

За́кляття

ЦАРОДІЙКИ

Арольд

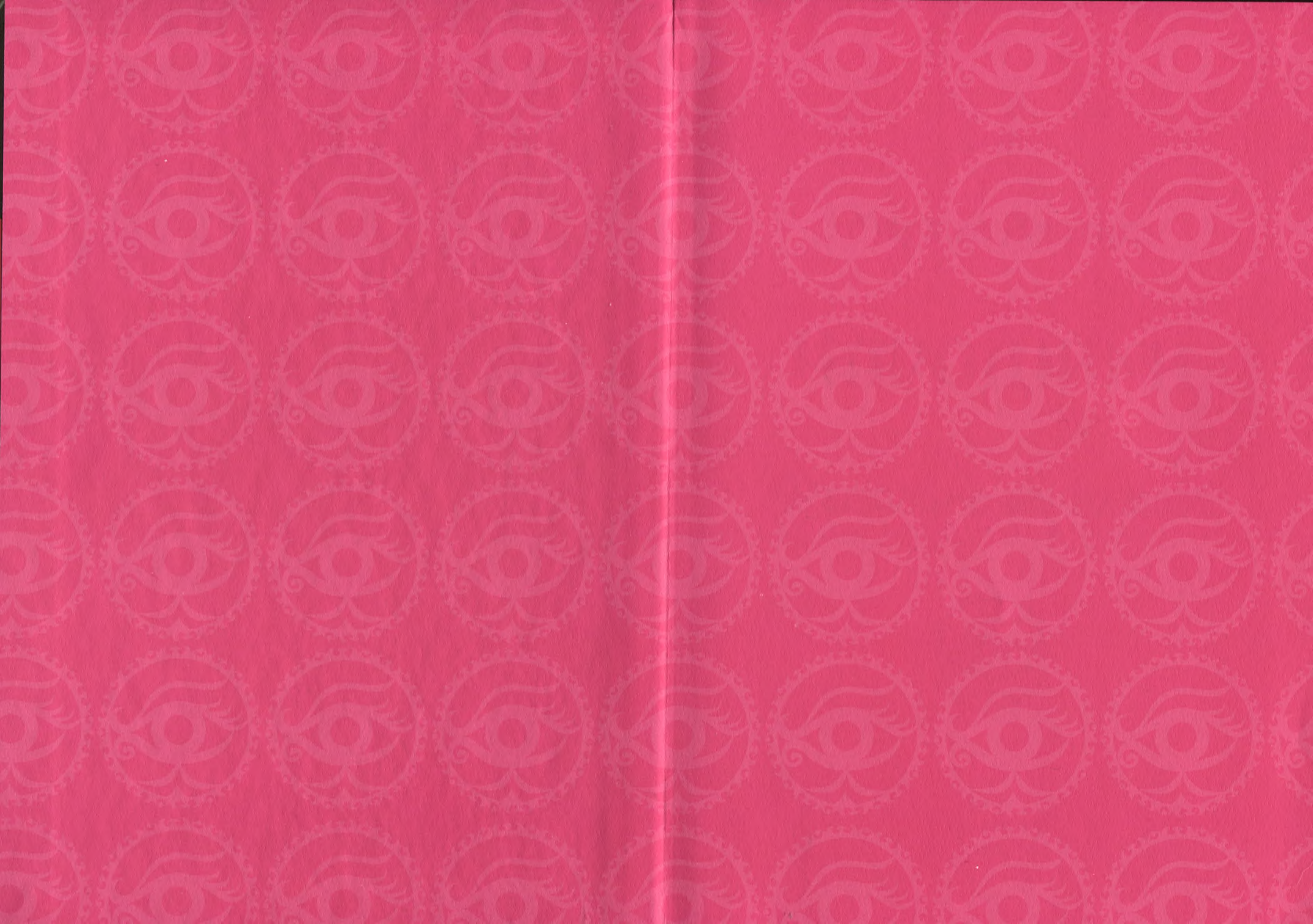

Марлізе Арольд

ЦАРОДІЙКИ

Фатальне за́кляття

Марлізе Арольд

ЧАРОДІЙКИ

Фатальне закляття

Харків
«Юнісофт»
2016

УДК 087.5
ББК 84.4Нім.
А84

Серія «Чародійки»
Заснована 2016 року

Марлізе Арольд
А84 Чародійки. Фатальне закляття. Переклад з нім./ — Харків:
Юнісофт, 2016. — 168 с.: іл. — (Серія «Чародійки».)
ISBN 978-617-7341-96-2.

Чорна магія...

... і участь у Братстві Чорних Мантій у світі магів вважаються тяжким злочином.
13-річна Елена відмовляється вірити в те, що її батько справді винен. Але судді виго-
лосили вирок: в покарання Леон Бредов проведе решту життя в тілі зеленої ігуани!

Родина Бредов має лише один спосіб позбутися злиднів і повернути собі чес-
не ім'я — їхати в Експедицію, тобто на час перебратися у світ людей.

Елена з родиною непомітно живуть серед звичайних людей. Але незабаром
однокурсниця Елени запідозрили недобре.

Що приховує ця таємнича новенька?

УДК 087.5
ББК 84.4Нім.

Перекладено за виданням:
© 2008 arsEdition GmbH, Munchen
Alle Rechte vorbehalten
Text: Marliese Arold
Umschlaggestaltung, Layout und Illustration:
elektrolyten, Petra Schmidt, Munchen
ISBN 978-3-7607-2823-0

ISBN 978-617-7341-96-2

© Ковальова О. П., переклад, 2016
© ПП «Юнісофт», матеріальні
права, 2016

Зміст

~ Розділ № 1 ~

★ Усе лихо від чорної магії.....7

~ Розділ № 2 ~

★ Той, хто хоче чаклувати, добрий гумор мусить мати28

~ Розділ № 3 ~

★ Той, хто вчасно чари діє, цілим світом володіє.....38

~ Розділ № 4 ~

★ Один раз лиш чари діяв, а тобі вже не ймуть віри.....57

~ Розділ № 5 ~

★ Чим місяць стає повнішим, тим чари діють сильніше.....74

~ Розділ № 6 ~

★ Ліпше зараз чаклувати, аніж після нудьгувати.....90

~ Розділ № 7 ~

★ Хто для інших ставить пастку, сам у неї може впасти.... 104

~ Розділ № 8 ~

★ Усі гарні чародії добрим стилем володіють 117

~ Розділ № 9 ~

★ Як закляття геть негоже, то й стократ не допоможе..... 139

★ Глосарій..... 162

Вирок

СЕР ЛЕОН АНТОНІО БРЕДОВ
за численні порушення
ВЕРХОВНОГО КОДЕКСУ МАГІЇ
(в тому числі за причетність
ДО БРАТСТВА ЧОРНИХ МАНТІЙ)
буде заклятий,
позбавлений свого природного вигляду
й приречений довіку жити в тілі
ЗЕЛЕНОГО ІГУАНА (*Iguana iguana*).

Усі члени його родини будуть позбавлені привілеїв і титулів.

Усе рухоме та нерухоме майно переходить у власність Федерації Зелених Магів. Родині Бредов буде сплачуватися від вище зазначеної Федерації соціальна допомога, достатня для підтримання гідного існування.

Членам родини Бредов забороняється вивчати вищу магію, успадковувати майно та посідати державні посади доти, доки честь родини Бредов не буде відновлено, а з підсудного не буде знято закляття.

Підписано 29 березня 505 року за Нострадамусом

Сер Максиміліан Тератеволь

Верховний суддя Зелених та Сірих магів

Усе лихо від чорної магії

Елено, ти погодувала батька? — почувся голос угорі.

— Ще ні, зараз погодую, — квапливо відповіла Елена Бредов, відчувши докори сумління.

Її мати з'явилася на сходах. Йоланда Бредов була блідою та змученою — як нерідко траплялося останнім часом. Мабуть, знову мігрень.

— Батько що, повинен голодувати? — дорікнула їй мати. — Ти обіцяла, що цього тижня сама подбаєш про корм для нього.

— Я вже йду до саду, — важко зітхнула дівчинка.

Дощ на вулиці не вщухав. Елена ненавиділа, коли холодні дощові краплини залітали за комір, поки вона зривала листя кульбаби. Однак то була не єдина річ, яку вона ненавиділа. Вона ненавиділа цей пагорб, на якому мусила жити її родина, відколи суддя виніс батькові вирок. Міранда, найкраща — а тепер єдина — подруга Елени, називала його Пагорбом Вигнанців. Тут мешкали люди, котрі, як і родина Елени, були позбавлені доброго імені та становища в суспільстві за вироком Суду магів. У цій місцевості була погода лише Категорії Три.

А це означало, що вісімнадцять годин на добу періщив дощ, але й решту часу сонце майже не з'являлося.

Елена насилу відчинила двері на терасу, які знов заклинили, розбухлі від вологи. У саду буяла зелень, що Елена вважала бабусиною заслугою. Бабуся Мона була природженим садівником. Вона могла розмовляти з квітами, і листя кульбаби, що їх Елена рвала для тата, нерідко виростили довжиною з лікоть. Не те що бабуся навмисно цього хотіла. Будь на те її воля, вона б зробила листя кульбаби крихітним та гірким, як жовч, аби лише зіпсувати батькові апетит.

Скільки Елена себе пам'ятала, тато і бабуся завжди ворогували. Колись давно бабуся хотіла віддати доньку заміж за Теобальдуса Магнуса, чарівника з поважної родини, що дала світові не один десяток знаменитих магів і коріння якої углибає в історію щонайменше років на п'ятсот. Уже й дату весілля назвали, аж тут раптом, невідомо звідки, з'явився цей підозрілий тип Леон і викрав серце Йоланди. Весілля розлагодилося незадовго до урочистої церемонії, і бабуся мусила відмінити запрошення. Йоланда погрожувала втекти разом із Леоном, якщо Мона не дозволить їй вийти заміж за кохання всього її життя. Дізнавшись, що донька вже вагітна від Леона, Мона з важким серцем дала згоду на весілля, але так ніколи й не простила батькові те, що через нього Йоланда не вийшла заміж за Теобальдуса.

Трава блищала від вологи, а шум дощу звучав заспокойливо. Елена шаснула в сад і спробувала заховатися

від негоди під яблунею, та прихисток був вельми ненадійний — тут також накрапав дощ. Поки вона нарвала досить листя, сукня промокла, а волосся прилипло до лоба.

— Бісів дощ!..

На груші з покорченим стовбуром сидів крук і позирає на Елену своїми чорними очима. Шпигун? То й байдуже! Елена показала йому язика.

— Те, що ви зробили з татом, мерзотно! Ось що я думаю!

На птаха ця заява не справила особливого враження. Він заходився чистити пір'я, а коли Елена пішла до будинку, кілька разів каркнув їй услід.

Елена зайшла до кімнати, де стояв тераріум. Ігуан байдуже дивився крізь скло. Дівчинка відхилила кришку і кинула листя в миску, де ще лишилося кілька шматочків яблука та пів стручка паприки.

— Мені так шкода, татку, — Елена погладила пухирчату шкіру ігуана. — Я знаю, що ти не винен. Те, що сталося, це така несправедливість! Тепер ми мусимо жити тут, на цьому пагорбі, де постійно йде дощ. Усі показують на нас пальцями, а в мене майже не лишилося друзів. У мами весь час болить голова, бо вона більше не має замовлень від газет. Дафне все така ж нестерпна... Ох!.. Але ж тобі, татку, дісталося найдужче!

Ігуан не ворухнувся. Чи міг батько взагалі зрозуміти, що вона казала? Може, і в подібні ігуана він здатен

відчувати й мислити так, як і до перевтілення, чи він остаточно став твариною? Їй перехопило горло. Вона провела вказівним пальцем по спині ігуани, ніжно-ніжно.

— Їж, тату, — пробурмотіла вона, — соковите листя кульбаби. Я спеціально для тебе нарвала, хоч надворі дощ.

Однак ігуан не реагував. Елена зітхнула. Їй стисло в грудях. Ще кілька місяців тому вона могла про будь-що поговорити з татом, він допомагав їй з домашніми завданнями й обіцяв посвятити в таємниці вищої магії. А тепер? Тепер він годинами лежить у цьому скляному ящику, мовчки втупившись у порожнечу. Лише зрідка, під особливо гарний настрій, коли за вікном сяяло сонце, він присувався ближче до скла і жваво кивав головою. Тоді Елена кивала йому у відповідь. Так і відбувалося їхнє спілкування — нехай Елена і не розуміла, про що вони, власне, розмовляли. Це було так сумно!

Елена прикрила кришку тераріуму і пішла до ванної кімнати мити руки. Унітаз не зливав, і вода у пластиковому бачку на стіні шуміла так само, як дощ надворі. Вікна у ванній кімнаті не було, а кахлі були темно-сірі, як покришка каналізаційного люка. Елена подивилася на себе у дзеркало: руді кучері, жваві блідо-зелені очі,

маленький носик і багато-багато веснянок, які були ще дуже помітні, хоча тут майже ніколи не з'являлося сонце. Невже такий вигляд має донька злочинця? Чаклуна, котрий перекинувся на темний бік магії?

— Ні, тато не міг такого вчинити, — сказала Елена, похитавши головою. — Це якась фатальна помилка!

Коли вона повернулася до кімнати, щось зовні вдарилося об віконне скло. Елена здригнулася з переляку, потім обережно прочинила двері на терасу. На килимку, звисивши в оціпенінні крила, сиділа біла голубка. В повітрі Елена запримітила хижого птаха, який в ту ж мить полетів геть. У червоних очах голубки був неприкритий страх.

— Бідолашка! — сказала Елена і нахилилася, щоб узяти голубку в руки та подивитися, чи не поранена вона.

Але раптом голубка стріпнулася, її обриси розпливлися, пір'я розкуйовдилося, перетворившись на химерну кулю... Їй за мить перед Еленою постала дівчинка приблизно одного з нею віку.

— Міранда!

— Ледве шию собі не скрутила через цього кібця! — буркнула Міранда, потираючи потилицю. — Переслідував мене аж до самого будинку. Ще б трохи — і спіймав би! Бісові вигнанці! Якщо тут ще й людожери живуть, то я до тебе ні на крок!

«А, може, це й був звичайний кібець», — подумала Елена і подивилася на захмарене небо, але птах уже зник.

Елена повернулася до подруги:

— Нащо ж ти летіла сюди в подобі голуба?

— Повправлятися хотіла, — відповіла Міранда. —

У нас вчора був перший урок із метаморфоз.

Елена зітхнула. Метаморфози. Перевтілення у тварин. Вища магія, яка тепер для неї під заборonoю.

— От тільки не треба заздрити, — сказала Міранда. — Це дуже складно. Сама бачиш, чим усе могло скінчитися. Вона змахнула руками раз, другий і скривилася: — Уявляю, як завтра болітимуть м'язи після такого польоту.

— А я все одно заздрю, — знов зітхнула Елена. — Ти навіть не уявляєш, як прикро, що я не можу вивчати разом із вами метаморфози. І ще купу інших предметів. Мене нудить від цього будинку, цього гидкого району, від усього, що змінилося після того, як тато...

Елена не договорила. Міранда зі співчуттям обняла її.

— Я тебе чудово розумію... Я б так хотіла допомогти тобі, повір.

Дівчата зайшли до кімнати, й Елена зачинила двері на терасу. Міранда відразу підійшла до тераріуму і постукала пальцем по склу.

— Доброго дня, пане Бредов. Це Міранда. Як справи?

Однак ігуан не виявляв цікавості ні до чого, крім свого листя.

— Ой, облиш, — втомлено проказала Елена. — Це безглуздо. Тато не розуміє ні слова.

— Звідки ти знаєш? — заперечила Міранда. — Коли я літаю в подобі голуба, я все та ж Міранда і відчуваю себе Мірандою. Чому такого не може бути і з твоїм татом?

— Тоді б він хоч якось реагував, — відповіла Елена. — Він би вже давно винайшов спосіб порозумітися. Ми б вигадали свою власну таємну мову, наприклад, ліва передня лапа вгору — літера А, постукав двічі — літера Б.

Міранда провела пальцем по склу.

— На твого тата наклали дуже серйозне заклиття, — роздумувала вона вголос. — Певна річ, вони не хотіли, щоб ви спілкувалися або щоб тато, чого доброго, повідав вам якісь секрети. Гм... Тому цілком можливо, що він справді став ігуаном. Остаточо.

В Елени клубок застряг у горлі. Вона дійшла такого ж висновку, але їй було все ще важко в це повірити. Мало ж лишитися в цьому ігуані хоч щось від тата, треба якось до нього достукатися...

— Не муч себе так, Елено, — тихо промовила Міранда і погладила Елену по руці. — Треба просто почекати. Одного дня твій тато знову стане людиною...

— Але так можна чекати десятки років!

— Навіть якщо це правда, впадати у відчай — теж не вихід. Ти завжди маєш говорити собі, що не винна. Лише так можеш допомогти батькові в його становищі.

— Ніхто не винний, — буркнула Елена. — І тато також. Це жахлива помилка. Хтось оббрехав тата, а судді повірили і покарали нас усіх. Це так несправедливо!

Міранда всілася в кріслі і звисла ноги через підлокітник.

— Гадаєш, твій тато і справді не винний? — запитала вона довірливим тоном.

— Звичайно! — обурилася Елена. — Мій батько не мав нічого спільного з Чорними Мантіями, готова хоч руку в вогонь покласти!

Братство Чорних Мантій було таємним товариством, забороненим уже більш як сто років. Його чарівники займалися темною магією і, кажуть, навіть мандрували у світ людей, щоб красти там дітей для своїх заборонених ритуалів.

Елена б ніколи не повірила, що тато брав у цьому участь.

— А як же таємничий амулет? — стишеним голосом спитала Міранда.

Амулет! Елена відчула різкий біль, згадавши про цю загадкову річ. Це був третій день тата в тілі ігуани. Елена з Мірандою чистили тераріум. Міранда тримала пакет для сміття, а Елена зсипала в нього пісок, аж раптом дівчата помітили якийсь блискучий предмет. Елена обережно витягла його із сміття і вимила під краном. Це був срібний ланцюжок із таємничим кулоном. Елена ніколи раніше не бачила його. Був лише один варіант, як кулон там опинився: тато проковтнув його, щоб захвати від суддів, а потім батька зачаклували, після чого амулет вийшов назовні природним способом.

Дівчата запряглися нікому не розповідати про знахідку. Елена заховала амулет під ліжком у своїй спальні. Там, у сховку під підлогою, таємничий кулон був у безпеці...

— Чомусь же тато не хотів, щоб судді знайшли амулет, — сказала Міранда. — Напевно, він має велику магічну силу...

Елена боязко втягла голову в плечі. Раптом вона затремтіла. Вони з Мірандою часто чули про магічні предмети, що використовувалися в чорній магії. Невже цей амулет один із них? Елену опосідали сумніви.

— Ні, тату, — рішуче заявила вона і стиснула кулаки. — Ти не винен, я це точно знаю! І навіть якщо десь роздобув амулет, цьому є свої пояснення...

Міранда підперла голову рукою.

— Треба ще раз глянути на нього. Якщо перемалювати узор, я можу пошукати у шкільному архіві, може, щось знайду.

Елена хотіла було відповісти, аж раптом щось ляснуло. Просто посеред кімнати виросла колона з фіолетового світла, і перед нею з'явилася елегантна жінка — Еленина бабуса Мона. На ній був фіолетовий костюм із широкою плісированою спідницею, бузкові черевички на підборах та один із її неодмінних солом'яних капелюхів. Цього разу капелюх був прикрашений квітами, поміж яких стриміли три розкішні павичеві пір'їни.

— Вітаннячко! — Мона всміхнулася. Її помада була підібрана в тон до костюма. — Сподіваюся, не дуже вас налякала.

— Трішки, — зізналася Елена, подумки волаючи: «Хоч би тільки бабуся не чула, про що вони тут із Мірандою говорили!!!»

— Перепрошую, — сказала Мона і розв'язала свій бузковий шарфик. В її вухах сяйнули золоті кульчики-кільця. — Мені урвався терпець дзвонити у двері. Куди це запропала твоя мати, Елено? Маю для неї новини.

— Гадаю, вона прилягла відпочити, — сказала дівчина. — В неї знову болить голова.

— Голова... Які дурниці! — Мона махнула рукою, й Елена помітила, що лак на її нігтях також мав фіолетовий відтінок. — Зовсім скисла після того... м-м-м... неприємного інциденту. Та я її зараз приведу до тями. Вона вийшла на сходи і заспівала солодкавим голосом: — Йоландо! Це мамуля! Я з новинами, ти просто впадеш!

Не чекаючи відповіді, бабуся клацнула пальцями, й Еленина мати разом з її тигровою ковдрою опинилася на дивані у вітальні. На її очах лежали зелені компреси. Йоланда застогнала.

— Мамо, невже так важко залишити мене у спокої, доки я відпочиваю?!

Вона насилу звелася на ліктях, зняла з очей компреси. Елена помітила, що вигляд у неї хворобливий. Обличчя бліде, а темно-каштанове волосся розкошлане й тьмяне.

— Ой, дитинко моя! — бабуся присіла в неї в головах.

Елена вкотре переконалася, що мама і бабуся зовсім не схожі між собою. Мона була висока і струнка, мала

гарячий темперамент, а до того ж приділяла багато уваги своїй зовнішності. Де б вона не з'являлася, вона завжди справляла яскраве враження. Йоланда ж була середнього зросту, пухленька, носила невігадливу стрижку «каре» і фарбувалася лише в особливо урочистих випадках. Останнім часом вона ходила вдома в спортивному костюмі, та спортом ніколи не займалася, бо ж будь-які вправи були для неї справжньою мукою. А от Мона ніколи не пропускала тренувань: щоранку з десятої до одинадцятої.

— Йоландо! Маєш першою почути радісну новину! У нас з'явився шанс відновити нашу репутацію, яку заплямував цей... м-м-м... — бабусин презирливий погляд упав на тераріум, — цей бідака.

— Леон, — сказала Йоланда. — Облиш називати його бідакою, мамо. Його ім'я — Леон.

— Його ім'я — мерзотник. Паразит. Нікчема, — відповіла Мона, смакуючи кожне образливе слово. — Він одружився з тобою лише для того, щоб жити за наш рахунок, коли ти вже зрозумієш?

— Ой, мамо! — простогнала Йоланда. — Яка маячня! Припини негайно!

— Хай там як, а я щойно з Відомства зі справ чарівників, — продовжила Мона. — Мені вдалося переговорити зі старшим керівником. Вони якраз підшуковують родину, яка б вирушила в Експедицію для вивчення *Ното сарієнс сарієнс*. Ти ж знаєш цю знамениту книгу Адріана

Фрайтага Цвігге «Як поводитися з людьми»? Це класична праця про людство, але деякі частини книги застаріли, їх треба переглянути. Хто впорається з цим краще за нас? Ми — родина і будемо поводитися природно, до того ж ти журналістка, вмієш вивідувати інформацію...

Йоланда скептично глянула на матір.

— В Експедицію? Ти жартуєш, мамо?

Елена втрутилася у розмову:

— Експедиція? А що це таке?

Мона повернулася до онуки і всміхнулася:

— Так називають тривале перебування у світі людей.

Елена аж рота роззявила. Світ людей! Це звучало неймовірно, наче подорож на Марс! Елена знала про існування паралельного світу, де живуть люди. Між цими світами була хоча й тонка, але дуже відчутна межа.

— Тільки не дивися так перелякано, — сказала Мона. — Світ людей багато в чому схожий на наш. Більш примітивний, ясна річ. Та дуже цікаво, як люди намагаються своєю технікою наслідувати нашу магію. Такі милі й наївні спроби! А для тебе ця подорож у світ людей буде дуже повчальною, Елено. Про неї ти ніколи не пошкодуєш.

Елена хотіла щось заперечити, та бабуся як завжди була невблаганною.

— Деякі наші вчені стверджують, що люди і чарівники походять від спільного предка. Звісно, *Homo sapiens magus* перебувають на більш високому ступені еволюції,

ніж звичайна людина. Але якийсь розум у людей присутній, хоч їхні магичні здібності й не розвинулися.

— Не хочу я ні в яку Експедицію! — перебила Елена. — Що ми забули в тому світі людей? Наче оцей пагорб для нас недостатнє покарання...

— І я тієї ж думки, — сказала Йоланда та потерла скроні. — Нехай Відомство зі справ чарівників підшукає собі іншу родину. Ми не поїдемо в Експедицію.

— Йоландо, ти ж знову анічогісінько не розумієш! — Мона встала і нервово заходила по кімнаті, вистукуючи підборами та обмахуючи обличчя шарфіком. — Ти про майбутнє своїх дітей подумала? Що виросте з Дафне, Елени, Руфуса, якщо вони не зможуть піти до університету або вступити на державну службу? Ти хочеш, щоб вони заробляли собі на хліб, ставши бродячими чаклунами? Щоб зробили із себе посміховисько?! Вони повинні потонути в злиднях, спокутуючи гріхи твого нікчемного чоловіка? Я ж бо гадала, що ти будеш розумнішою, Йоландо! Ця Експедиція порятує нашу репутацію. Років через п'ять, як повернемося, ми неабияк піднімемося в очах суспільства. З нами знову почнуть вітатися на вулиці. А головне, у твоїх дітей буде нормальне життя, як у всіх чарівників. Я сподівалася бодай на якесь зацікавлення, Йоландо, не кажучи вже про вдячність. Цей

шанс вам, тобто нам, не просто так із неба впав. Мені довелося витратити чимало часу, щоб причарувати старшого керівника, — Мона випнула груди, кокетливо схилила голову і закліпала фіолетовими повіями.

Елена помітила, що бабуся дуже собою задоволена. Вона завжди стверджувала, що вміє справити враження на чоловіків, незважаючи на свій зрілий вік.

Йоланда зітхнула.

— Дякую, мамо, — ввічливо сказала вона. Її голос звучав змучено. — Я знаю, як багато ти для нас робиш.

Мона усміхнулася.

— П'ять років! — обурилася Елена. — Мені буде вісімнадцять, коли ми повернемося. І в нас зовсім немає друзів у світі людей!

— А тут є? — спалахнула Мона. — Не кажи дурниць, Елено. Ми живемо тут уже четвертий місяць, а досі не отримали жодного запрошення від сусідів. І я їм за це вдячна! Не хочу мати з ними нічого спільного!

Елена мусила визнати, що бабуся має рацію. Тут, на пагорбі, справді жили дивні люди. Сусід ліворуч день і ніч сидів на підвіконні, перевтілившись у сову, і спостерігав своїм гострим оком за всім, що відбувається навколо. Елена й гадки не мала, чи жив хтось іще в тому будинку. Праворуч мешкало подружжя середніх років, що більшість часу проводило, звиваючись зміями в бузині коло садової хвіртки. Якось Елена йшла до школи пішки (її стара мітла наказала довго жити), аж тут над парканом показала голова змії й просичала: «Чи не

завітаєш-ш-ш до нас-с, дорогес-сенька?» Відтоді, щораз проминаючи цей моторошний будинок, Елена переходила на другий бік вулиці. Вона не знала, чому її сусіди живуть на цьому пагорбі і які злочини скоїли. Ясно було одне: нормальні чарівники тут не живуть — тільки ті, що порушили закон.

Ото вже ні, за Пагорбом Вигнанців вона точно не сумуватиме! Але ж цілих п'ять років в Експедиції! Елені не хотілося миритися з такою перспективою. Люди її ніколи особливо не цікавили, хоча на уроках історії про них ішла мова. Напевно, вони нудні та невігадливі істоти з примітивною культурою. Як можна жити без магії? Чого ж їх тоді навчають у школі? Мабуть, помреш із нудьги! А ця техніка, через яку стільки шуму, — це ж якийсь клубок із дротів. Тільки й користі, щоб перечіплятися, йдучи до ліжка, яке, до всього, напевно, не здатне навіть заколихати тебе перед сном.

Але зовсім немислимою була для Елени розлука з Мірандою. На цілих п'ять років! Сама думка про це була нестерпною!

— Я знаю, про що ти думаєш, — сказала Міранда, немовби відповідаючи на хвилювання Елени, і всміхнулася. — Мені дуже приємно, та, гадаю, тобі варто поміркувати над пропозицією бабусі. Це справді для вас гарний шанс вибратися з цієї халепи.

— Дякую, Мірандо, — сказала Мона. — Добре, хоч ти розумієш, про що я їм торочу.

— Але п'ять років — це справді страшенно довго, — продовжила Міранда. — Чи не можна буде під час Експедиції мандрувати між світами? Відвідувати одне одного? Телефонувати, писати листи?

— Авжеж, різні можливості будуть, — відповіла Мона. — Старший керівник обіцяв найближчим часом передати мені документи, де зазначено все, що нам потрібно знати.

— Отже, під час Експедиції ви не будете цілковито відрізані від світу чарівників, — вирішила Міранда.

— Звісно, що ні, — підтвердила Мона.

Міранда глянула на Елену.

— Ти ж знаєш, як я захоплююся людьми! Безумовно, це буде надзвичайно цікаво — пожити у світі людей, де не застосовують ані краплини магії! Звідки люди, приміром, беруть світло? Як вони спілкуються без куль-комунікаторів? Як дізнаються, що кому знадобилося, без виклику подумки?

Елена знизала плечима. Невже це так важливо? Міранда надто захопилася. Людинознавство було її великою пристрастю. Вона навіть мала книгу братів Грімм, привезену кимось зі світу людей. Міранді вдалося роздобути її на блошиному ринку півроку тому.

— Можна мені поїхати з вами? — Міранда глянула на Мону. — Звісно, спершу я попитаю дозволу в батьків. Але для мене це така унікальна можливість. Я хочу в майбутньому стати дипломатом. Знаю, що до цього ще

треба дожити, але, може, колись мені пощастить бути посередником між чарівниками та людьми.

— Це дуже сміливе рішення, — відповіла Мона з серйозним виглядом. — Колись люди дуже несправедливо обійшлися з чарівниками, відтоді дипломатичні стосунки розірвані. Прірва між світами дедалі зростає.

— Візьміть мене з собою, — заблагала Міранда. — Будь ласка! Тоді Елені буде не так самотньо, і ми зможемо допомагати одна одній обмінюватися інформацією про людей.

— Ми ще самі не знаємо, чи поїдемо, — втрутилася в розмову Йоланда, яка весь цей час мовчала. — Я згодна, мамо, твоя пропозиція приваблива, але такі рішення не приймаються похапцем. До того ще треба спитати Дафне і Руфуса, що вони про це думають, — без дітей я нікуди не поїду!

Елена вже зрозуміла, що її сестра Дафне не буде в захваті від такої ідеї. Їй було п'ятнадцять, і в неї нещодавно з'явився кавалер. Дафне та хлопці — то окрема історія. Відколи їй виповнилося дванадцять, Дафне постійно в когось закохана, через те повсюди створює навколо себе хаос. І справа не в її мінливих почуттях або нерозділених симпатіях. Коли відьма закохана, її сили виходять з-під контролю. Заклинання не діють або їх дія виявляється сильнішою, аніж очікувалося. Неконтрольовані думки можуть трощити вази і шпурляти предмети на підлогу. Навіть уві сні пристрасті терзають закохану

відьму, через що виринають сяючі чудернацькі образи, скажімо, у головах ліжка танцюють загадкові сині вогники, які називають вогнями святого Ельма. А часом навіть з'являються привиди. Елена добре пам'ятає, як колись побачила біля ліжка Дафне трьох карликів у сірих мантиях. Вони зловісно хихотили — цей сміх і розбудив Елену. Ясна річ, вона до смерті налякала, а потім почула приглушене клацання — видіння розсіялося, залишивши по собі запах дикої троянди. Елена знала, що плід *амуромагії* — видіння закоханого мозку. Такі видіння, звісно, цілком безпечні, та нерідко дошкуляють усім членам родини. Татові вдавалося трохи присмирити магичні вибрики Дафне, щоб не мати через них клопіт щодня. Але тепер тато став ігуаном...

— Дафне буде корисно триматися подалі від цього Ґрегора, — сказала бабуся Мона, присівши на підлокітник дивана. — Ґregor такий же дволичний, як і ваш Леон-Ігуон у тераріумі. Досить з нас одного зятя-нікчеми, Йоландо. Не дай доньці повторити твою помилку.

Леон-Ігуон! Елена похнюпила голову. Бабуся вигадувала десятки таких кпинів, аби лиш познущатися над татовим іменем.

— Хто такий Ґregor? — спитала Йоланда. Очевидно, вона єдина досі не була в курсі, до кого Дафне бігає на побачення.

— Я про Ґрегора ван Люрена, — просвітила її Мона. — Це сімейство гребе гроші лопатою, та самі

КОЛИ ВІДЬМА ЗАКОХАНА:

- ★ вона втрачає контроль над своїми магичними силами. Заклинання можуть мати або сильнішу, або слабкішу дію, аніж це очікувалося;
- ★ під час сну часто над ліжком з'являються дивні сяючі образи, наприклад блакитні вогники;
- ★ іноді виникають матеріальні видіння (так звана амуромагія). Видіння, як правило, нікому не шкодять і лопаються, як мильні бульбашки. І все ж такі явища можуть налякати близьких.

вони абсолютно пришелепуваті. Взяти хоча б Ісидора ван Люрена, діда Ґрегора. Він брав участь у Пурпуровому Русі. Подейкують навіть, що мав справу з вампірами, доки не пропав без вісті тридцять років тому. Якась далека кузина, Фабіна ван Люрен, взагалі навіжена. Народилася в неї трійня: двійко милих відмочок та... перевертень, то Фабіна одразу після пологів викинула малого в річку.

— Мамо, це все плітки! — Йоланда обурено встала з дивана. — Дафне дуже розумна для свого віку. І як на мене, то хай краще спілкується з Ґрегором ван Люреном, аніж стане самотницею та вигнанницею, як... як... — вона замахала руками і не закінчила фразу.

«Як я», — подумала Елена, і клубок застряг у неї в горлі. Вона має рацію. Дафне завжди була популярнішою за неї. Навіть тепер, після всього, що трапилось... Дафне все ще запрошують на тусовки, й Елені здається, що саме темна аура родинних таємниць навколо Дафне приваблює до неї хлопців.

Елена не раз задумувалася, чому з нею це не спрацює. По правді, вона не хотіла, щоб хлопці бігали за нею цілою юрбою, але трохи більше уваги та поваги не завадило б. Однак Елена лишалася тільки об'єктом насмішок та дурних витівок. Після того як тата засудили, стало ще гірше, і якби не Міранда, котра завжди була вірним товаришем, Елена давно б уже впала у розпач.

«Якщо я поїду в Експедицію, то хоча б не побачу своїх тупоголових однокласників, — подумала Елена. — Вони не зможуть знущатися наді мною. А коли я повернуся через п'ять років, то все вже забудеться. А якщо Міранда справді поїде з нами...»

— Повірте, Експедиція — це найкращий варіант для нас усіх, — Мона ніби підхопила Еленині думки. — Навіть для тебе, Йоландо, адже в Експедиції ти зможеш знайти нормальну роботу! Тут ти як журналістка не дочекаєшся замовлень, тому що твоє ім'я втоптали в бруд...

— Гаразд, я зрозуміла, — урвала її Йоланда. — Тобі не обов'язково щораз нагадувати мені про наш соціальний стан. Я й сама знаю, що з нами сталося, я ж не зовсім дурепа.

Елена здивувалася, адже мати досі ніколи не сварилася з бабусяю.

— Ти не дурепа. Просто втратила здоровий глузд, — останнє слово завжди мало бути за Моною. — Я не розумію, Йоландо, як ти примудрилася вийти заміж за цього пройдисвіта. Боюся, що ти його й досі кохаєш, хоча він виявився таким негідником! Я бачу лиш одне пояснення: він зачаклував тебе, причому на вічну відданість. Мабуть, наклав на тебе кайдани вірності, щоб ти, окрім нього, нікого не бачила. Інша на твоєму місці вже давно б підшукала собі нову пасію, а ти...

— Не обов'язково говорити про це при дітях, — сказала Йоланда, кинувши погляд на Елену та Міранду. — Ну, справді, мамо. Гаразд, ти мене переконала. Я поговорю з Дафне. За Руфуса я спокійна, йому лише чотири роки. Експедиція буде для нього лише довгою мандрівкою.

— Як і для всіх нас, — додала Мона. — Довгою, захоплюючою мандрівкою...

Той, хто хоче чақлувати, добрий гумор мусить мати

Як Елена і передбачала, почувши ввечері про їхні плани, Дафне оголосила страйк.

— Ні за що в світі я не поїду в ту Експедицію! — крикнула вона, і її очі заіскрилися.

Одне око в неї було зелене, інше — блакитне. — Ніколи! Не бачитися з Грегором?

Ще й п'ять років — та ви подуріли!

Я повернуся звідти тухлявою старушенцією!

— А ти не перебільшуєш? — спокійно запитала Мона. Вона клацнула пальцями, і в її руці з'явилася улюблена сигарилла. Кучерики диму попливли вгору, залишаючи після себе м'ятний аромат. — Невеличка розлука з Грегором піде тобі на користь.

— Ненавиджу, коли ти намагаєшся усіма нами командувати! — спалахнула Дафне. — Ти вічно така зверхня і поводишся так, ніби маєш право вирішувати за всіх.

— Зате ти — взірець скромності, — відповіла Мона.

Дим від сигарилли прибрав форму квадрата, потім витягнувся в куб. Мона спостерігала, як він здійснюється до стелі, розсипався там на сотні змійок і розтанув у повітрі.

— Гарно ж ти вигадала: вимагаєш, щоб я в цю ж хвилину кинула своїх друзів, — сказала Дафне.

— Чому ж у цю хвилину? — заперечила Мона. — Маємо місяць на те, щоб зібратися. Цього досить, щоб вирішити, що ми беремо з собою. Ми без поспіху організуємо наш переїзд, і ти зможеш спокійно попрощатися з друзями.

Вона випустила кубик диму, потім ще два. Вони вишикувалися один за одним, як іграшковий конструктор. Горизонтальним ланцюжком кубики попливли по вітальні в напрямку тераріуму. Ігуан повернув голову і провів їх очима.

— Упевнена, що цей твій Грегор... — Мона так вимовила його ім'я, ніби говорила про щось украй огидне. — Він ще влаштує прощальну вечірку з нагоди твого від'їзду.

— О, як це в твоєму стилі, бабусю! — Дафне тупнула ногою. — Облиш свої лицемірні ігри. А палити, до речі, шкідливо.

— Ці сигарилли зовсім не шкідливі, — заперечила Мона. — Тютюн складається з перської м'яти, японської айви, молодого бразильського чебрецю та краплини

аргентинського алое. Їх імпортують зі світу людей. Дорого, звісно, через мито, але скоро я зможу купувати їх із перших рук. Вони просто чудові.

— Я не їду, — повторила Дафне.

— В Експедиції ми ні в чому не матимемо потреби, ми будемо досить забезпеченою родиною, — незворушно продовжувала Мона. — Переконана, Йоланда буде давати тобі вдвічі... та що там, удесятеро більше кишенькових грошей. Тобі не треба буде тепер позичати у друзів.

Дафне змінилася на обличчі.

— Звідки ти знаєш, що я в них позичала? — запитала вона ошелешено.

— Дитинко, від бабусі нічого не приховаєш, — сказала Мона, дим від сигарилли набув форми монет і банкнот. — Твоя мати, звісно, нічого далі свого носа не бачить, але невже ти думала, що я не помітила твоїх обнов? І зачіски? До речі, можеш більше не ховати свою нову вільхову мітлу в дощовій бочці. Я давно знаю.

— Дафне, звідки в тебе нова мітла? — здивувалася Елена. Їй завжди хотілося провалитися крізь землю від сорому, коли хтось бачив, як вона прилітала до школи на своїй мітлі. Стара мітла була для Елени жорстоким покаранням — за винятком, звісно, того, що тато став ігуаном.

— Купила, звідки ще? — огризнулася Дафне, відкинувши з обличчя короткі біляві кучері. — Ця стара розвалюха була просто знущанням! Я добиралася до школи

за двадцять п'ять хвилин. Двадцять п'ять! Це все одно що пішки!

Елена добиралася на своїй мітлі за двадцять одну хвилину, а за гарної погоди та з попутним вітром навіть за вісімнадцять. Але на вершину пагорба мітла летіла нагужно. Рекордний час польоту додому — тридцять три хвилини. Елена вже роззявила рота, щоб запитати Дафне, куди та поділа свою стару мітлу, аж раптом у каміні щось затріщало, заторохтіло — і з димоходу випав чималий пакунок.

— Ох уже ці дешеві служби доставки! — незадоволено проказала Мона, підійшла до каміна й видобула пакунок з попелу. — А якби горів вогонь...

Вона заходилася розгортати пакунок. Елені стало цікаво, що там усередині. Вона уважно спостерігала, як бабуся розриває папір своїми фіолетовими нігтями.

— О, швиденько ж вони! — Мона дістала товстелезну книгу. — Це книга про Homo sapiens sapiens, із якими ми скоро побачимося.

Книга пропливла в повітрі до Елени.

— Можеш починати вивчати, якщо цікаво. Взагалі я замовила її для Йоланди, бо ж тут уся інформація, що їй знадобиться, поки вона не розпочне власні дослідження.

Елена спіймала книгу і прочитала назву: Адріан Фрайтаг Цвіґте «Як поводитися з людьми». Книга мала 444 сторінки, була досить стара й пошарпана.

Уривок із книги «Як поводитися з людьми»

Адріана Фрайтага Цвіґте

Самка людини

У людей (*Homo sapiens sapiens*) домінують представники чоловічої статі — на відміну від світу чарівників, де відьми і маги (*Homo sapiens magus*) рівні у своїх правах. Жінка, як правило, годить бажанням свого чоловіка, куховарить і виховує дітей. Вона вважає своїм покликанням стояти біля плити та жертвувати собою заради родини. Приготування їжі приносить дружині невимовну втіху. А найвищим щастям вважається дати своєму чоловікові, змореному після роботи, насолодитися спокоєм і тишею, а потім піднести йому кухоль холодного пива.

Самка людини дбає про чистоту білизни та одягу, а оскільки вона не наділена магичними здібностями, то мусить вдаватися до різних хитрощів, щоб фарби саяли, а простирадла лишилися білосніжними. Вона проводить безсонні ночі над плямами, що важко виводяться, терзаючись думкою, що вона погана господиня. Для своїх дітей в неї завжди припасена плитка шоколаду або склянка молочного пудингу — все це використовується людиною для боротьби з незначними порізами та подряпинами, поганим настроєм чи посередніми успіхами в школі.

Самка людини старається, аби всі члени родини були в щонайчудовішому настрої. Тоді як чоловік займається справами, а у вільний час відновлює сили, щоб у разі небезпеки захистити дружину та дітей від ворогів (адже в самця людини також немає магичних здібностей). Його обов'язок — заробляти гроші. Звісно, він віддає певну суму в розпорядження дружини, щоб вона могла купувати продукти для родини.

Якщо передбачаються серйозні витрати, то це питання треба обговорити з чоловіком, який приймає остаточне рішення. Під кінець року (як правило, напередодні Різдва — 24-го грудня) чоловік може винагородити дружину невеликим подарунком — каблучкою або золотим ланцюжком, але це не обов'язково. Дружина на знак подяки може подарувати чоловікові шкарпетки, краватку або власноруч зв'язаний светр.

— Це, будь ласка, без мене, — Дафне була невблаганна. — Я не поїду. Робіть, що хочете. Якщо ви поїдете в Експедицію, то я переїду до Грегора.

— О ні, цього не буде, — Мона злегка всміхнулася. — Якщо ти не поїдеш із нами, то ми знайдемо, де тебе прилаштувати, але у ван Люренів ти не житимеш.

— Це ми ще побачимо, — відбивалася Дафне.

— Згодна, побачимо, — сказала Мона.

— Я впевнена, що ти порозумнішаєш і таки поїдеш в Експедицію, — підсумувала Мона.

Вона знову заглянула в пакунок і витягла звідти якийсь чорний чохол. Вона розв'язала його — всередині лежав амулет. Елена здригнулася — на перший погляд амулет був дуже схожий на той, що вона знайшла в татовому тераріумі.

— Чудова річ! — сказала Мона. — Трансглобальний комунікатор.

Вона натиснула на крихітний важіль. Амулет миттєво відкрився. З нього виплило щось на зразок мильної бульбашки, що мінилася різними відтінками блакитного кольору. Всередині бульбашки стриміла голова темноволосяго чоловіка, який ввічливо проказав: «У цей час трансглобальні розмови неможливі. Зареєструйте комунікатор у Відомстві зі справ чарівників».

Раніше Елена бачила лише звичайні кулі-комунікатори. До того ж вона не знала, що розмови між світом чарівників та людей можливі.

— Пречудова річ! — Мона задоволено кивнула і закрила амулет. Мильна бульбашка лопнула. — Я замовила для нас п'ять комунікаторів. Якщо Міранда й справді поїде з нами, треба буде взяти ще один.

— Не треба, хай бере мій, — сказала Дафне.

— Нехай краще їх буде шість, — хитро усміхнулася Мона. — Буде один запасний. Добре, що їх так швидко доставили. Я сьогодні ж зареєструю свій, щоб бути

на зв'язку з нашим консультантом з питань Експедиції. Я чула, що він правнук одного чарівника, який поїхав у Експедицію, завів там родину і назавжди залишився у світі людей. Мабуть, його магічні сили слабкіші за наші, якщо вони взагалі в нього є. У світі людей він працює юристом і взявся допомагати майбутнім членам Експедиції. Гадаю, Відомство зі справ чарівників дорого платить за його мовчання.

— Схоже, він не дуже приємний тип, — сказала Елена скептично.

— Облиш, — заперчила Мона. — Він може бути нам корисний. Нам знадобиться великий будинок, щоб для всіх було досить місця. У кожного буде власна кімната, у Міранди, звісно, також. А нам з Йоландою будуть потрібні ще й окремі кабінети для роботи. А ще мені обов'язково потрібен сад. Власний басейн та спортзал також не завадять...

«Звучить розкішно, — подумала Елена. — Мабуть, ця ідея з Експедицією дуже непогана, особливо якщо Міранда також поїде».

Ці розмови Дафне слухала з цікавістю, але, помітивши, що Елена спостерігає за нею, знову насупилася.

— Елено, а ти не хочеш коника? — запитала Мона. — У світі людей дівчатка дуже люблять коней...

Елена похитала головою.

— Я ж не вмю їздити верхи. Що я буду з тим конем робити?

— Кінь — це дуже практична покупка. Його можна використовувати як транспорт, — сказала Мона. — Наприклад, будеш їздити на ньому до школи. Поміркуй над цим, дороженька. Ти ж там не зможеш літати на мітлі, як тут.

— До школи? — Елена аж рота роззявила з переляку. — Я мушу ходити до школи в Експедиції?

— Аякже!.. — відповіла Мона. — Ви з Мірандою подружитесь з дівчатками і будете добувати інформацію про людей для Йоланди. Наскільки я знаю, дорослі люди зазвичай їздять на автомобілях. Пригадую, старший керівник казав про це і про те, що мені з Йоландою будуть потрібні водійські права.

Та Елена зовсім не слухала бабусю. Вона все ще думала про школу.

— Ну що мені там учити? Марна річ! Чи люди також вивчають у школі магію? Які взагалі в них там предмети, і як я буду складати іспит на Диплом Чарівника, якщо не буду навчатися?

— Навчатися завжди корисно, Елено, це тренує мозок, — Мона спробувала її заспокоїти. — І не хвилюйся, ти зможеш навчатися магії і в Експедиції. Якщо будеш такою ж старанною, як і раніше, то складеш іспити раніше, ніж твої однокласники. І отримаєш допуск до вищої магичної освіти, як і всі інші...

— І до метаморфоз?

— Звісно.

Елені аж серце підскочило в грудях.

— А що, як я не зможу скласти іспити в людській школі?

— Маленька, щось ти надто стурбована! — Мона похитала головою. — Це абсолютно не проблема. В усякому разі, якщо справи будуть зовсім кепські, ми зможемо трохи почакувати над твоїми оцінками. Важливо, щоб ти багато спілкувалася з людьми, щоб відьми мали не поверхові знання про Homo sapiens sapiens, а дізналися про їхні таємниці, захоплення, мрії, хитрощі, витівки, — вона захихотіла. — Ви з Мірандою будете за всім цим спостерігати, при цьому, звісно, не видаючи своєї таємниці. Ви гарно розважитесь, повірте мені!

В цьому Елена не була певна, та в тому, що пригода буде захоплююча, вона не сумнівалася. Було б, звісно, дуже круто скласти іспит на Диплом Чарівника раніше за всіх, тоді б справді ніхто б не посмів насміхатися з неї. До того ж вона так мріяла вивчати вищу магію.

— Ну що, Дафне, ти ще не надумала їхати з нами в Експедицію? — зашебетала Мона. — Я чула, що хлопці в світі людей дуже симпатичні і класно цілуються.

Дафне обурено зиркнула на бабусю, круто розвернулася на підборах і вискочила з вітальні, хряснувши дверима.

Той, хто вчасно чари діє, цілим світом володіє

Зіронії долі саме Грегор ван Люрен переконав Дафне їхати в Експедицію.

— Ти що, хочеш мене спекатися? — недовіжливо спитала Дафне. — В тебе є якась інша відьма?

— Ой, не мели дурниць! Просто я вважаю, що твоя бабуся має рацію. Вам випав унікальний шанс. Таке не забудеться. Мало кому з відьом вдається побувати у світі людей.

— Відколи це ти дослухаєшся до думки моєї бабусі? — підозріло глянула на нього Дафне. — Раніше тобі було наплювати на неї. Я впевнена, що тут щось інше...

— Дафне, якщо ти не перестанеш плести нісенітницю, я зачакую тебе в лебедя! Ти дієш мені на нерви! Крім тебе, в мене немає нікого. Якщо ти поїдеш, я тебе не забуду. Я навіть буду іноді приїздити до тебе у світ людей, обіцяю.

— Грегоре, ти це серйозно? Клянешся?

— Клянуся.

Елена ненавмисне підслухала розмову Дафне з Грегором. Чесно кажучи, вона не знала,

що й думати. Може, в Грегора і справді була інша, хоча він так гаряче це заперечує... Зрештою для Елени було набагато важливішим, щоб поїхала Міранда Лойвен. Її батьки вже погодилися. Міранда переконала їх, що поїздка у світ людей стане окрасою її резюме. Тоді їй випаде щастя стати дипломатом. Принаймні після Експедиції шанси на це незрівнянно зростуть. Міранда була єдиною дитиною в сім'ї, розлука була болісною, однак батьки пишалися цілеспрямованістю на наполегливістю доньки та вирішили здійснити її бажання.

Мона з Йоландою вирішили в світі людей видати Міранду за Еленину кузину, котра живе в родині Бредов після того, як її батьки трагічно загинули. Це було б розумним поясненням, чому Міранда пов'язана з родиною, але має інше прізвище. У світі чарівників було прийнято чоловікові брати прізвище дружини. Леон, наприклад, до шлюбу носив прізвище Бутлар.

Як і обіцяла Мона, у них був рівно місяць для переїзду. Незабаром консультант з питань Експедиції знайшов для них гарний будинок — подалі від центру, на пагорбі, з великим садом.

— А дощ там так само не вщухає, як у нас? — відразу ж поцікавилася Елена.

— Наскільки мені відомо, ні, — відповіла Мона. — До речі, усі люди мають однакову погоду. І бідні, й багаті одержують однакову кількість сонячного світла. Попри всю їхню техніку, люди так і не навчилися повелівати погодою.

— Як дивно.

— Так, це незбагненно, але це правда.

Елена не могла натішитися, що тепер матиме велику кімнату.

Час проминув швидко, і ось настав день переїзду.

Міранда ще з вечора телепортувала свої речі в будинок родини Бредов — дві величезні скрині. Тепер усі чекали на прибуття трансклобальної транспортної служби, що мала перевезти вантаж та їх самих до світу людей.

Батьки Міранди також прийшли, щоб до самого від'їзду побути з донькою. Елена помітила, що, дивлячись на їхній будинок та місцевість довкола, гер та фрау Лойвен презирливо поморщили носи. На щастя, скоро все це буде позаду.

Міранда була стурбована не менше за Елену. Вона зовсім не слухала, що їй говорили батьки. Фрау Лойвен не заговкала.

— ... щотижня будеш нам телефонувати, — говорила вона, — а раз на місяць ми будемо тебе провідувати або ти нас. Ох, Мірандочко, сподіваюся, що ми чинимо правильно, відпускаючи тебе. Ми за тобою вже скучили.

Гер Лойвен тільки кивав головою та витирив очі. Він був мовчазний, але прощання з донькою глибоко зворушило його.

Дафне стояла, притулившись до стіни, роблячи вигляд, що вся ця веремія її не стосується. Під очима в неї

темніли кола, бо Грегор і справді влаштував вечірку на її честь. Вечірка затяглася на всю ніч, і Дафне мала страшенно втомлений вигляд.

Йоланда метушилася, перевіряючи, чи всі валізи як слід спаковані, чи нічого не забули. Бабуся Мона вийшла на балкон і закурила свою улюблену сигариллу.

Сьогодні був один із тих рідкісних днів, коли не йшов дощ. Часом навіть здавалося, що хмари ось-ось розійдуться і з'явиться сонце.

Руфус сидів на одній із валіз із нудьги бамкав по ній ніжками.

— Коли ми вже поїдемо? — нетерпляче мовив хлопчик. — Скільки ще чекати?

— Вже скоро, любий, — сказала Йоланда. Її погляд упав на те місце на стіні, де раніше висів великий годинник. Тепер стіна була гола.

У ту ж мить пролунав гуркіт. Мона злякано відстрибнула вбік, коли біля неї нізвідки (тобто і справді нізвідки) з'явилася платформа з конвеєром. Наступної хвилини на терасі матеріалізувалася четвірка чоловіків у пурпурових мантиях. На них були чорні гостроверхі капелюхи із золотистим написом «ТРАНСГЛОБАЛ».

— Ну, нарешті! — вигукнула Мона і загасила сигариллу об підвіконня. Ця її звичка завжди драгувала Йоланду. — Ми вже думали, ви сьогодні не приїдете.

— Не варто так хвилюватися, фрау, ми ж тут, — спокійно відповів один із чоловіків.

Він витяг із-за пояса чарівну паличку і накреслив у повітрі над платформою квадрат. Квадрат відразу затягло темно-синім димом — це був портал.

Інший чоловік у цей час гортав пачку якихось паперів, уважно їх вивчаючи.

— Вам відомі митні обмеження? — запитав він Мону. — У світ людей не можна також провозити заборонені речі або приховувати їх. Такий закон.

— Ми не веземо контрабанди, — спокійно відказала Мона. — Та, якщо бажаєте, можете перевірити наші речі.

— Неодмінно, — зауважив маг і подав знак двом іншим чоловікам.

Вони зайшли до кімнати і привіталися.

— З чого почнемо? — запитав маг.

— Може, з цього? — сказала Йоланда і показала на величезну скриню.

Маги одночасно доторкнулися до скрині чарівними паличками. Палички засяяли зеленим світлом, і чоловіки схвально закивали головами.

— Ця в порядку, — сказав маг і торкнувся скрині ще раз. Скриня піднялася в повітря, вилетіла на терасу і повільно попливла до конвеєра, який саме почав працювати. Усі слідували очима, як скриня зникла в синьому квадраті.

Від хвилювання серце в Елені шалено гупало. Вона заховала під джемпером татків амулет. Їй здавалося, що кулон вогнем палив їй шкіру. Чи був амулет забороненим

предметом? Чи будуть маги перевіряти їх усіх так само, як і валізи? Що ж робити?

— Мені треба в туалет, — повідомив Руфус і зіскочив зі своєї валізи.

— Елено, відведеш його? — попросила Йоланда. — Я зараз зайнята.

— Я сам! — заявив Руфус, та Елена все одно пішла слідом за ним. Іноді в Руфуса не виходило застігнути штанці або він забував натиснути кнопку зливу. Однак тепер в Елені було інше на думці. У неї виникла ідея.

У той час, як співробітники «ТРАНСГЛОБАЛ» перевіряли скрині, які згодом одна за іншою відправлялися на конвеєрі у світ людей, Елені вдалося вмовити брата зняти свій черевичок.

— Нащо мені знімати черевика? — дивувався Руфус. — Шкарпетки в мене без дірок, чесно-чесно!

— Я хочу заховати щось у твоєму черевичкові, — прошепотіла Елена. — Хочу взяти у світ людей один гарний ланцюжок, але маги відберуть його, коли знайдуть. А в твоєму черевичкові вони його не шукатимуть.

Руфус усміхнувся:

— То це таємниця?

— Тс-с! Так, таємниця, — повторила Елена і по-змовницьки притиснула палець до губ. Вона знала, що Руфус обожнював таємниці і вмів їх берегти.

Руфус охоче зняв лівий черевичок і простягнув його Елені, а тоді запропонував ще й правий.

— Дякую, другого не треба.

Елена видобула ланцюжок з-під джемпера.

— Ой, який гарний! — сказав Руфус.

Вона дозволила йому доторкнутися до кулона, а тоді швиденько сховала в черевичкові.

— Усе гаразд? — запитала вона, коли Руфус знову взув черевичок.

Хлопчик кивнув.

— Не заважає тобі? Не тисне?

— Ні. Зовсім трішечки.

— Гляди — не кульгай! Бо маги відразу помітять! — сказала Елена повчально.

— Я зрозумів, — Руфус подивився на неї і хитро всміхнувся. І тут же врочисто проголосив: — Я все!

Елена допомогла Руфусу вдягтися і наполягла на тому, щоб він помив руки. Потім вони повернулися до вітальні. Чоловіки якраз сперечалися з Йоландою з приводу тераріуму.

— На жаль, ви не можете взяти з собою ігуану, — сказав маг, що гортав папери. — Вивіз тварин у світ людей заборонений. Такі правила карантинного нагляду.

— Гаразд, нехай та погань лишається вдома, — заявила Мона. — Так навіть краще, нарешті ти від нього відпочинеш.

Йоланда зблідла.

— Ні, ми не кинемо Леона! — обурилася вона. — Ні-защо! В такому разі я також не поїду! — Вона благально глянула на магів. — Ігуан мусить їхати. Адже це мій чоловік!

— Ваш чоловік, фрау? — маг скептично підняв брови.

— Так, це мій чоловік, Леон Бредов, — Йоланда ковтнула слину. — Три місяці тому йому присудили довіку жити в тілі ігуани. Але він не винний. Через той вирок ми все втратили — наше майно, репутацію, майбутнє!.. Тому ми їдемо в Експедицію. Та лише разом із чоловіком!

— Гм... — маг запитально глянув на колег. В очах у чоловіків Елена помітила співчуття.

— Леон Бредов, — сказав один із чарівників. — Я добре пригадую цю справу. Читав про неї в «Чародійському оглядачі». Репортери, як мухи, злетілися на цю подію. На перших шпальтах тільки й писали про процес та злочини, які нібито скоїв Леон. Деякі газетярі навіть вибудовували власні незугарні версії, давши волю фантазії.

«Чародійський оглядач», 4 січня

У чому провина Леона Бредова?

Леона Бредова ніколи не можна було назвати законослухняним громадянином. Він народився в рік Чорного Півня і виховувався прийомними батьками, бо рідна мати відмовилася від нього. До школи він ходив вряди-годи. І де б не з'являвся, скрізь від нього були самі неприємності, — стверджують його колишні однокласники. Леон зажив слави хулігана та шукача пригод. Либонь, його можна назвати інакшодумцем та бунтарем.

Оскільки через жахливу поведінку його не допустили до випускних іспитів, Леону довелося одержати Диплом Чарівника в опівнічній школі. Потім Леон Бредов зник на п'ять років. Нікому не відомо, де він був увесь цей час. Якщо вірити чуткам, то спершу він жив у Крижаних Магів на півночі, де почав співпрацювати з Братством Чорних Мантій. Є докази, що ці чарівники вдаються до забороненої магії: зокрема, айсберг, що стікає кров'ю. Цю кровотечу досі не вдалося спинити. Кажуть, Бредов, до одруження відомий як Бутлар, був підопічним Захарії Цаннадера, що загинув під час підводного землетрусу на Північному морі.

Повернувшись додому, Леон почав залицятися до Йоланди Бредов — відьми з дуже шанованої родини, що вже була заручена з Теобальдусом Магнусом. Розірвання заручин мало великий резонанс. Через сім місяців після весілля народилася Дафне. Її народження дало привід для спекуляцій:

хто ж батько, Леон чи Теобальдус? Теобальдус Магнус вперто утримувався від коментарів. Ні для кого не таємниця, що Мона Бредов украй незадоволена вибором доньки і не довіряла зятеві ще до його арешту...

Елена не мала жодного шансу приховати від однокласників, що її тата заарештували і судитимуть. Здавалося, ніби вони почули цю новину ще раніше, ніж вона сама. Йоланда збирала газетні вирізки та вклеювала їх до альбому. Вона хотіла мати свідчення провини кожного газетяра, що оббрехав її чоловіка. Може, цей альбом колись справді знадобиться, коли невинність Леона буде доведено і його репутацію відновлено.

— Ну, якщо цей ігуан ваш чоловік, пані... — непевно проказав маг з паперами, — тоді його якоюсь мірою можна не вважати за тварину.

— Так, він не тварина, — підтвердила Йоланда і кілька разів кивнула головою.

— Тоді правила карантинного нагляду на нього не поширюються, — пробурмотів маг і знову взявся гортати папери. — Тим більше, що я не бачу жодних правил, які забороняють вивезення осіб, які за рішенням суду перетворені на тварин.

Йоланда відчула полегшення:

— Отже, я можу взяти чоловіка з собою?

— Так, пані, — відповів маг. — Чи мої колеги мають іншу думку?

Інші маги одностайно кивнули головами. Бабуся Мона криво усміхнулася.

— Ох, який був шанс позбутися цього гада повзучого. Ти з чистою совістю можеш його залишити, Йоландо.

— Мамо, ти іноді просто нестерпна! — прошипіла Йоланда.

— Кажу те, що думаю, — Мона лише знизала плечима.

Маги продовжили свою роботу. Вони доторкнулися чарівними паличками до тераріуму — той злетів у повітря та поплив до конвеєра. Елена дивилася, як скляний ящик з її татом зникла у синьому квадраті. Нарешті

всі скрині, валізи, пакунки проїхали по конвеєру, в кімнаті стало незвично порожньо. Елена востаннє оглянулася навкруги. Ні, їй таки ані крапельки не жаль виїхати із цього похмурого будинку!

Гер та фрау Лойвен міцно обняли Міранду. Тепер плакали обоє. Міранда була трохи роздратована.

— Мамо, ми ж не назавжди прощаємося! Я просто їду в паралельний світ! Ми завжди зможемо писати одне одному, телефонувати...

Ой, мамо, ну годі вже плакати!

Фрау Лойвен витерла сльози.

— Ти маєш рацію, я повинна пишатися тобою. Ти молодець, Мірандо. Я переконана, колись ти станеш дипломатом...

— Ну що, панночко, готові? — запитав один із магів.

Міранда подивилася на нього з полегшенням і вдячністю. Вона вивільнилася з маминих обіймів і підійшла до нього.

— Так, я, мабуть, буду першою.

Маг уже хотів доторкнутися до Міранди паличкою і скерувати її на конвеєр, та колега раптом осмикнув його.

— Стривай... — втрутився він. — Перепрошую, панночко, та спершу ми маємо пересвідчитися, що ви не везете нічого забороненого.

Дві палички просканували Міранду з голови до п'ят. Міранда нервово усміхнулася. Палички загорілися зеленим.

— Все в порядку, — підтвердив маг, котрий наполіг на догляді. — Можете йти. Щасливої дороги!

— Дякую! — відказала Міранда. Вона вийшла на терасу, стала на конвеєр, обернулася і помахала рукою. — Бувай, мамусю! Бувай, татку! Зателефоную...

І її проковтнув синій квадрат.

Далі була черга Дафне. І в неї експертиза нічого забороненого не виявила. Дівчина граційно попрямувала на терасу, ступила на конвеєр і, поклавши руку на пояс, ніби модель на показі відьомських мод, що демонструє себе публіці, вильнула стегнами і зникла в порталі. Це

було таке видовище, що навіть маги провели її поглядом, пороззявлявши роти. Елена душилася сміхом, дивлячись, як її сеструнця з будь-якої нагоди намагається ефектно себе подати. Так вже Дафне кортіло завжди бути в центрі уваги.

Та ось Елена затамувала подих. Руфус наступний!

Братик підійшов до магів і мило їм усміхнувся.

— Ну, що, карапуз, контрабанду веземо? — запитав перший маг, нахилився до нього і легенько потріпав за вухо.

— Гадаю, малого можна не перевіряти, — сказав другий чарівник і дружньо поплескав Руфуса по плечі. — Гарно тобі провести час у світі людей!

— Дякую, — ввічливо відповів Руфус і пішов до конвеєра. Піднявшись угору, він весело помахав усім рукою: — До зустрічі!

В Елени камінь з душі звалився. Все вдалося!

Далі була її черга. Вона відчула доторк двох паличок. Зелене світло, ура! Можна йти. Вийшовши на терасу, Елена помітила, що сад з пишними травами виглядав набагато приязнішим, ніж звичайно. Вона озирнулася на будинок. Мона, Йоланда й Мірандині батьки підбадьорливо помахали їй.

«Ніколи сюди не вернуся», — подумала Елена. Один крок — і вона вже стояла на конвеєрі. Мерехтливий квадрат розплився чорнильною плямою. А потім усе занурилося в синю ніч.

— Нарешті! — вигукнула Міранда, зустрівши її обіймами.

Елена все ще була приголомшена тим, що відбулося. Поїздка у світ людей тривала всього кілька секунд. Здалося, що вона стояла на сцені перед темно-синьою оксамитовою завісою, яку за мить просто відсмикнули вбік.

Вивільнившись із обіймів, Елена роззирнулася навсібіч. То он він який, світ людей! Спершу здалося, ніби він нічим не відрізняється від світу чарівників. Великий сад зі старими деревами... Крізь їхні крони проникало проміння, і тіні від листя танцювали на траві. По саду були розкидані скрині, валізи, абияк стояв татків тераріум, та загалом усе було цілим і неушкодженим.

Вілла, яку надали в користування родині Бредов, виявилася просто фантастичною. Вона мала криті балкони та башточки, а ще балкони з кам'яними балюстрадами. На даху сидів півник із червоної міді, а на димарі крутився флюгер у формі відьми на мітлі. Ліворуч від вілли був ставок, де можна було плавати, а поруч — дерев'яна альтанка, обплетена настурцією. Через сад протікав струмок. Руфус засяяв від щастя, коли біля нього зазмижчала срібляста бабка.

— Здуріти можна! — вирвалося в Елени. — І все це тепер наше!

Вона широко розвела руки і закружляла від радості. Найбільше їй хотілося впасти у цю траву, таку зелену й суху, наче вона сама кликала її до себе...

— Рано радієш! — сказала Дафне. — Щось тут не так. Та й взагалі, я думала, що в нас буде басейн, а тут якась жабокряківка. — І вона гидливо наморщила носа.

Елена пречудово знала свою сестру і розуміла, що вілла насправді їй сподобалася. В такий будинок не можна не закохатися!

Вона помітила, що через сад до них простує якийсь чоловік. Він був високий на зріст, стрункий, вдягнений у сірий костюм. Його густе сиве волосся було трохи світліше від костюма. Обличчя напружене, зуби міцно стиснуті, ніби в нього весь час болів живіт.

— А це що за тип? — підозріливо буркнула Дафне.

— Ласкаво просимо! — з напускною усмішкою мовив чоловік. — Дозвольте відрекомендуватися: Аарон Абраксас Гольцин, консультант з питань Експедиції. Я тут, щоб привітати вас та ввести в курс справ, милі фрау... м-м-м.. тобто фройляйн.

У цю мить за спиною в Елени вигулькнули Йоланда та Мона. Конвеєр, що їх сюди допровадив, зник без сліду.

— От усі й зібралися, — байдуже сказала Дафне.

Йоланда окинула поглядом будинок і скрикнула:

— Це просто неймовірно!

— Хіба я не говорила, що ми тут заживемо як люди? — відповіла Мона.

— Але хто б міг подумати, що аж настільки! — видихнула Йоланда. Від щастя їй аж сльози набігли на очі.

— Мене звати Абраксас Гольцин, — знову представився чоловік і підійшов ближче. — Ми з вами вже знайомі. Я ваш консультант з питань Експедиції.

— Дуже приємно, — відказала Мона. — О, бачу, ви про все подбали! Чудовий вибір!

— Сподіваюся, новий будинок вам сподобається, — вів далі Аарон. — Я посилав вам кілька фотографій інтер'єру по Трасглобкому. Певна річ, я маю ще ознайомити вас з усіма технічними нюансами. Я придбав для вас два автомобілі: чорний седан для сімейних поїздок та жваву червону автівку для міста.

— А хіба ми не мусимо спершу одержати права? — здивувалася Йоланда.

Аарон усміхнувся:

— Це я теж владнав. Усі папери роздобув — звісно, нелегальним шляхом. Тож швиденько поясню вам, як керувати машиною, а наступні пару тижнів попрактикуєтесь самі. Впевнений, що цього буде досить. Після мітли автівка видаватиметься вам дрібничкою, ха-ха-ха! Прощу, заходьте, я покажу вам будинок.

Елена вражено ходила з кімнати в кімнату. Будинок був просторий, і в ньому було все, що забажається. У її спальні стояло ліжко з ніжним рожевим балдахіном, розшитим мерехтливими зірками. У величезній шафі вона знайшла навіть таємні шухлядки. Відкидний письмовий стіл, також із безліччю шухлядок, був помережаний

вензелями. На всю стіну розтяглися полиці, які вже були наполовину заповнені книгами. Міранда відразу кинулася до них.

— Класно! Стільки людських книг! «Пеппі Довганчоха»! «Володар пернів»! Казки Вільгельма Гауфа. «Гаррі Поттер»... Я просто мушу все це прочитати!

Елена стурбувалася, чи стане місця для всіх тих книг, що вона привезла, які лежали поки що не розпаковані в саду. А Міранда тим часом, схопивши з полиці першу-ліпшу книгу, поринула в читання.

— Облиш, вона нікуди не втече, — Елена смикнула подругу за рукав. — Ходімо краще на балкон!

Нова спальня Елени мала вихід на балкон, що вів у другу кімнату, де мешкатиме Міранда.

— Супер! Цілий балкон тільки для нас двох! — Елена нетямилася від радості. — Ми зможемо разом снідати або пити чай. Це просто геніально!

Міранда оперлася ліктями на балюстраду і зітхнула. З балкона відкривався чудовий вид на сад, а прямо під балконом був ставок. Елена побачила кілька рибок.

— Це золоті рибки? — запитала вона, вказавши пальцем на воду.

— Це коропи кої, — пояснив Аарон, що несподівано вийшов вслід за ними на балкон. — Вони цінуються набагато вище, ніж золоті рибки. Я вибирав усе найкраще.

Вони повернулися до кімнати.

— А для чого оці квадратні коробочки на стіні? — запитала Міранда.

— Пробачте, я й досі вам не пояснив. Це вимикачі. Аарон натиснув на вимикач, і на стелі загорілася люстра. Натиснув ще раз — і світло згасло.

— Але ж це незручно, — скривилася Елена. — А ми можемо вимикати світло, як раніше?

Вона швидко і різко звела брови. У ту ж мить у кімнаті загорілися всі лампи: люстра, нічники на тумбочках побіч ліжка, романтичний світильник під балдахіном і настільна лампа на письмовому столі.

— Працює! — зраділа Елена і хитро всміхнулася. Ще один порух брови — і світло згасло.

— Працює, — підтвердив Аарон. — Та однак вам доведеться звикати до вимикачів. Люди вмикають і вимикають світло саме так, і вам не треба повертати до себе зайвої уваги. Відтепер вам не можна ні в якому разі бездумно й безоглядно вдаватися до магії, бо це одразу викличе підозри!

— Ну, гаразд, — згодилася Міранда. — Як на мене, дуже симпатичні коробочки.

Вона кілька разів натиснула на вимикач.

Аарон вийшов у коридор і показав Йоланді з Моною, як працює телефон. Він пояснив, що для розмови з певною людиною треба спершу набрати номер.

— Номер? — здивовано перепитала Йоланда. — Тобто просто подумати про людину недостатньо?

— На жаль, ні, — відповів Аарон. — Вам обов'язково треба набрати правильний номер, інакше зв'язку не буде. Так ви може зв'язуватися і зі мною — просто

наберіть мій стаціонарний номер. Але я завжди можу поговорити з вами і по Трансглобокому. До речі, люди часто користуються і такими штучками. — Він вийняв із кишені маленьку сріблясту цеглинку. — Це мобільний телефон. Вони дуже популярні, оскільки їх можна носити з собою. Але для відьом вони не дуже приємні.

— Чому? — запитала Дафне.

— Хвилинку. Я зараз його увімкну, — Аарон усмінувся і набрав випадковий номер. — У мене вони також викликають певний дискомфорт, адже в моїх жилах також тече кров чарівників, хоча й дуже розбавлена.

Елена раптом відчула поколювання по всьому тілу, ніби по її руках і потилиці поповзли мурахи. Міранда, здається, відчула те саме і втягла голову в плечі. Дафне здригнулася, а Йоланда аж відступила назад, схопивши руками скроні.

— Вимкніть його! — скомандувала Мона. — Ви маєте рацію, він просто нестерпний.

Аарон вимкнув телефон і поклав його назад до кишені.

— Я мусив вам його показати, бо люди люблять мобільні телефони. Ви ж, милі фрау та фройляйн, можете спілкуватися і без них. Тепер вам час навчитися користуватися комп'ютером.

Один раз лиш чари діяв, а тобі вже не ймуть віри

Незнайомий номер, — хмикнула Яна Кляйст, глянувши на екран мобільника. Телефон дзвонив лише пару секунд. — Мабуть, хтось помилився. Я вже подумала, що то мама телефонує насварити мене, щоб я йшла додому займатися на фортепіано.

— Не розумію, як ти це терпиш, — її подруга Неле Германн застогнала і впала на ліжко. — Це вічне бринькання. Мені б воно набридло через п'ять хвилин. А ти можеш грати годинами!

— Ну, це досить весело, — сказала Яна. — І якщо я захочу вступити до консерваторії, то треба багато займатися. Але мама хоче, щоб я вправлялася ще більше, поки не відшліфую окремі пасажі до досконалості. Іноді я мрію стати відьмою і вигадати таке закляття, щоб більше ніколи не фальшивити.

Неле всміхнулася:

— Так, це було б зручно. Я б відразу вигала тисячу заклять. Для початку зробила б так, щоб жоден учитель ніколи вже не зміг потрапити до школи.

— Непогана ідея, — кивнула Яна.

— А потім я б наклала закляття на Тома, щоб він на-
решті закохався в тебе, — продовжила Неле.

Яна зашарілася. Варто було Неле зачепити цю тему, як вона одразу страшенно ніяковіла, хоча поговорити про Тома любила. Ось уже три місяці Яна була в нього по вуха закохана, але далі справа не йшла. Яна не знала, чи Том принаймні здогадується про її існування. Том навчався в дев'ятому класі, а Яна та Неле у восьмому.

*Над ким чаклую, мають закохатися,
І серце з серцем поєднатися!*

МАЛЕНЬКИЙ ПРИВОРОТ

Потрібні:

- ★ три червоні пелюстки троянди;
- ★ пласка тарілка і достатня кількість води, щоб закрити дно;
- ★ твій ніготь і його волосина.

Опусти пелюстки на воду. На пелюстку, що лежить посередині, поклади ніготь та волосину.

Постав тарілку в затишному місці та дочекайся, доки випарується вода і висохнуть пелюстки. Перев'яжи пелюстки разом з нігтем та волосиною червоною шовковою ниткою і закопай вузлик в саду на повний місяць.

Зажди, поки чари подіють!

— Шкода, що чарівників не існує, — тихо пробурмотіла Яна.

— Так, шкода, тож завтра на перерві ти просто підійдеш до Тома і заговориш із ним, — сказала Неле.

Яна відразу запротестувала:

— Я на це ніколи наважуся!

— Ще й як наважишся! Інакше між вами все залишиться, як було. Ти мусиш зробити перший крок! Заведи з ним балачку, начепи свою найчарівнішу усмішку... Це називається флірт.

— Та мені байдуже, як це називається. Я від самої думки про це ладна провалитися крізь землю. Що я йому скажу?

— Що ти вже пару місяців як втюрилася в нього і не можеш більше ні про що інше думати.

— Це так, але цього я йому не скажу! — Яна жартома штурхнула Неле, і та розсміялася. — Ну, облич, допоможи мені! Що йому сказати?

— Гм... Дай подумати. Том грає у футбол... Скажи, що чула, що в ці вихідні їхня команда виграла на виїзді матч, а все тому, що він фантастично забив вирішальний гол.

— Я нічогосінько не тямлю у футболі, — скривилася Яна. — А що буде, коли він насправді не забив ніякого гола?

— Це все не має значення. Головне, втягни його в розмову і зроби вигляд, що шаленієш від футболу.

Яна зітхнула. Для Неле все так просто... Чого ж вона сама тоді така несмілива?

Варто було Яні побачити Тома, як вона вся спалахувала, а серце гупало так, ніби вона щойно пробігла сто метрівку. Вона була певна, що коли опиниться з Томом віч-на-віч, то не зможе видушити з себе ні слова, хіба що бовкне якусь дурню. Однак Неле має рацію. Якщо нічого не робити, то вони й через десять років оминатимуть одне одного мовчки. Справу треба будь-що зрушити з мертвої точки, хай навіть вона помре від сорому.

— Гарзд, — невпевнено проказала Яна, — цими днями я з ним поговорю.

— Не цими днями, а завтра, — наполягала Неле. — Я тебе знаю, ти відтягнеш справу до п'ятниці, а потім скажеш, що не знайшла його, бо він вийшов до туалету.

Яна усміхнулась.

— А потім будеш скиглити всі вихідні, — підсумувала Неле.

— Я скиглю? — здивовано запитала Яна.

Неле кивнула:

— Буває. І досить часто.

Вона встала і потягла за собою Яну.

— Я знаю, яке то паскудство мучитися від кохання. Завтра ти це зробиш. Заговори з ним. Фішка з футболем спрацює, ось побачиш.

— Ну, якщо ти так вважаєш... — Яна усе ще сумнівалася. Але вона була дуже вдячна подрузі за те, що та так наполегливо прагнула підбадьорити її. Отже, завтра. Завтра вона це зробить. Вона візьме себе в руки і підійде до Тома на першій же перерві...

Але наступного дня все пішло не так, як очікувалося, бо перед початком уроків вчителька представила 8-А двох нових учениць.

— Знайомтеся — Елена Бредов і Міранда Лойвен, — сказала вчителька. — Вони новенькі в Бланкенфурті, лише вчора приїхали. До речі, Елена і Міранда кузини. Може, ви самі хочете розповісти про себе, дівчатка?

Елена, дівчинка з рудими кучерями, довго не наважувалася говорити, але потім почала першою.

— Е-е-е... всім привіт! — вона усміхнулась. У неї була дуже мила посмішка. Яна здивувалася, що в людини може бути так багато веснянок. — Для нас тут усе ще таке нове, адже в нашому краї... м-м-м... у нас усе інакше.

— А я живу в родині Елени, — сказала Міранда. — Вони взяли мене до себе після того, як мої батьки... загинули. Я їм дуже вдячна, що вони дали мені нову родину... — вона глянула на Елену. — Ми одна одній як сестри.

— І найкращі подруги! — підтвердила Елена.

Неле штурхнула Яну ліктем у бік:

— Якись вони дивні, правда?

Яна стенула плечима. Їй було шкода Міранду. Яна важко переживала те, що її власні батьки розлучилися, і вона лише зрідка бачилася з татом. А як би було, якби померли обое... Вона навіть уявити собі боялася.

— Я думаю, не страшно, коли я посаджу вас за різні парти, — сказала фрау Треллер. — Елено, ти висока,

сидітимеш позаду поряд із Марком. У тебе нормальний зір? Дошку тобі буде видно?

Елена кивнула:

— Якщо буде погано видно, то я збільшу масштаб.

Вона сказала це цілком серйозно, і коли клас розсміявся, знітилася.

— Жартую, звісно, — сказала Елена, відкинула назад волосся і сіла поряд із Марком.

— Мірандо, а ти сідай біля Анни, — сказала фрау Треллер.

Міранда кивнула, сіла за першу парту і почала викладати свої речі. Яна помітила, як вона відкрила пенал і взяла кілька олівців. Потім розкрила долоню, олівці випали з руки і лягли рівно в ряд і за кольором.

Яна аж рота роззявила з подиву. Неймовірно! Що це — випадок чи ретельно підготовлений трюк? Неле, здається, нічого не помітила. Міранда повернулася до Елени і підморгнула.

Елена, яка сиділа відразу за Яною, також відкрила пенал і вийняла олівці. Яна готова була поклястися, що новенька збиралася зробити той же трюк, що й Міранда, та раптом передумала. Вона поклала олівці на стіл і притиснула їх рукою, немов заважала вишикуватися в одну лінію. Коли дівчина підняла руку, олівці лежали в безпорядку. Два з них покотилися через увесь стіл, і Марк зграбно підхопив їх, перш ніж вони впали на підлогу.

— Дякую, — усміхнулася йому Елена.

«Чому вона так зробила?» — подумала Яна.

Вона була впевнена, що Елена так само знає цей фокус, але чомусь не схотіла його показувати. Дивно...

Фрау Треллер почала урок англійської. Вивчали шкільну систему Австралії. Яна ніяк не могла зосередитися. Її думки десь літали, доки вчителька малювала на дошці діаграму. Іноземна давалася Яні легко — її мама була вчителькою англійської і викладала в сусідній гімназії. Яна успадкувала від неї здібності до мов. Їй було досить двічі прочитати слово, щоб воно назавжди закарбувалося в пам'яті. Але зараз Яна думала про Тома і планувала, як підійде до нього на перерві. Від цієї думки серце в неї знову несамовито закалатало. Хоча б усе минулося добре... Хоча б вона не почала затинатися від хвилювання... Тільки б Том не вважав її причепою...

— Яно! — прошепотіла Неле. — Ти бачила, що тільки-но було?

— Що? — прошепотіла у відповідь Яна.

— Як ця новенька загострила олівець?

— Я не дивилася.

— Нігтями!

Неле похитала головою.

— Мабуть, вони гостріші, якщо вона таке ними виробляє.

Яна нічого не відповіла, та почала пильно придивлятися до Міранди. Світловолоса дівчинка, притулившись до спинки стільця, уважно слухала все, що розповідала фрау Треллер. Потім простягла руку до свого рюкзака — абсолютно непоказного, який нічим не відрізнявся від

інших — та навіть не доторкнулася до нього, як блискавка розстебнулася. Яна побачила, як пляшка з водою сама стрибнула дівчинці в руку. Міранда піднесла її до рота і випила води, ніби така от стрибуха пляшка була для неї звичайнісінькою річчю.

Неле також спостерігала за тим, що відбувається. Обидві подруги не вірили своїм очам. Потім Неле написала на клаптику паперу: Як вона це зробила?

Яна написала у відповідь: Не знаю!

Неле: Це фокус чи що це насправді?

Яна: Якщо фокус, то дуже вдалий!

Неле: А якщо не фокус, то що тоді?

Яна: Не знаю. Магія?!

Неле написала: Ти віриш в магію?

Аркуш був геть увесь списаний. Яна зіжмакала його і заховала під партю. Адже ще вчора вони говорили про чари...

Щось дивне було в тих двох новеньких. Вони були не такі, як усі, Яна це явно відчувала. І справа не в тому, що вони приїхали з іншої федеральної землі. Вільям, який сидів за другою партюю, взагалі був родом із Гани, але, незважаючи на колір його шкіри, він не викликав такого дивного відчуття, як ці дві дівчини. А що як вони інопланетянки, які маскуються під звичайних людей?.. Яна відразу відкинула цю думку. Очевидно, вона просто надивилася наукової фантастики...

Яна обернулася і зустрілася із зеленими очима Елени. Вона навіть злякалася, що та може прочитати її думки.

Яна почервоніла і знітилася. Елена усміхнулася у відповідь — звичайна людська усмішка. Яна була спантеличена.

— Yana, please... — то був голос фрау Треллер.

Дідько! Це ж вона її запитує. Вчителька попросила коротко пояснити систему шкільної освіти Австралії, англійською, звичайно. Яна глянула на діаграми і видушила з себе кілька речень. Фрау Треллер задоволено кивнула. Наступною спитали Анну. Яна знову прикипіла поглядом до Міранди. Пляшка в рюкзаку, блискавка застебнута. Нічого надзвичайного.

«Може, я все це вигадала?» — подумала Яна. Однак Неле також бачила...

На перерві дівчата обступили новеньких, щоб розпитати, звідки ті приїхали. Елена назвала якесь містечко в південній Німеччині, про яке Яна навіть не чула.

— У тебе є брати чи сестри? — запитала Неле.

— Так, брат і сестра, — відповіла Елена. — Руфусу чотири роки, Дафне п'ятнадцять.

— Сестра також буде тут навчатися?

— Так. Нас привезла бабуся на автівці. Вона й забирає нас буде, бо ми живемо досить далеко звідси, — Елена назвала адресу.

«Район для багатіїв, — подумала Яна. — У них, мабуть, грошей, як сміття, коли вони можуть дозволити собі там жити».

Яні було дещо ніяково слухати той допит, який Неле влаштувала новеньким.

— А домашні тварини у вас є?

- Ні, — відразу відповіла Елена.
- Є, — заперечила Міранда. — У нас є зелений ігуан.
- Ой, так, звісно, — Елена розсміялася. — Я й забула.
- І коропи кої, — продовжила Міранда. — Але вони живуть у ставку в дворі.
- Зрозуміло, — сказала Неле. — А погладити їх можна?
- Погладити? — Міранда запитливо глянула на Елену. — Хіба коропа можна погладити?
- Не знаю.
- Як же так... — Неле засміялася. — У вас вдома такі дорогі рибки, як коропи кої, а ви навіть не знаєте, як за ними доглядати?
- Вони в нас недавно, — сказала Елена. — Нам їх подарував наш консультант... гм-м... наш знайомий. Я ще ними не займалася, мали багато клопоту з переїздом.

- А чим ви захоплюєтеся? — допитувалася Неле. — Може, легкою атлетикою чи волейболом? Чи граєте на фортепіано?
- Я останнім часом займаюся метаморфозами, — сказала Міранда, однак зразу ж прикусила язика і поправила себе: — Тобто метафізикою.
- У цю хвилину пролунав дзвінок, перерва скінчилася. Дівчата направилися до свого класу. Неле притримала Яну за рукав, доки всі не зайшли.
- Як вони тобі? Тільки чесно!

Яна знизала плечима. Вона не стала признаватися подрузі, що їй було неприємно, коли Неле доскіпувалася до дівчат.

— Домашній ігуан! — Неле гмикнула. — Спершу в них немає домашніх тварин, потім раптом вони згадують про ігуана. А ще коропи кої! Таких рибок початківці не заводять. Знаєш, що я думаю? Вони просто глузують із нас.

— Мені теж так здається, — пробурчала Яна. — Ти бачила, що відбулося з Мірандиною пляшкою?

— Ще б пак! І щось мені не віриться, що Міранда цікавиться метафізикою. Що це взагалі таке?

— Вчення в філософії. Вони займаються глобальними питаннями, у чому сенс усього, ну, і таке інше.

Неле звела брови вгору:

— Класно, що ти це знаєш. Але спершу вона сказала «метаморфози». А це що?

— Жодного уявлення не маю, але дізнаюся.

— А як так вийшло, що пляшка сама вилетіла з рюкзака? Чи мені це привиділося?

— Може, там якась пружина, в рюкзаку? А вона просто привела механізм у дію... — Яна уникала теми магії.

— Ой, дурня це все! В неї такий же рюкзак, як і в мене, того ж виробника. Такого сервісу там не передбачено, — Неле усміхнулася. — Ми цього просто так не залишимо. — Її обличчя знову стало серйозним. — Ми дізнаємося, що вони від нас приховують. До речі, ти щось забула.

— Що? — Яна не збагнула, про що йдеться.

— Ну, ти мені клялася, що сьогодні заговориш із Томом на першій же перерві.

— Ой, точно... — Яна усміхнулася. Ось уже п'ятнадцять хвилин вона не думала про Тома, що вже само по собі було дивом, бо зазвичай він весь час не йшов їй з голови.

— Підійдеш до нього на наступній перерві? Чи й далі будеш ухилятися?

Яна зібралася з духом і рішуче заявила:

— Ні, більше ухилятися не буду.

Наступні дві години Елена з Мірандою поводитися звичайно, і Яна подумала, що даремно вони з Неле накинулися на них з підозрами. Потім вона відігнала ці думки і спробувала зосередитися на словах, які скаже Тому. З чого почати? А що потім? «Знаєш, я велика фанатка вашого футбольного клубу»...

Взагалі вона ненавиділа брехню. Та Неле має рацію. Щоб чогось досягнути, треба бути хитрішою. А Яні так хотілося, щоб Том нарешті звернув на неї увагу. У своїх мріях вона вже прогулювалася з ним у місячному сяйві, і вони обнімалися на задньому ряду в кінотеатрі. Яна закохалася вперше в житті і все більше й більше дивувалася, як це кохання полонило її. Іноді їй здавалося, що вона взагалі втратила глузд... Чому її ображало, що він проходив поряд, навіть не глянувши на неї? Іноді вона навіть нишком плакала, та подрузі про це не говорила, хоча зазвичай ділилася своїми таємницями. «А що я втрачаю, якщо підійду до нього? — подумала Яна і подумки

повторила слова Неле: — Якщо в мене нічого не вийде, то все лишиться так, як є. Я можу лише виграти».

Коли пролунав дзвінок на другу перерву, Яні більш за все хотілося заховатися у вбиральні. Та Неле вимогливо дивилася на неї.

— Гара-зд, — рішуче протягла Яна. — Я це зроблю...

Вони вийшли з класу. Яна виглядала Тома на шкільному дворі. В глибині душі вона сподівалася, що він не з'явиться, і ненавиділа сама себе за боягузтво. Чому вона не може бути такою сміливою, як Неле?

Том зі своїми друзями стояв біля шкільних воріт. У Яни серце виривалося з грудей, вона взяла Неле під руку і попрямувала через весь двір до хлопців. На півдорозі Неле відпустила її руку.

— Ну, давай. Хай щастить, Яно!

Вороття не було. Ноги в неї стали мовби ватяні. Крок за кроком вона наближалася до хлопців. Деякі з них уже дивилися на неї. Том ще її не помітив. Бічним зором вона примітила, що трохи далі вздовж паркана гуляють Елена з Мірандою. Раптом Том відійшов від групи і пішов назустріч Яні. У нього в руці була порожня пластикова пляшка, яку він очевидно хотів віднести до школи. Яну обсипало жаром. Уперед!

— Гей, Томе!

Він уже пройшов мимо, але зупинився і запитливо подивився на неї.

— Вітаю, — прохрипіла Яна, не розуміючи, що трапилося з голосом. — Я маю на увазі... з вашою перемогою... е-е-е... в останньому матчі... Чудова гра...

Том глянув на неї так, ніби вона збожеволіла. Яні здалося, що так воно й було.

— Ти що, здуріла? Яка перемога? Ми пролетіли з великим рахунком. Чи ти знущаєшся?

Від ганьби Яна густо почервоніла.

— Я не знала... е-е... тобто я думала... — більше їй нічого було додати. Порада Неле була не поганою, та сьогодні виявилася недоречною. Хіба Неле не запевняла, що їхня команда завжди виграє?!

Том розпрямив плечі і мав дуже грізний вигляд.

— Думаєш, це дуже смішно, що нас розбили вщент?!

Яна заперечливо похитала головою. В її голові не було жодної думки.

— Ні, я вважаю, що круто — те, що ти граєш у футбол, — пробелькотіла вона і втупила очі в землю, не в змозі більше витримувати його гнівного погляду.

Тим часом друзі Тома помітили, що він розсердився, і неквапом підійшли до них, тримаючи руки в кишенях.

— Агов, що тут відбувається? — запитав один із них.

— Вона насміхається з того, що ми програли в суботу, — відповів Том.

— Неправда! — заперечила Яна. — Усе було зовсім не так, я лише хотіла поговорити з Томом, бо...

— Бо що? — Том звів угору брови.

Яна ковтнула слину.

— ...просто хотілося поговорити... — сказала вона. —

Просто так.

Понад усе Яні зараз хотілося провалитися крізь землю.

— Я навіть не знаю, хто ти така, — сказав Том.

— Якщо нічого не тямиш у футболі, то наступного разу не патякай, — прошипів вгодований хлопчина, справжній здоровило, і загрозово підступив до Яни.

ЗАКЛЯТТА МІРАНДИ

Першим бійку затіваєш,
Завжди інших зачіпаєш.
Дурню, час тобі втікати,
Будеш помсту мою знати!

— Саме так, — підхопив інший і стиснув Яну за лікоть. — Припни свого язика. А зараз вали звідси!

Він штовхнув Яну так, що вона спіткнулася. Цієї миті все й сталося. Міранда з Еленою саме проходили мимо. Яна побачила, як Міранда простягла руку і зробила пальцем різкий рух, ніби хотіла щось накреслити в повітрі.

Хлопчина, який штовхнув Яну, раптом схопився за штани й нажахано оглянувся. Шов позаду лопнув, штани розійшлися, і всі побачили його квітчасті труси.

— Е-е-е... що за... як це... — пробелькотів він.

Міранда усміхнулася. Ще один порух рукою — і здоровило вхопився рукою за своє волосся, що раптом міцно прилипло до обличчя:

— Прокляття!

Міранда цим разом усміхнулася Яні, взяла під руку Елену, і подруги пішли далі.

Том глипнув на своїх друзів, потім на Яну.

— Що ти зробила? — накинувся він на неї.

— Нічого я не зробила! — закричала вона у відповідь. — Ти сам бачив! Чи ти осліп? Тоді сходи до окуліста, може, нарешті почнеш попадати по м'ячу!

Том розгублено дивився на неї. Вона також не розуміла, що з нею діється. Невже вона справді це сказала? Яна глибоко видихнула, розвернулася і пішла геть.

— Стривай! — гукнув він. — Як тебе хоча б звати?

Вона не зреагувала, а просто пішла до Неле.

— Круто! — прошепотіла Неле.

— Ти це бачила? — запитала Яна, задихаючись.

Неле кивнула:

— Тепер він надовго запам'ятає тебе!

— Не знаю, — Яна вагалася. З одного боку, вона пишалася тим, що не дала себе скривдити. А з іншого, вона зовсім не хотіла наговорити йому стільки всього. Вона ж у нього закохана! Але він був такий грубий із нею...

— Оце я називаю круто, — повторила Неле. — Не чекала від тебе такого, це вже точно! А як у цього здоров'я штани лопнули, сміхота. Саме вчасно!

— Це не випадково, — поправила її Яна. — Це Міранда. Вона махнула пальцем, і шов тріснув.

— Ти впевнена?

— Абсолютно, — Яна пригадала, як по-змовницьки усміхнулася Міранда. Це не могло бути збігом обставин.

— Але як вона це зробила? — допитувалася Неле.

Яні також кортіло дізнатися, що це було.

— Може, телекінез? — припустила вона.

— А що це таке?

— Це коли ти можеш рухати предмети силою думки. Та, наскільки мені відомо, вчені точно не знають, що це таке і чи можливо. — Яна наморщила лоба: — Це могло б пояснити і пляшку, яка літає... і олівці...

Вона вирішила перечитати все про телекінез. Вже сьогодні піде до бібліотеки і подивиться, чи є там книги на цю тему. А заодно пошукає, що таке «метаморфоза».

— До речі, Том весь час тільки на нас і дивиться, — Неле тихенько захихотіла.

Яна не наважилася обернутися.

— Правда? От би дізнатися, що в нього на думці! Мабуть, він ненавидить мене. Ненавидить до глибини душі. Я все зіпсувала. Твоя ідея з футболом провалилася.

— Вибач, — буркнула Неле. — Я ж не думала, що саме цієї суботи вони програють. Вони ж завжди виграють.

— Фліртувати я також не вмю, — сумно констатувала Яна. — Я взагалі не могла видушити із себе усмішку. Мене мов паралізувало від хвилювання.

Задзвонило з перерви на урок, і всі пішли в клас.

Чим місяць стає повнішим, тим чари діють сильніше

Думаєш, ніхто нічого не запідозрив? — запитала Елена, доки вони з Мірандою чекали на Мону, яка мала забрати їх зі школи.

— Здається, ніхто не помітив, що ми не такі, як усі, — відповіла Міранда. — Але ті дівчатка, що сидять попереду, не зводять із нас очей. Мабуть, не варто було допомагати тій білявці на перерві, але мене вже нудило від тих хлопчаків з їхніми піжонськими замашками. Товстуна давно треба було поставити на місце, я не могла пройти мимо, — вона зареготала.

Елена також усміхнулася, згадавши тріснуті штани. Ох і міну він скорчив! Та Міранда була необережна, чаклуючи у всіх на очах.

— А що, як білявка нас здасть?

— Не думаю, — Міранда заперечливо похитала головою. — Для людей магія не є чимось само собою зрозумілим. Вона, звісно, прокручує в голові різні варіанти, але гадаю, що для нас небезпеки в цьому немає.

— Але ж колись люди влаштовували полювання на відьом, — заперечила Елена, не розуміючи, як Міранда може лишатися такою спокійною.

— Відтоді минули сотні літ, — зауважила Міранда. — Тепер люди вірять лише у свою техніку.

Ніби на підтвердження цих слів біля шкільних воріт, шалено вискнувши колесами, загальмувало авто. Це була Мона. Вона відчинила дверцята й усміхнулася.

— Завантажуйтеся, любенькі. Таксі подано!

Міранда й Елена обмінялися поглядами. Міранда сіла позаду, а Елена поряд із бабусею. Не встигли за ними зачинитися дверцята, як машина рвонула вперед. Авто смикнулося так, що Елена ледь не влетіла головою в лобове скло.

— Пристебніть ремені, крихітки! — реготнула Мона. — Здається, у людей це обов'язково.

Поки Елена шукала ремінь та вовтузилася із замком, авто ще раз добряче смикнуло.

— Паскудство! — вилаялася Мона. — Двигун заглух. І хто тільки збудував цю ідіотську штукенцію?

Вона знову повернула ключ запалювання. Мотор заревів. Авто зробило ще кілька стрибків і зупинилося. Їм почали сигналити, а якийсь водій опустив скло і гукнув:

— І де ти тільки купила права?

— Я їх не купувала, шановний, — люб'язно відповіла Мона. — А от вам би порадила зайнятися своїми справами. Он із вашого багажника дим валує.

Водій перелякано обернувся, над його багажником справді піднімалася хмара диму. Мона засміялася. Потім вона клацнула пальцями, і авто покотилося само, без будь-якого стороннього втручання.

— Еге ж, з автопілотом набагато краще, — вона всмінулася Елені, яка зовсім зблідла, оцінивши водійську майстерність своєї бабусі. — Усе це надто складно. Три педалі та ще й передачі, вічно все переключай... Не розумію, чому Аарон нас запевняв, що керувати машиною дуже легко. Я би ніколи не пересіла зі своєї мітли на ось це.

— Обережно, червоне світло! — скрикнула Міранда. — Зупи...

Надто пізно. Авто промчало по перехресті. Машини праворуч і ліворуч різко загальмували, щоб уникнути зіткнення. Мона не дала вивести себе з рівноваги, вона лише кивнула обуреним водіям.

— Це через техніку люди такі нервові. Бачили, як вони завелися? А я ж нічого не порушила.

Вона їхала далі, геть не зважаючи на правила руху. Вона не давала дорогу велосипедистам, лякала людей на пішохідних переходах, заледве не зачепила паркомат. Елена зіціпила зуби. На диво все скінчилося благополучно. Вони проминули центр і завернули у свій квартал. Через пару хвилин Мона припаркувалася на гравійній доріжці перед будинком. Елена була щаслива знову ступити на землю.

На ганок вийшла Йоланда. Вигляд у неї був стомлений, бо вона цілий день розпаковувала коробки, купувала необхідні речі, розставляла меблі, доки не розставила все так, як їй було до вподоби.

Елена відрізу помітила, що тераріум з її зачаклованим татком стоїть на почесному місці у вітальні. Мама

розмістила його на маленькому балкончику, де раніше стояв круглий стіл зі стільцями. Навколо тераріуму вона поставила горщики з пишними рослинами, і балкончик мав вигляд справжнього зимового саду. Елені сподобалося мамине рішення, адже так для тата буде досить світла і він зможе спостерігати за всім, що відбувається у вітальні.

— Тільки не це! — Мона презирливо скривилася. — Нащо ти знову притягла сюди цей жахливий ящик? У комірчині біля ванної досить місця!

— Тому що в цьому жахливому ящику мій чоловік, уяви собі, — відповіла Йоланда, її очі вергали блискавки.

— Чоловік... Раз і навек, — насмішкувато повторила Мона, і Елена зрозуміла, що ось зараз мама з бабусяю зчепляться у сварці. — Чоловік, який і гадки не має, що колись був чийось чоловіком, а тепер любить свій зелений салат і паприку більше, ніж тебе.

— Це підло, мамо! — сказала Йоланда.

— Не підло, а чесно, — Мона швидким кроком наблизилася до тераріуму і постукала по склу. Ігуан не реагував, він завмер, мов якесь опудало. — Слухай, ти, нікчемне людсько. Це через тебе ми зараз в Експедиції, бо лише так зможемо повернути собі чесне ім'я. І все дякуючи тобі. Якби моя воля, ти б давно валявся в нашій морозилці. Але я не дозволю тобі й далі псувати нам життя, мерзотна тварюко!

— Негайно залиш Леона у спокої! — гнівно закричала Йоланда й метнула на Мону спопеляючий погляд.

Мона перейшла в захист.

— І що тепер, Йоландо? Які твої плани на життя? Ти збираєшся усі п'ять років жити як черниця? Рвати кульбабки для цієї ящірки? Ти не хочеш знову бути жінкою і мати насолоду від життя? Визнай же нарешті, що це зелене одоробло більше ніколи не стане людиною! Ти даремно гаєш час!

Йоланда розгубилася. Навіть Елені до горла підступив клубок, адже бабуся озвучила те, чого вона боялася: тато вже ніколи не поверне собі людської подоби. Це був найбільший її страх. Мабуть, мама відчувала те саме. Закляття було накладене на невизначений термін, і ніхто не знав, як довго воно триватиме.

— Колись таки буде доведено, що Леон не винен, — заявила Йоланда. — А, може, його помилують після того, як ми повернемося з Експедиції. Він неодмінно знову стане моїм чоловіком, я це точно знаю. І припини, мамо, переконувати мене в чомусь іншому.

— Ой, Йоландо, не намагайся одурити сама себе! — Мона сухо розсміялася. — Тобі час звикнути до думки, що твій чоловік назавжди залишиться таким, яким є тепер. Змирися з цим нарешті! Живи майбутнім! Якщо докладеш трохи зусиль, ти будеш дуже привабливою жінкою, і тоді чоловіки...

— Мамо!

— Не перебивай мене! — роздратовано сказала Мона. — Чоловіки знову будуть бажати тебе, якщо ти нарешті займешся собою і змieniш цю жахливу зачіску.

Ти повинна зустрічатися з іншими чоловіками, хоча б заради своєї роботи. Звідки ти дізнаєшся, як поведуться чоловіки у світі людей, як не з власного досвіду?

Уривок із книги «Як поводитися з людьми»
Адріана Фрайтага Цвігге

Самець людини

Він ненавидить плитку й пусті теревені. Ще більше він ненавидить скиглення своєї дружини (не забувайте, що в світі людей чоловіки не вміють накладати заклання мовчання!).

Його дратує, що дружина не вміє розпорядитися грішми, забуває про свої обов'язки і весь час сперечається з чоловіком. Самець людини хоче постійно бачити біля себе ніжну, віддану істоту, яка ним захоплюється і кориться його волі. Іноді йому доводиться досить твердо заявити про свої вимоги, якщо інакше дружина його не розуміє.

Коли чоловік повертається з роботи, дуже важливо, щоб дружина залишила його в спокої, не чіплялася з різними дрібницями або непотрібними розмовами про те, які бешкети сьогодні учинили діти.

Він також не може терпіти, що дружина не вкладається в бюджет, який він їй сам визначив. Самки людини від природи марнотратні!

Прибирання, готування їжі не входять в обов'язки чоловіків, хоча серед чоловіків іноді трапляються пречудові кухарі. Самець людини має дуже витончений смак, тому йому подобається, коли дружина тішить його вишуканими наїдками або стравами, які готувала йому в дитинстві матуся. Самці людини дуже захоплюються технікою, до чого деякі дружини не можуть поставитися з належним розумінням.

— Не забувай, що ми тут для того, щоб оновити інформацію про людей. Невідомо, наскільки актуальні праці Цвіґте, але я гадаю, що вони своє вже давно віджили. Безперечно, у людей сьогодні багато чого змінилося. Може, чоловіки й жінки також змінилися! Тому ми повинні провести польові дослідження, а це означає дослідження живих об'єктів!

— Переконана, що ти займешся цими дослідженнями з превеликим задоволенням, — спробувала вколоти її Йоланда.

— Звісно, я вмю насолоджуватися життям. Я знаю свої сильні сторони і користуюся можливостями, — сказала Мона. — Крім того, ми, жінки Бредов, не соромимося своїх бажань. Ми знаємо, чого хочемо. Не розумію, в якій сім'ї народилася ти.

— Щиро тобі дякую, мамо! — стримано проказала Йоланда. — Дуже мило з твого боку весь час нагадувати мені, що я не виправдала твоїх сподівань.

— Я бажаю тобі добра, донечко!

— Ти бажаєш, щоб я все робила по-твоєму!

Йоланда з Моною сперечалися б і далі, якби не Дафне, що в цю мить піднімалася сходами. Сьогодні вона раніше звільнилася зі школи.

— Як там обід? — запитала вона. — Чи в світі людей обідати не заведено? Сьогодні в школі я гортала один журнал. Люди схиблені на тому, що їм можна їсти, а що ні.

— Дурниця! — заперечила Мона. — Цвіґте пише якраз навпаки. Шлях до серця чоловіка лежить через шлунок — ось що вони говорять. Вони люблять смачно попоїсти так само, як і ми.

— А от і ні, — сказала Дафне. — Можу показати тобі журнал...

— А я тим часом щось приготую, — спохопилася Йоланда і поспішила на кухню, не приховуючи радості, що подальшої дискусії з бабусею вдалося уникнути.

Дафне всілася на диван і схопила пульт. Телевізор працював, і Дафне без особливої зацікавленості заходилася перемикаати канали. Міранда захоплено спостерігала, як Дафне натиснула на кнопку, і одна програма змінилася іншою.

— Люди й справді намагаються наслідувати магію, — промовила вона.

Міранда поворушила кінчиком вказівного пальця, і на екрані з'явився новий канал, цього разу арабською мовою. Міранда усміхнулася. Вона ще раз повела пальцем й перемкнула на якусь китайську програму.

— Припини! — розсердилася Дафне. — Я хочу зрозуміти, чому люди це дивляться. Вони годинами сидять перед цим приладом, тож він має показувати щось у біса важливе.

— Тата вже годували? — запитала Елена, але Мона не відповіла. Вона дивилася у вікно відсутнім поглядом.

Елена підійшла до тераріуму. Миска для корму була порожньою. Елені здалося, що ігуан сумно до неї заглядав. Татові не сподобалося у світі людей? Чи він зрозумів, про що сперечалися Мона з Йоландою?

— Тату, — прошепотіла Елена, легенько постукавши по склу, щоб привернути увагу ігуана. — Це Елена, твоя донька. Ти мене розумієш?

Ігуан ледь помітно повернув голову.

— Це я, тату, — повторила Елена і кілька разів кивнула головою так, як це робив ігуан. — Я зараз піду в сад і нарву тобі чогось смачненького. Але ти повинен пообіцяти, що не будеш гніватися на бабусю. Вона це сказала не від злості.

Елена думала, що бабуся її не чула, та Мона нічого не пропускала повз вуха.

— Чому ж, саме від злості, — озвалася вона. — Я мрію, щоб одного разу до нас забігла кішка, яка б вважала за справжній смаколик цього чудового ігуана...

— Бабусю, це вже занадто! — обурилася Елена і тупнула ногою.

Ігуан кивнув.

— Бачиш, тато також зі мною згоден, — переможно заявила вона. — Він усе розуміє!

— Хай навіть так, — сказала Мона. — Мені байдуже.

Вона вийшла на терасу і дістала одну із своїх улюблених сигарилл.

Елена шукала в саду ніжні листочки кульбабки. Вона стала біля ставка, замилувавшись коропами кої — рибки спершу зацікавлено підпливали до неї, а потім знову зникли. Елена згадала, що та дівчинка з коротким чорним волоссям говорила про рибок. Як її звали? Надя? Згадала: Неле. А іншу, яка розмовляла з хлопцями, звати Яна...

Вони очевидно найкращі подруги, причому лідер у них Неле. Білявка ж сором'язлива, але дуже спостережлива. Яна і Неле здавалися дуже милими дівчатами.

Елена часто замислювалася, чи будуть у них з Мірандою подружки серед людей. Чи це взагалі можливо — люди і відьми? Мона стверджувала, що їм конче треба завести друзів, в усякому разі, щоб досліджувати поведінку людей. Але ж це зовсім не схоже на справжню, вірну дружбу... Елена зітхнула і продовжила виглядати кульбабки. Знайти їх виявилось непросто, бо сад був доглянутий, а люди вважають кульбабку бур'яном. Саме до їхнього приїзду садівник повністю привів сад у порядок.

Поміж кущами порічки та бузини Елена нарешті знайшла те, що шукала. Садівник не помітив два пишні кущики кульбабки. Елена нахилилася і зірвала листя. Воно було велике й соковите. Татко точно зрадіє. А завдяки

бабусиній дружбі з рослинами бур'яни почнуть рости з новою силою.

— Елено! — почувся голос Йоланди. Мати відчинила вікно на кухні і помахала їй рукою.

— Що, мамо?

— Ти можеш забрати Руфуса із садка? Я не можу відійти — картопля розвариться. Ще й зелений соус треба зробити! Дитсадок усього за три квартали звідси, висока червона будівля, ти відразу його побачиш.

ЗЕЛЕНИЙ СОУС

Потрібні 7–9 видів зелені:

- ★ петрушка, зелена цибуля, кервель, щавель, кріп, огірок, естрагон, крес-салат, любисток та лимонна м'ята;
- ★ 2 цибулини, 4 яйця вкруту, 1 ст. л. оцту, 2 ст. л. олії, 250 г вершків або сметани, 150 г йогурту;
- ★ 1 щіпка цукру, сіль, перець.

Зелень вимити, добре просушити, обірвати стебла, зелену цибулю дрібно нарізати, решту зелені пошаткувати.

Зелену цибулю почистити і дрібно нарізати. Додати до зелені вершки або сметану, йогурт, розмішати. Додати сіль та перець за смаком, накрити кришкою і залишити на годину в холодильнику. Яйця нарізати, додати в соус, приправити сіллю, перцем, за бажанням додати цукор. Поставити в холодильник ще на 15 хвилин. Чудово смакує з картоплею в лушпинні!

Елена вагалася. У світі магів вона часто забирала братика із садочка, їй це було не важко, навіть навпаки. Руфус обожнював літати разом із нею на мітлі. Але тут? Піти до садка не проблема, єдине, чого боялася Елена, це спілкування з людьми.

Йоланда, здавалося, зрозуміла її побоювання.

— Можеш узяти з собою Міранду, — запропонувала вона. — Або сказати бабусі, щоб відвезла вас на машині.

Елена згадала шалену поїздку з бабусею, яку їй недавно довелося пережити, і похитала головою.

— Я піду з Мірандою, — сказала вона. — Але спершу віднесу їжу татові.

— Гарзд, — погодилася Йоланда. — І поквартесь, обід буде готовий хвилин за п'ятнадцять.

Вона зачинила вікно.

Елена повернулася до вітальні і поклала листя кульбабки в мисочку. Ігуан метнувся до неї, немов голодував уже кілька тижнів. «Може, це в нього від переживань?» — подумала Елена. Коли їй доводилося терпіти насмішки однокласників, то вона часто від переживань накидалася на плитку шоколаду.

«Бідний тато!» — зі співчуттям подумала Елена і погладила ігуана по голові. Потім закрила кришку тераріуму.

— Мірандо, ти підеш зі мною по Руфуса? — запитала вона.

Міранда одразу погодилася. Вони разом вийшли з будинку і пішли по вулиці. До дитячого садочка було

справді зовсім близько. Перед ними стояла червона будівля, а в дворі чулися дитячі голоси. Вздовж вулиці стояли припарковані машини батьків, що приїхали за своїми дітьми. Руфус стояв біля входу і чекав. Побачивши Міранду з Еленою, він засяяв від радості і побіг їм назустріч.

— Нарешті!

— Привіт, Руфусе! — Елена обняла братика і перевірила, чи не забув він свої речі. Виявилось, що Руфус залишив у садочку свій рюкзачок, і вони разом повернулися назад. У коридорі кілька дітей взували черевички, а молода вихователька допомагала їм зав'язувати шнурки.

— Де твоя шапка? — запитала Елена й оглянулася в пошуках рюкзака.

— Ти сестра Руфуса? — запитала вихователька.

— Так, я Елена, — відповіла дівчинка.

— А ваша мама не прийшла?

— Ні, я прийшла з подру... м-м-м... з кухнею.

— Шкода, — відповіла вихователька, — я б хотіла поговорити з вашою мамою.

— Про що? — спитала Елена, а Руфус повис у неї на нозі. — Хіба братик погано поведився?

Вихователька м'яко усміхнулася.

— У наш садок не можна приносити домашніх тварин.

— Тварин? — здивовано перепитала Елена. — Але у Руфуса немає домашніх тварин...

Вихователька не дала їй договорити до кінця:

— Ходімо зі мною.

Елена розгублено глянула на Міранду і пішла за вихователькою до її кабінету.

Жінка поставила на стіл картонну коробку.

— Вони вже мертві.

— Мертві? — Елена розкрила рот.

— Не знаю, чи їх задушили діти, чи вони були вже хворі. Про всяк випадок я попрошу ветеринара виявити причину. Сподіваюся, що вони не були заразними.

Вихователька зняла кришку. На дні поміж тирси лежали іграшкові динозаврики, яких Елена бачила вчора і кімнати Руфуса. Консультант з питань Експедиції купив для хлопчика іграшки, які люблять людські діти. Він вирішив подарувати Руфусу радість.

— Я почула виск у пісочниці, — розповідала вихователька. — Підійшла подивитися, а там по піску повзають ось оці ящірки. Діти, звісно, були в захваті. Тіммі сказав, що їх приніс Руфус.

«Он воно що», — подумала Елена. Вона вже зрозуміла, що трапилося. Руфус зачаклував іграшкових динозавриків, щоб було цікавіше бавитися. Потім закляття анімації скінчилося, і звірята просто попадали неживі. Та Елена не могла пояснити цього виховательці.

— Усі мертвісінькі! — зітхнула вихователька, підхопивши дерев'яною паличкою одного з динозавриків — той звисвся з палички, мов тісто. — Руфус казав, що в нього вдома є ігуана. То були її малята?

— Ні, наш ігуан... — Елена знітилася. «Самець», хотіла вона продовжити. Але здогадка виховательки була

**ЗАКЛЯТТА АНІМАЦІЇ, ЯКЕ РУФУС
НАВІВ НА ДИНОЗАВРІКІВ**

Гей ти, іграшко нудна!
Стань живою, як одна!
Раз, два, три, чотири, п'ять —
Будем бігати й стрибать!

не такою вже й поганою. В усякому разі, краще, ніж правда. Тому Елена кивнула.

— Так, у неї були малята, — вона ковтнула слину. — Руфус, мабуть, прихопив із собою парочку в садочок. Вибачте, — Елена почервоніла. — Це більше не повториться.

— Хотілося б вірити, — вихователька більше не усміхалася. — Діти можуть чимось заразитися від тварин або в когось виникне алергія. Та й малята ігуани — це не іграшки. Ти ж бачиш, як вони швидко загинули. Якщо Руфус не буде коритися правилам, то доведеться його відрахувати із садочка.

— Я зрозуміла, — спохмурніла Елена.

— Сподіваюся, що вони не були хворі, — вела далі вихователька. — Страшно собі уявити, що нам доведеться закриватися на карантин.

— Ні, вони були... здорові... — почала затинатися Елена.

— Це ми перевіримо, — суворо сказала вихователька. — І передай, будь ласка, мамі, що я хочу найближчим часом з нею поговорити.

— Гарзд, — несміливо відповіла Елена.

Нарешті вона вийшла в коридор.

Міранда з Руфусом на неї чекали. Міранда вже знайшла його рюкзачок.

— Що він утнув? — запитала вона, побачивши Елену.

— Потім розповім, — відмахнулася Елена і взяла Руфуса за руку.

По дорозі додому вона розповіла Міранді про пригоду в дитячому садку. Подруга лише усміхнулася.

— Це в стилі Руфуса! Переконана, що діти добряче повеселилися!

Руфус кивнув і пострибав далі, вигукнувши:

— Ще й як!

— Не можна більше такого робити, — сказала йому Елена. — Жодного чародійства у дитячому садку, ти зрозумів? Ми в світі людей, і якщо вони здогадаються, хто ми такі, проблем не оберешся.

Руфус серйозно подивився на неї. Для свого віку він був дуже розумним хлопчиком. Елена, мама і бабуся весь час пояснювали йому, що треба бути вкрай обережним, тому що вони відтепер житимуть у світі людей, а люди не розуміють магії. Елена була певна, що Руфус добре засвоїв ці слова. Хотілося вірити, що він більше не втягне їх у неприємності!

Ліпше зараз чаклувати, аніж після нудьгувати

Цієї ночі Яні погано спалося. У своїх тривожних снах вона знову й знову переживала ту сцену у шкільному дворі. Сама собі вона здавалася жалюгідною, а вчинок Міранди видавався їй усе таємничішим. Тепер Яна не могла вирішити, як їй ставитися до Тома. Невже він такий же ідіот, як і його друзяки? Чи він гідний того, аби в нього закохуватися? Але ж почуття не можна вимкнути, просто натиснувши на кнопку... Яна вирішила поки що не потрапляти йому на очі.

Доки вона їхала в школу, розболілася голова. Яна, як завжди, поставила велосипед на стоянці, пристебнула його і подалася в напрямку спортзалу. Першим і другим уроком була фізкультура. Яна ненавиділа фізкультуру — на відміну від Неле, яка обожнювала вправи і навіть у вільний час займалася легкою атлетикою. У роздягалці стояв задушливий запах, хоча там нікого й не було. Очевидно вночі тут не провітрювалося. Яна скривилася і почала перевдягатися.

Трохи пізніше прийшли Елена з Мірандою і розгублено оглянулися навсбіч, ніби раніше ніколи не бачили

роздягалок. Елена усміхнулася до Міранди, сіла на лавочку і почала, мов сонна муха, стягати з ніг черевики.

— Не хочеться на фізкультуру? — запитала Яна.

Елена кивнула.

— Анітрохи! — підтвердила Міранда.

— Я б взагалі на неї ніколи не ходила, — сказала Яна. — Два абсолютно непотрібні уроки.

Дівчата презирнулися.

— У нас ніколи не було фізкультури, — сказала Міранда. Вона розстебнула блузку і вдягла новеньку футболку, яку витягла із спортивної сумки. Це була дуже дорога річ. Яна зрозуміла це з першого погляду.

В Елени була така ж футболка і кросівки під колір, також дуже відомої і дорогої фірми.

— Взагалі ніякої фізкультури? — Яна була вражена. Вона не знала, що існують такі школи, де б не було обов'язкових уроків фізкультури. Може, вони ходили до приватної школи? Схоже, що грошей їм не бракує...

— Так, — сказала Елена. — І я вже боюся цього уроку, ми ж зовсім не знаємо, чим ви тут займаєтесь.

— Сьогодні, мабуть, знову буде гімнастика, — сказала Яна.

— І що це таке? — запитала Елена.

Яна здивувалася ще більше. Може, Елена кепкує з неї?

— Звідки ви такі приїхали? — Яна усміхнулася. — З іншої планети? Чи у вас немає телевізора?

— Гм-м... взагалі... телевізор у нас з'явився лише пару днів тому, — призналася Елена.

— Ну, гімнастика... — Яна не могла придумати визначення. — Наприклад, перекид вперед, назад, стійка на руках...

— Стійка на руках? — вигукнула Міранда, її щоки пашили вогнем.

Елена злякано подивилася на подругу:

— Ой, ні, такий жах! Це обов'язково?

— Та годі вам, не так усе й зле, — сказала Яна. — Навіть у мене виходить, хоча у спорті я повний профан. Чесно кажучи, я не відразу второпала, як тримати рівновагу, але цьому можна навчитися. Правда.

— Ти не розумієш. Навіть, якщо ми й навчимося... так не можна. Ми не можемо стояти на руках. Це ... неможливо, — Елена замахала головою.

Міранда кивнула, погоджуючись:

— Ми не будемо цього робити. Нізащо!

— Але ж ви у спортивних костюмах, — Яна була остаточно збита з пантелику. Невже ці новенькі такі манірні? Що ж у цьому страшного — стояти на руках?

— Краще я голою пройдуся вулицею, аніж стоятиму на руках, — сказала Міранда. — Я на це не погоджуся!

— Якби я знала, що тут примушують стояти на руках, я б лишилася вдома! — Елена закрила руками обличчя. Її відчай здавався щирим.

Яна так і не збагнула, чому для Міранди з Еленою стояти на руках така страшна трагедія, але їй було шкода дівчат.

— Підійдіть до фрау Блом і скажіть, що лікар заборонив вам стояти на руках, тому що у вас почнеться запалення

суглобів, — запропонувала вона. — Але тоді вчителька вимагатиме довідку від лікаря. Або скажіть просто, що у вас «ці дні» і ви не можете сьогодні займатися.

Міранда з Еленою знову обмінялися поглядами.

— Точно! — відповіла Міранда. — Ми так і зробимо.

Дякую за пораду, Яно! Ти супер!

Яна знітилася:

— Це я маю подякувати. За твою допомогу вчора.

— Яку допомогу? — наївно запитала Міранда.

— Ти знаєш, — пильно подивилася на неї Яна.

— А, ти про це, — безтурботно відповіла Міранда. — Нема за що. Це всього на всього перший рівень. Клацнути пальцями. Я це з першого класу вмію.

— Ти використала телекінез? — обережно запитала Яна. Вчора після уроків вона навідалася в бібліотеку, щоб почитати про телекінез і метаморфози. І справді знайшла дещо про телекінез у двох книгах. Один із авторів описав кілька випадків, які ніби доводять, що телекінез існує. А інший писав, що можливість телекінезу не доведено, що це лише фокус та обман. Загалом Яна не дізналася нічого нового. Метаморфозами називалася зміна форми або стану. Яна не розуміла, як таким можна захоплюватися. Може, Міранда грала в театрі і перевтілювалася в різних людей? Яна подумала, що в цих дівчат заведено якось дивно висловлюватися.

— Це не був телекінез у чистому вигляді, — почала була пояснювати Міранда, але двері розчахнулися і в роздягалку влетіли три дівчини. Вони голосно розмовляли і почали перевдягатися.

Роздягалка потроху наповнювалася ученицями. Неле прийшла останньою. Вона завжди приходила пізно, іноді навіть після дзвінка. Яна знала, що Неле не раз намагалася вийти раніше з дому. Але завжди щось траплялося. То вона раптом надумала перевзутися, то заїла блискавка на куртці, то спустило колесо на велосипеді... Яна звикла, що Неле забігала в клас, висолопивши язика.

Сьогодні було те саме. Неле жбурнула сумку на лавку, вистрибнула з джинсів, натягла спортивні штани та кросівки — усе це за тридцять секунд.

— Колись ти потрапиш до книги Гіннеса, — усмінулася Яна.

— Я над цим працюю, — відповіла Неле і перевірила, чи не одягла вона штани задом наперед.

Незабаром прийшла фрау Блом. Вона була маленькою на зріст, худенькою і не здавалася особливо гнучкою, але була переповнена енергією. Її темно русяве волосся було зав'язане в тугий хвіст.

— Доброго ранку, дівчатка, — привітала вона учениць. — Ви переодяглися? Чудово! Я бачу нові обличчя!

Елена і Міранда назвалися. Потім Елена сказала:

— Ми сьогодні не можемо стояти на руках, бо до нас приїхали гості.

Фрау Блом звела брови:

— Хто приїхав?

— Гості, — повторила Елена і почервоніла.

Вчителька все ще не розуміла, що до чого:

— Які гості? Я нікого не бачу.

— У нас в гостях тітка в рожевому, — з притиском сказала Міранда.

— Що? — фрау Блом геть розгубилася.

— Ми маємо на увазі, що в нас сьогодні червоне море, — пояснила Елена. — В обох.

Учителька похитала головою.

Тут втрутилася Яна і заявила:

— У них ці дні.

— А, он воно що, — фрау Блом розсміялася. — Я зрозуміла. Гаразд, тоді сідайте на лавку і спостерігайте за іншими. Але я вважаю, що не варто дувати із себе порошок в ці дні. Легкі вправи знімають спазми і розслабляють м'язи живота.

— Ворушіться, дівчатка, раз, два! Усі до залу! Біжимо три кола для розминки. — Вона плеснула в долоні.

Яна зайшла в зал і побігла. Незабаром її наздогнала Неле й усмінулася.

— Я мало не вмерла зі сміху! Ох і вирази в цих двох!

Яна не могла так легко розмовляти на бігу, як її подруга.

— Так, ці новенькі кумедні, — захекано вимовила вона, впевнившись, що Елена з Мірандою досить далеко і не почують їх. — А ще вони бояться стояти на руках — дідько знає, чому!

— Бояться? — перепитала Неле.

— Ні... не зовсім. Для них це... — Яна шукала потрібне слово. — Це ніби якесь табу.

— Ніколи про таке не чула, — сказала Неле.

— Я також.

Далі вони бігли мовчки. Коли всі розігрілися, фрау Блом приступила до вправ. Дівчата винесли з підсобки гімнастичні мати і розклали їх на підлозі. Вчителька пояснила, як робити вправи і продемонструвала їх сама.

— Суперпросто! — зараділа Неле.

— Я б не сказала, — заперечила Яна. — Я не вмію робити колесо, принаймні не на обидва боки. Ненавиджу всі ці вправи! Ненавиджу фізкультуру! Як я розумію Міранду з Еленою.

Неле підбадьорила Яну і ще раз пояснила, як крутити колесо. Але в Яни все одно не виходило. Після трьох спроб вона просто всілася на підлогу.

— Я більше не буду. У мене ніколи не вийде!

Вона із заздрістю дивилася, як легко Неле виконує вправи. Дивлячись на неї, здавалося, що гімнастика — річ легка та весела. Яна помітила, що Міранда з Еленою також захоплено спостерігали за Неле. Дівчинка граційно згиналася і витягувалася, кожен її рух був сповнений гармонії, усе без жодної помилки чи похибки. Коли Неле закінчила, дівчата заплескали в долоні.

— Ти просто зірка! — вигукнула Яна.

— Дурниці, сьогодні я ніяк не могла зосередитися, — заперечила Неле. — Я весь час думала, чому ці двоє не можуть стояти на руках. Я це з'ясую, ось побачиш!

Неле бувала дуже впертою. Якщо вона щось вирішила, то досягала цього за будь-яку ціну. Якщо було потрібно,

вдавалася до хитрощів. І сьогодні вона вражала Яну своїм умінням перевести розмову в потрібне русло.

На перерві Неле ходила невідчепно услід за Мірандою та Еленою і за будь-якої нагоди намагалася завести розмову про фізкультуру.

— Сьогодні ви знайшли вихід, — сказала Неле. — А що будете робити на наступному тижні? Тітка в червоному не може гостювати вічно.

— В рожевому, — виправила її Елена і злегка почервоніла.

— Не знаю, які були у вас учителі там, але з фрау Блом жартувати не раджу, — вела далі Неле. — Вона завжди готова піти назустріч, та коли помітить, що хтось уникає заняття, то вліпить коляку в журнал, як не крути. Не страшно, коли ви чогось не вмієте, але фрау Блом не любить тих, хто навіть не намагається щось робити.

Здається, попередження Неле подіяло. Елена та Міранда розгублено поглядали одна на одну.

— Я можу показати вам техніку вправ, — сказала Неле. — Це не проблема. Але ми не зможемо займатися у мене вдома, там дуже тісно, адже в мене ще є двоє братів і сестра.

Це була правда. Неле доводилося ділити свою кімнату з дев'ятирічною сестрою Зільке. І Яна знала, як подруга мріяла мати власну спальню, бо Зільке добряче діяла їй на нерви. У старших братів були окремі кімнати. П'ятнадцятирічний Кевін ходив у десятий клас, а сімнадцятирічний Макс уже другий рік навчався на спеціаліста із

збуту та постачання. Крім того, у Германнів удома було багато домашніх тварин: пес на ім'я Коротун, коти Бонд та Сніжок, черепаха Теодор та акваріум із симпатичними строкатими рибками. Неле часто скаржилася, що рибки поїдають одна одну.

— У мене також займатися не вийде, — сказала Яна.

Вона жила з мамою і була єдиною дитиною, але їхнє помешкання було заставлене дизайнерськими меблями, а у вітальні ще й стояв величезний рояль. До того ж фрау Кляйст була надто вразливою щодо шуму. Яна розуміла, що мама буде не в захваті від того, що дівчатка займатимуться гімнастикою на паркеті.

Міранда з Еленою презирнулися, і Елена сказала:

— У нас великий будинок і сад. Ви можете зайти до нас після обіду, якщо хочете. Стояти на руках ми навряд чи будемо, але ти зможеш показати нам якісь інші вправи.

— Бо інакше станемо посміховиськом на фізкультурі, — додала Міранда.

— Гаразд, — погодилася Неле. — Ми зайдемо до вас близько третьої, чи це вам зручно? Гм-м... яка там у вас адреса?

Елена назвала вулицю. Неле кивнула:

— Здається, я знаю, де це.

Продзвенів дзвінок на урок. Елена з Мірандою відразу пішли до класу, а Неле потягла Яну до вбиральні.

— Бінго! — тріумфувала Неле, зачинивши за собою двері. — Бачила, як я їх?! Подивимося сьогодні, що в них там за лавочка! А може, й таємницю вивідаємо.

— Але ж це негарно, — сказала Яна.

— Що тут негарного? — Неле похитала головою. — Я зробила їм пропозицію, вони її прийняли. Будемо просто спостерігати, це ж не злочин.

— Але ж вони подумали, що ти запропонувала їм допомогу, тому що добре до них ставишся, — обурилася Яна, — а не від цікавості.

— Вічно ти зі своїми сумнівами, — Неле відвела погляд. — Я й справді до них добре ставлюся, та це не заважає мені виявляти цікавість.

— Час іти в клас, — сказала Яна. — Гер Ройтер, мабуть, уже прийшов.

— Гаразд. Я знаю, яка для тебе трагедія спізнитися на десять секунд на математику...

Яна дуже хвилювалася, коли вони з Неле їхали на велосипедах до Елени з Мірандою. Поїздка зайняла більше двадцяти хвилин, вони вже неабияк запізнювалися. Яна подумала, чи не краще було б поїхати на автобусі, та вертатися було пізно.

Неле зупинилася, щоб глянути на табличку з назвою вулиці, і промовила:

— Воронячий шлях. Це ще не тут. Мабуть, наступна вулиця. Ми вже близько.

Наступна вулиця називалася Дроздовий шлях. Знову не те. Яна зітхнула. Третя вулиця була саме тією, яку вони шукали, — Солов'їний шлях. Родина Бредов мешкала аж на самому кінці вулиці. Дівчата оніміли від подиву, побачивши розкішну віллу з балкончиками.

— Я ж говорила, що в них грошей, як сміття, — заздрісно мовила Неле.

Вони вкотили велосипеди через відчинені ворота і залишили їх на гравійній доріжці, де вже стояв великий чорний седан із тонованим склом.

— Це що, катафалк? — пирснула сміхом Яна.

— Тсс! — шикнула Неле, бо в цю мить парадні двері відчинилися і на ганок вийшла жінка літнього віку.

Одягнена вона була дуже чудернацько, і Яна не могла вирішити, що означало її вбрання: особливу елегантність чи несмак. Хоча день був погожий та сонячний, на жінці були мережані рукавички до самого ліктя. На голові вона мала кристалий капелюх. Коли жінка спускалася сходами, Яна помітила, що її капелюх прикрашав великий червоний лобстер. Значить, все-таки несмак. Яна не могла відірвати очей від лобстера. Чи він справжній, чи просто прикраса?

— Доброго дня, — привіталася Неле. — Ми прийшли до Елени та Міранди.

— Привіт! — жінка зупинилася і всміхнулася дівчатам. — Я Мона Бредов, бабуся Елени та Міранди. Дуже рада, що ви подружилися. Елені важко заводити нові знайомства. А на новому місці друзі особливо потрібні, чи не так?

— Гм-м... звісно, — Яна була просто пригнічена, почувши таке, та Неле продовжувала всміхатися.

— Проходьте, любенькі, — сказала Мона. — Елена з Мірандою у вітальні, морочаться зі своїм ігуаном.

Може, ви їх переконаєте, що ліпше завести морську свинку. З нею буде набагато цікавіше.

Вона помахала їм рукою в білій рукавичці, сіла в машину і завела мотор, який змучено заревів. Машина смикнулася назад і, ніби вжалена, вилетіла на вулицю, ледве не зачепивши квітковий горщик.

— Бахнута стара, — буркнула Неле.

— Так... дуже... незвичайна, — відповіла Яна.

— Може, вони тут усі трохи пришепелуваті, — сказала Неле, усміхнувшись. — Це б пояснило історію зі стоянням на руках.

Вони піднялися по сходах. Мона залишила для них двері відчиненими. Будинок видався дівчатам палацом. Біла мармурова підлога була встелена м'якими килимами. На стінах висіли величезні дзеркала в позолочених рамах. Яна побачила відразу три свої відбитки, які ошало розглядали все навколо.

— Вау! Здуріти можна! — захоплено видихнула Неле. — Всередині ще крутіше, аніж зовні!

Яна кивнула і тихенько причинила парадні двері.

У цю мить униз сходами збігла дівчина років п'ятнадцяти. В руці вона тримала ланцюжок зі скляною кулею, що мерехтіла блакитним сяйвом. Дівчина вела з кулею жваву бесіду.

— Ні, Грегоре, ти не посмієш! Я лише другий день тут, а ти вже зустрічаєшся з Люсиндою! Дружня зустріч у них — авжеж! Ти придурок, Грегоре!

Вона махнула рукою — і куля зникла.

— Ненавиджу тебе! Ненавиджу! Ненавиджу! — верещала дівчина. Вона змахнула рукою, пустивши з вказівного пальця зелену блискавку, поцілила у дзеркало, в якому враз відбилися страшні морди. — А Люсінду тепер ще більше ненавиджу! Щоб їй перетворитися на змію!

Тепер у дзеркалі з'явилося відображення червоного дракона.

Лише згодом дівчина помітила гостей. Вона здригнулася і спитала:

— Хто ви такі?

— Мене звати Яна Кляйст, — дівчинка відчувала, як у неї тремтять коліна. Вона не вірила власним очам.

— Неле Гремман, — назвалася Неле. — Як ти це зробила?

Дівчина закопилила губи.

— Нічого я не робила! А ви нічого не бачили, ясно? А щоб ви не розбазікали, про всяк випадок перетворю вас на жаб... — Вона підняла руку.

— Дафне! — скрикнула Елена, яка щойно з'явилася у дверях. — Не смій!

За нею вибігла Міранда і вигукнула:

— Ой!

На кілька секунд запала тиша.

— Могли б і в двері подзвонити, — буркнула Дафне.

— Ми... мабуть, невчасно, — промимрила Яна, яка тільки про те й мріяла, щоб втекти з цього божевільного будинку.

— Ой ні, — невпевнено проказала Елена. — Зовсім ні. Просто... гм...

— Ми хотіли пояснити вам це не так... не так раптово, — сказала Міранда. — І очевидно не сьогодні. Але якщо ви вже стали свідками спалаху гніву нашої Дафне, то ми вам усе пояснимо.

— Ми відьми, — незворушно сказала Дафне.

Хто для інших ставить пастку, сам у неї може впасти...

Більше за все Елені зараз хотілося перетворити свою сестру на стійку для парасольок. Дафне іноді буває такою нетактовною! Їй, схоже, абсолютно наплювати на те, як цю новину сприйняли Яна та Неле.

— Ходімо до вітальні, — запросила дівчат Елена. — Нам треба поговорити.

Яна з Неле презирнулися і не квапилися прийняти запрошення. На їхніх обличчях був написаний страх.

— Не бійтеся, не зачакуємо, — сказала Міранда. — Нам можна довіряти, справді.

— Ну, гаразд, — Неле силувано всміхнулася. — Дуже б не хотілося перетворитися на жабу.

— А мені б не хотілося тікати звідси в штанях, які тріснули, — прошепотіла Яна й пополотніла. — Це ж ви зробили... вчора у шкільному дворі... Я так і знала... Це була магія.

— Я не могла більше дивитися, як той хлопчисько гарикав на тебе, — сказала Міранда. — По-моєму, це гидко, коли хлопці по-хамськи поводяться з дівчатами.

Вона простягла руку Яні і запросила:

— Ходімо! Будь ласка! Ми вам не заподіємо ніякої шкоди, чесне слово!

Яна і Неле знехотя попленталися за Мірандою до вітальні. Елена помітила, як боязко вони роззиралися довкола.

— Гарно тут у вас, — сказала Яна, прокашлявшись.

— На перший погляд може здатися, що ми казково багаті, — сказала Елена. — Мабуть, так воно і є, тут, у світі людей. Сідайте на диван.

Дівчата сіли. Яна була дуже схвильована, а Неле з усіх сил намагалася набрати незворушного вигляду.

— Те, що ми вам розповімо, має залишитися між нами, — почала Міранда. — Ви повинні пообіцяти, що нікому про це не розкажете. Якщо хтось дізнається, хто ми такі, нам світять великі неприємності.

Яна і Неле нерішуче подивилися одна на одну.

Елені стало не по собі. Чи буде це правильно — посвятити дівчат у свою таємницю? А що, як їх охопить жах і в них почнеться істерика? Консультант з питань Експедиції застерігав, щоб вони не робили нічого, що може привернути увагу. Проте Елена повинна якось пояснити... Життя у світі людей виявилось набагато складнішим, ніж вона собі уявляла.

— О'кей, ми — могила, — сказала Неле.

Яна також зібралася з духом.

— Гаразд, — погодилася вона.

— Ну... насправді ось що... — почала Елена. — Наше завдання полягає в тому, щоб пожити у світі людей... на це є причина... і... я про неї поки що не можу вам розповісти. Але ми не збираємося завдавати людям шкоди. Ми просто маємо жити непримітно, як звичайні люди.

— Можна сказати, під прикриттям, — пояснила Міранда. — Ми приїхали сюди не з власної волі. Ми не хочемо, щоб хтось запідозрив нас у злих намірах. І не хочемо привертати уваги. Але, на жаль, поки що погано знаємо ваші звичаї і традиції. Адаже світи чарівників та людей сильно різняться між собою.

— Нам надали все необхідне, доки ми будемо тут жити, — сказала Елена. — Цей розкішний будинок з коропами кої та всім іншим. Але ми маємо весь час пильнувати, щоб нас не викрили.

Неле недовірливо підняла брови і спитала:

— То ви справді нічого не замишляєте? Поневолення людей чи щось подібне?

Яна стусонула подругу ліктем.

— Справді, нічого такого, — запевнила Елена. — Наше перебування тут — це своєрідна відпустка з метою краще пізнати людей.

— І ви б могли нам у цьому допомогти, — додала Міранда. — Ми ще погано розбираємося в багатьох речах. Було б класно, якби ви нам підказували, що ми робимо не так.

Яна з Неле мовчки переглянулися. Елені хотілося б дізнатися, що діється в їхніх головах. Чи вони їм довіряють?

— Ми залюбки вам допоможемо, — пробурмотіла Яна. — Але як нам дізнатися, що у вас на думці немає нічого поганого? Що ви не перетворите нас на жаб, раптом вам щось не сподобається?

— Та ви не слухайте цю Дафне! — відмахнулася Елена, зі злістю згадавши вибрики сестри. — Вона, мабуть, просто мала кепський настрій, бо посварилася зі своїм хлопцем. Обіцяємо, що не скривдимо вас, чесне чародійське! Якщо ви нам допоможете, ми теж можемо... допомогти вам чимось. Як гадаєш, Мірандо?

— Так, як, наприклад, учора.

— Гаразд, — відповіла Неле. — Я все ще не можу повірити, що ви справжні відьми. Це звучить так нереально. Нам треба до цього звикнути.

Вона розсміялася.

— Дивно, зовсім недавно ми з Яною говорили про те, що було б класно навчитися чарувати. Адаже вона закохана в Тома...

— Я не певна, що досі його кохаю... — Яна порожевіла. — Його друзки такі ідіоти!

— Це той хлопець, з яким ти розмовляла вчора у шкільному дворі? — запитала Міранда.

— Так, високий, темноволосий, — відповіла Яна.

— Гм... — сказала Міранда і задумалася.

**ЛЮБОВНІ ЧАРИ ЗАВЖДИ ТРЕБА
НАКЛАДАТИ НАДЗВИЧАЙНО ОБЕРЕЖНО!**

- ★ Приворот I рівня змусить його звернути на тебе увагу.
- ★ Приворот II рівня дасть вашим стосункам другий шанс, якщо ви посварилися.
- ★ Приворот III рівня змусить його знову закохатися в тебе, навіть якщо в нього є інша або він намірився покинути тебе.

Увага: приворот II та III рівнів підкорює волю людини, і відьма має зважити, якими будуть наслідки закляття. З усвідомленням того, що він із тобою не з власної волі, а силою чарів, довго щасливою не будеш!

— Невеличкий приворот — це, звісно, не проблема, — сказала вона, — хоча з любовними закляттями треба бути обережними. Та, якщо для тебе це справді важливо, ми готові допомогти, чим можемо.

— Дякую, — мовила Яна. Вона все ще вагалася. — Та жінка, що ми її бачили на ганку... У неї ще був лобстер на капелюсі... Вона також відьма?

— Це моя бабуся, — відказала Елена. — Звісно, вона вміє чаклувати. Гадаю, краще за нас усіх, бо в неї більше досвіду.

— Але смак у неї жахливий, — скривилася Неле. — Це найгірший капелюх, який я коли-небудь бачила. Де вона його взяла?

— Вона сама його зробила, бо вирішила, що люди люблять лобстерів, — знизала плечима Елена.

— Але ж не на капелюхах! — розреготалася Неле.

— Люди їх їдять, — пояснила Яна. — Лобстери дуже дорогі і вважаються делікатесом.

— Он воно що! — тепер Елені також стало смішно. — Значить, бабуся погано вивчила це питання.

— А ще вона ледь не розтрощила машину, — пожалілася Неле.

— Так, я знаю, що водій із неї ніякий, — Елена зітхнула. — У них із мамою є водійські посвідчення, та вони зовсім не практикувались. А найгірше те, що бабуся просто шаленіє від швидкості.

— А те, що говорять про відьом, це правда? — від цікавості Неле аж посунулася ближче. — Ви справді літаєте на мітлах?

— Тут не літаємо, — відповіла Елена, — це б повернуло увагу оточуючих, а ми не можемо собі такого дозволити. Я навіть не знаю, чи мітла змогла б тримати нас у повітрі. В атмосфері вашого світу набагато менше магії, ніж у нас.

В цю мить у Яни задзвонив телефон. Як тільки вона вийняла його із сумки, Елена відчула різкий біль у скронях, а Міранда відкрила рот, ніби їй від тиску заклало вуха.

— Так, мамо? — відповіла Яна.

З крихітного динаміка лунав схвильований жіночий голос. Яна уважно слухала.

— Я... е-е-е... у Неле, — сказала вона. — Ні, я зараз не можу прийти додому, бо ми не закінчили математику. Якщо о шостій він зайнятий, то доведеться відмінити заняття. Так йому і передай. Бувай!

Яна поклала телефон назад у сумку.

— Ой, вам зле? — стурбувалася вона. — Щось бо-
лить?

— Відьми не люблять мобілок, — проказала Елена. Біль у скронях потроху вщух. — Ми погано переносимо випромінювання.

— В екстрених випадках відьми спілкуються силою думки, — пояснила Міранда. — Гадаю, якісь частоти збігаються... і наш мозок відчуває сигнали ваших телефонів.

— Я не хотіла, — вибачилася Яна. — Моя мама запитувала, чи можна перенести урок фортепіано на раніший час. У мого вчителя з'явилися якісь нагальні справи.

— То ви не можете користуватися мобільними телефонами? — поцікавилася Неле.

— Так, для нас це неприємно, — сказала Міранда.

— А як же ви спілкуєтеся? Лише самими думками?

— Ні, зазвичай за допомогою комунікаторів. — Міранда дістала з вирізу футболки свій амулет і пояснила: — Це мій *Трансглобок*. — Вона продемонструвала, як користуватися комунікатором.

— Вау! Так це ще крутіше, ніж смартфон! — вигукнула Неле.

— А головне, що з його допомогою відбувається спілкування між світами, — докинула Міранда.

Поки Яна з Неле зачаровано роздивлялися комунікатор, Елена згадала про кулон, який знайшла в тата. Вона загорнула його у шматочок цупкого паперу і приклеїла скотчем під шафою. Там його ніхто не знайде. І досі Елена уявлення не мала, яке в нього призначення. Може, з його допомогою вдасться розчаклувати тата? Міранда знайшла у шкільному архіві згадку про один дорогоцінний амулет, який двісті років тому належав відомому чорному магові на ім'я Мальфадус Хорус. Подейкували, що його рід походить із Давнього Єгипту, а його предком був Сіф, який, згідно з легендою, убив свого брата Озиріса... Та Міранда сумнівалася, чи має той амулет, який вони знайшли в тераріумі, щось спільне з магічним амулетом Мальфадуса Хоруса, адже в книзі не було ні малюнка, ні опису. Отож натрапити на слід Міранді так і не вдалося... А тут, у світі людей, вони, звісно, не знайдуть жодної інформації про таємничий кулон...

— А чому ви не хочете стояти на руках? — Неле перервала своїм питанням роздуми Елени.

Яна віддала Міранді комунікатор і подивилася на Елену, чекаючи відповіді на запитання.

— Це важко пояснити, — сказала Елена. Насправді вона не знала, чи варто розповідати про це дівчатам. Це було великою таємницею. Коли відьма опинялася головою вниз, вона повністю віддавала себе на волю інших. Це означало стовідсоткове підкорення. Будь-який чарівник міг скористатися її магічними силами. Тому жодна відьма не стане добровільно робити стійку на руках! Втім, таким чином можна об'єднати свої сили з силами іншої відьми і дати їй можливість скористатися ними. Але це надто ризиковано. Якщо щось піде не так, магічні сили можуть обернутися проти тих, хто намагався їх прикласти, найперше проти відьми, яка стоїть униз головою.

— Під час стійки на руках ми певною мірою обеззброєні, — ухилилася від прямої відповіді Елена. — Це шкодить нашим магічним силам.

— А-а-а... — протягла Яна. — Зрозуміло.

— От лише фрау Блом цього не зрозуміє, — заперечила Неле. — Так у вас ніколи не буде п'ятірок з фізкультури, вам це відомо? — Вона всміхнулася. — Хіба що трохи почаклуєте в журналі або влаштуєте якийсь оптичний обман. А двійників собі ви можете вичаклувати?

— Двійники — то вища магія, — похитала головою Елена. — Ми з Мірандою ще багато чого не вміємо.

— Справжня відьма вчиться чаклувати все життя, — додала Міранда. — До речі, ніякі ми з Еленою не кузини.

Ми найкращі подруги, і мені захотілося поїхати з Еленою у світ людей, щоб їй не було так самотньо.

Коли Яна їхала додому, в неї голова йшла обертом, усе це було неймовірно! Яке щастя, що урок фортепіано не відбудеться. Зараз вона б точно не змогла зосередитися і весь час би фальшивила...

Вони познайомилися і з мамою Елени Йоландою, пухкенькою і досить непоказною жіночкою. Вона здалася їм пасивною і відірваною від життя — повна протилежність ексцентричній бабусі Моні.

Елена й Міранда вмовили дівчат не виказувати їх перед бабусяю та мамою і вдати, ніби вони не знають про магічні здібності сім'ї Бредов.

— Так буде краще, — запевнила Елена, і Міранда кивнула. — Не знаю, як вони на це відреагують. Колись ми зізнаємося, як буде слухна нагода.

— А що, як Дафне розповість? — запитала Неле.

— Тоді їй доведеться зізнатися, що це через неї таємницю розкрито, — хитро всміхнулася Міранда. — Не хвилюйтеся, вона триматиме рот на замку, це точно!

Яна з Неле під'їхали до перехрестя, на якому треба було прощатися.

— Можна я зайду до тебе? — запитала Неле. — Нам треба все обговорити. У мене вдома поговорити спокійно точно не вийде. Зільке напевно привела подружку.

— Так, звісно, — сказала Яна. — Уроку фортепіано однаково вже не буде.

Дівчата доїхали до Шіллерштрассе, де жили Яна та її мама. Вони залишили велосипеди в підземному гаражі й піднялися на ліфті на другий поверх. Фрау Кляйст саме збиралася йти.

— Добре, що ти прийшла. Я вже хотіла тобі телефонувати. Маю бігти, у нас конференція. Забула тобі про неї сказати ще в обід. Гадаю, ви й без мене впораетесь. Якщо зголоднієте, щось знайдете в холодильнику. Сподіваюся, до дев'ятої повернуся.

— Чудово! — сказала Неле, коли Янина мама зачинила за собою двері. — Сьогодні вся квартира в нашому розпорядженні.

— Так, ми можемо зручно влаштуватися, — мовила Яна. — Будеш піцу?

— Не відмовляюся.

— З шинкою чи салями? — Яна вже порпалася в морозилці.

— Краще з шинкою, — відповіла Неле і витягла мобільку. — Напишу мамі смс, що я в тебе і буду вдома пізніше.

Яна розігріла духовку і вийняла дві піци з упаковки, доки Неле набирала повідомлення.

— Готово! — сказала Неле і відправила смс. — Шкода, що відьми терпіти не можуть мобільних телефонів. Було б весело переписуватися з Еленою та Мірандою.

— А як же електронна пошта? — запитала Яна, адже про неї вони не згадували. — Як ти гадаєш, вони зможуть користуватися електронною поштою?

— Так, це, мабуть, не проблема, — Неле усміхнулася. — Якщо, звісно, вони вже навчилися користуватися технікою. Вони раніше і комп'ютерів ніколи не бачили.

— Ми б могли їх підучити, сказала Яна й увімкнула чайник.

— Здуріти можна — хіба таке можливо?! Це як Різдво, Великдень і день народження в один день! Наше життя назавжди зміниться! — міркувала Неле.

Яна не зводила очей з червоного вогника, щоб визначити, коли духовка нагріється до потрібної температури.

— У мене це також із голови не йде, — пробурмотіла вона. — Я б могла закохати в себе Тома — сповнити мою заповітну мрію. Але чи я цього хочу? Чи я хочу, щоб він мене кохав лише тому, що на нього діють якісь чари?

— Та ну тебе, чіпляєшся до дрібниць, — розсердилася Неле. — Головне — результат. Закохався, значить, закохався. Чому хлопець закохується в дівчину? Тому, що вона класно виглядає. Або в неї приємний голос. Або чарівна усмішка. Або просто опинилася в потрібному місці в потрібний час. Причини завжди недолугі. Чим чари гірші?

— Мені ще треба подумати, — відповіла Яна. — Я ж не кажу, що остаточно відмовилася від цієї ідеї.

Духовка розігрілася, і вона поставила туди лист із піцою.

— Варто вимовити «абракадабра», клацнути пальцями — й отримуй гарячу хрустку піцу, — фантазувала

Неле. — Яно, ти уявляєш, які це можливості?! Ми більше не дозволимо нікому командувати нами — ні хлопцям, ні вчителям! Ми класно розважимося разом з Еленою та Мірандою, це я тобі обіцяю!

— Але їм треба бути обережними з магією, — сказала Яна. Вона увімкнула таймер і сіла поряд з Неле. — Гадаєш, всі проблеми можна вирішити за допомогою магії? А самому нічого не робити?

Неле стелула плечима.

— А чом би й ні?

— Але згадай Еленину бабусю — вона не начаклувала собі таланту водія! — заперчила Яна. — Думаю, не все так просто.

Неле презирливо пирхнула:

— Це в твоєму стилі! Ти забагато думаєш! Ну чому ми не можемо просто отримувати задоволення? Та розслабся ж ти нарешті, Яно!

Яна зітхнула. Може, все й справді не так страшно. Було б чудово, якби в них із Томом щось вийшло. Адже вона про це давно мріяла...

Усі гарні чародії добрим стилем володіють

От паскудство! Чого ж воно не працює? — Елена втратила терпіння. Неле написала їй на електронну пошту, й Елена пробувала надіслати відповідь. Та лист, замість того, щоб полетіти до адресата, завис, а на екрані вкотре з'явився сірий прямокутник: не вказано тему листа. Елена роздратовано клікала мишкою по всьому екрану. — Прокляття! Що ж я роблю не так?

Кілька днів тому Неле показала дівчатам, як відправляти листи, і навіть створила для них власну поштову скриньку. Елена була певна, що все зрозуміла. Та нічого не виходило. Вона з люттю зиркала на сірий прямокутник, що вперто не хотів зникати. Консультант з питань Експедиції радив їм не змішувати техніку з магією, оскільки можуть виникнути проблеми. Та Елені вже урвав терпець. Вона не хотіла виглядати розтелепою перед Неле, тож зосередилася і клацнула пальцями. Забирайся геть, дурнувятий e-mail! І тут до кімнати ввійшла Міранда.

— Впоралася?

Раптом сірий прямокутник зник, Еленин лист також, а на екрані з'явилися якісь незрозумілі цифри та літери. Зображення пішло смугами. Комп'ютер почав пищати, й екран погас.

— Це ти зробила? — запитала Міранда.

— Я тільки відправила Неле листа.

Елена втупилася в чорний екран. Писк, що неабияк дратував, нарешті урвався. Дівчина шалено заклацала мишкою. Жодного результату.

— Ти зламала комп'ютер, — зітхнула Міранда.

— Не може бути, — заперечила Елена. — Я ж нічого не робила. Лише хотіла відправити лист. Від цього комп'ютери не ламаються, правда ж? — вона невпевнено глянула на Міранду.

Міранда знизала плечима:

— Не знаю.

— Гаразд, піду скажу бабусі. Може, вона полагодить. Ох, як це все складно! От би в Яни та Неле були Трансглобоками! Було б так зручно!

Елена подалася на кухню. Йоланда саме пекла шоколадний торт за рецептом із куховарської книги «Чудова господиня просить до столу».

— Тільки продукти із супермаркету, жодної магії... — бурмотіла вона сама до себе. Йоланда вже вся пропотіла. Вона щойно заглянула в духовку і була більш ніж задоволена результатом.

— А де бабуся? — запитала Елена.

Найсмачніший шоколадний торт

Інгредієнти:

★ 2 склянки цукру;	★ 1 склянка окропу;
★ 1¼ склянки борошна;	★ 2 яйця;
★ ¼ склянки какао;	★ 1 склянка молока;
★ 1½ ч. л. розпушувача;	★ ½ склянки олії;
★ 1½ соди;	★ 2 ч. л. екстракту ванілі
(або 1 ампула ароматизатора).
★ 1 ч. л. солі;	

Змішати у великій мисці всі сухі інгредієнти. Додати яйця, молоко, олію та ваніль, збивати 2 хвилини міксером на максимальній швидкості.

Додати воду та перемішати.

Вилити тісто в рознімну форму (форма для хліба або для пудингу також підійде!) і випікати.

Залежно від форми випікати 30–50 хвилин при температурі 160–180 градусів. Перевірити дерев'яною спицею, чи пропеклося тісто. Готовий торт можна покрити глазур'ю або розрізати на коржі, змазати їх варенням або наповнити консервованими вишнями.

— Не знаю, — сказала Йоланда, не відводячи очей від духовки. — Вона записалася на купу вечірніх курсів, і я не знаю, що в неї сьогодні. «Йога для зрілих жінок» чи «Вишивка та плетіння», а, може, «Комп'ютер для початківців». Бабуся стверджує, що зможе краще пізнати людей, коли буде займатися тим же, що й вони.

Я просила її почепити на стіні свій розклад, щоб ми були в курсі. Вона ж не бере Трансглобок на такі заходи.

— Комп'ютер не працює, — промимрила Елена.

— Заклинання накладала? — відразу здогадалася Йоланда.

— Майже ні, — Елена пересмикнула плечима. — Ну, гаразд, зовсім трішечки. Там був якийсь прямокутник, який не хотів зникати.

— Я зателефоную Аарону Гольцину, — сказала Йоланда. — Він порадить, що робити з комп'ютером. Ти не могла б сьогодні забрати Руфуса? Садочок уже закривається, а мені треба дивитися за тортом. У людей це копіткий процес. Сподіваюся, буде смачно.

— Добре, я піду негайно, — сказала Елена, вона аж ніяк не палала бажанням знову зустрітися з вихователькою.

— Елено...

— Що?

— Мені, мабуть, справді доведеться зустрітися з чоловіками, — доволі безрадісно мовила Йоланда. — Лише заради досліджень, звісно. Я повинна дізнатися, як вони закохуються... — Її щоки почервоніли.

Елена чекала. У мами на душі було ще щось, вона це відчувала.

— Що б ти робила, якби... якби твоя найкраща подруга перетворилася на ігуану? — наважилася спитати Йоланда. — Хіба б ти не почала дружити з іншими дівчатами? Чи тебе щоразу мучила б совість?

— Це не можна порівнювати, мамо.

— Я ж не збираюся знову заміж чи щось подібне, — Йоланда тяжко зітхнула. — Це ж тільки заради інформації. Татко точно мене зрозуміє. Коли ми повернемося з Експедиції... через п'ять років... Його безумовно помилують. Але для цього треба провести справді якісну роботу. Виходить, що зустрічаючись з іншими чоловіками, я допоможу татові...

Елені до горла підступив клубок.

— Так, мамо, — сказала вона, хоча все це розривало її серце. — Звучить логічно. Ти все робиш правильно.

— Чи ти думаєш, що тато ніколи вже не стане людиною — як би ми не старалися?

На обличчі Йоланди була написана глибока стурбованість.

Елені перехопило подих. Це була добра нагода розповісти мамі про таємничий амулет, який вони з Мірандою знайшли в тераріумі. Але вона цього не зробила.

— Обов'язково знайдеться вихід, мамочко, — сказала вона. — Тато до нас повернеться, я в цьому певна.

Йоланда всміхнулася до неї на знак вдячності.

— Ну, я пішла за Руфусом, — Елена була рада забратися з кухні. Усе виявилось так складно!

Елені важко було уявити, що колись якийсь чоловік упадатиме за мамою — хай і заради досліджень! Вона вже бачила перед собою сумні очі тата...

Цього разу Міранда не пішла з Еленою до дитячого садка. Аарон Гольцин привіз їм велосипед, і вона хотіла потренуватися в саду.

— Без мітла я тут як без рук, — сказала вона. — А з твоєю бабусею більше в машину не сяду.

Елена чудово її розуміла. Вона й сама пробувала навчитися їздити на велосипеді, та щоразу падала. Може, Міранді пощастить більше.

Коли Елена прийшла до садочка, Руфус ще сидів у куточку для ігор. Він ніяк не хотів розлучатися з конструктором, і Елені довелося вмовляти його йти додому. Доки вона перевзувала малого в коридорі, в кабінеті виховательки задзвонив телефон. Двері були відчинені, і Елена добре чула розмову.

— Так, це я. Що? Готові результати ветеринарної експертизи? Чудово. І що з'ясувалося? — Вихователька замовкла. Елена затамувала подих. Руфус скористався з цієї можливості, щоб скинути черевичок. — Чистий каучук? Та цього не може бути! Ящірки лазили в пісочниці, я це бачила на власні очі. Що? Мені треба перевірити зір? Яке нахабство!

Вихователька кинула слухавку й вийшла з кабінету. Її обличчя розчервонілося.

— О, за Руфусом знову прийшла сестричка. Чудово!

Елена намагалася надати своєму обличчю невинного виразу.

— Як поживають ігуани? — допитувалася вихователька, мило усміхаючись.

— У нас лише одна ігуана.

— А дитинчата?

— Які дитинчата? — запитала Елена. Вона знову натягла на ніжку Руфусу черевичок. — Наш ігуан самець.

— А що ж то були за звірки, яких Руфус недавно приносив до садочка?

— То були пластмасові динозаврики, — сказала Елена, яка сиділа навшпиньках, а тепер звелася на ноги. — Вони іграшкові. Ви ж самі знаєте.

У виховательки затремтіла губа.

— Я ще не зовсім втратила глузд! Я бачила! Як вони лазили по піску!

Елена пересмикнула плечима.

— Мабуть, уся справа в піску. Це все пісок... дюни. Дюни, що рухаються...

— А... дюни, що рухаються, — знічено повторила вихователька. — Так, я про це не подумала.

— Це єдине розумне пояснення, — відказала Елена. — Адже пластмасові динозаврики бігати не можуть.

Вихователька задумано похитала головою:

— Ні, не можуть.

— До побачення, — попрощалася Елена і схопила Руфуса за руку. — Гарного дня.

— У магазині обміняли товар по гарантії, — сказав увечері Аарон Гольцин і поставив на журнальний столик велику картонну коробку. Там був новенький комп'ютер. — Це дуже великодушно з їхнього боку. Наскільки мені відомо, до сьогоднішнього дня все працювало чудово. Я хочу ще раз попрохати вас утримуватися

від магії, коли працюєте з комп'ютером. Вона генерує напругу, котра шкідлива для чутливої техніки, навіть вбивча, як от у цьому випадку. Я, звісно, залюбки допоможу вам, але щотижня міняти комп'ютер — так не піде.

— Я зрозуміла, — сказала Мона. Вона сиділа на підлокітнику крісла, закинувши ногу на ногу. — Звісно, це було б підозріло. Щиро вам дякуємо, гер Гольцин. Ви нас так виручили.

— Це ще не все, — сказав консультант. — Маю ще налаштувати комп'ютер, щоб ви могли на ньому працювати. Це триватиме мінімум дві години.

— То, може, повечеряєте з нами? — запитала Мона. — Йоланда спекла смачний шоколадний торт на десерт.

— Дякую, але я не вечеряю, — відмовився Аарон. — Мушу дбати про фігуру, а торти надзвичайно калорійні.

— Якщо хочете, можу прискорити ваш обмін речовин, і не матимете проблем із зайвою вагою, — всміхнулася Мона.

— Може, колись я пристану на вашу пропозицію, — ввічливо ухилився Аарон.

Він відкрив коробку і дістав комп'ютер. Потім довго лазив по підлозі, приєднуючи різні кабелі. Спершу Мона спостерігала за процесом, потім знудьгувалася і подалася на кухню допомагати Йоланді. Міранда з Еленою чистили тераріум, а Дафне знову на весь голос сварилася з Грегором.

— Коли комп'ютер запрацює, спробую знову відіслати листа, — сказала Елена. Вона витрусила у смітник

ЗАКЛЯТТЯ МОНИ НА СТРУНКІСТЬ

Забувай скоріше, тіло,
Все, що ти сьогодні з'їло:
Забудь масло і сметану,
Цукор, булочки, банани.
Пий кефір, смакуй салат,
Брюки рвуться, аж тріщать!
Воду пий, а не вино,
Торт свій викинь у вікно!
На калорії — табу!
Те, що є вони, — забудь!

залишки корму з мисочки. — Треба ж мені врешті-решт навчитися. У Неле все так легко виходило.

— Може, варто зателефонувати Неле перед тим, як відсилати листа? — запитала Міранда. — Сьогодні ввечері буде така можливість. Я чула, що Мона та Йоланда збираються кудись піти.

— Збираються? Куди? — здивувалася Елена.

— Твоя бабуся хоче затягти маму на якусь виставку. Мабуть, планує потихеньку знайомити її з кимось.

Елена зітхнула. Отже, мама вирішила здійснити свій план...

— Не засмучуйся, — сказала Міранда. — Це ще нічого не означає.

— А якщо означає?

— Облиш, — Міранда обняла Елену за плечі, намагаючись підбадьорити.

Та в Елени все одно було важко на душі, коли вони зашли до будинку. Доки Міранда засипала новий пісок у тераріум, Елена взяла ігуана на руки. Він важив вісім кілограмів, довго носити його дівчинка не могла. Вона присіла на диван так, що хвіст ігуана звисувався з підлокітника, і погладила його по спинці.

— Таточку, — прошепотіла вона. — Мені так багато треба розповісти тобі... Ми з Мірандою подружилися з двома дівчатами, вони дуже милі. А ще Міранда сьогодні ввечері вчилася їздити на велосипеді. У неї непогано виходить. А я, мабуть, надто незграбна для цього. У школі від нас вимагали робити стійку на руках! Але поки що це їм не вдалося.

З далекого кутка почувся стогін — Аарон вдарився головою об стіну. Він виліз з-під столу і, потираючи лоба, увімкнув комп'ютер.

Елена ніжно полоскотала ігуана. Той не зводив з неї очей.

— Якби ти вмів говорити, — сказала Елена, — тоді ми б могли трохи побалакали. Я б поставила тобі кілька запитань, а ти б відповів. Але ти неговіркий... Ех!

— Готова ваша машина! — триумфуюче заявив Аарон, ніби щойно створив нове чудо світу. — Інтернет, текстовий редактор, принтер, — усе працює. Вийшло навіть швидше, ніж я очікував. Можете братися за роботу. Але без магії, будь ласка!

Мона прийшла з кухні і була в захваті від того, що Аарон так швидко закінчив роботу. Вона запросила його за стіл, та він лишався неблаганним. Бабуся подякувала за допомогу і провела його до дверей. До вітальні вона повернулася у піднесеному настрої, але побачивши Елену з ігуаном на руках, враз спохмурніла.

— Ти що збираєшся весь вечір сидіти з цією тварюкою?

— Може й так, — вперто відказала Елена. — І тато не тварюка!

— Гаразд. Роби, що хочеш. Будемо вечеряти без тебе, — байдуже зронила Мона і пішла на кухню.

Ігуан стривожився.

— Не зважай, — прошепотіла Елена і поцілувала його в лоб. — Я тебе дуже люблю. І мама також. І Дафне, і Руфус. Навіть Міранда дуже добре до тебе ставиться. А на бабуся нам начхати, чи не так?

Ігуан опустил голову і ліг пластом. Він мав безпомічний вигляд... Елена ставилася до тата з великою ніжністю. Іноді вона мріяла, щоб тато міг вергати полум'я, щоб змусити бабуся поважати себе.

— Щось важкуватий ти для мене, — простогнала Елена. Вона помітила, що її рука потроху оніміла.

Міранда вже закінчила чистити тераріум. Елена посадила ігуана всередину і прикрила кришку. Потім вимила руки і пішла на кухню.

— Але мені навіть вдягти нічого, — говорила в цю мить Йоланда. — Та й волосся не зачесане.

«Ага, — подумала Елена. — Мама шукає відмовки, щоб не йти на виставку».

Мона усміхнулася. Звісно, вона одразу розгадала хитрощі Йоланди.

— Волосся твоє не зачесане — хіба це колись тебе турбувало? До того ж ти завжди можеш надягти капелюха. Як я.

Вона лагідно всміхнулася до Елени, мов і не було ніякої сварки.

— Ми з твоєю мамою збираємося піти на виставку «Акварельні пейзажі та морські краєвиди». Виставка буде у фойє міського банку. Я, мабуть, надягну свого нового капелюха, того, що з лобстером.

— Не варто, — хмикнула Елена.

— Чому? — здивувалася Мона. — Я люблю капелюхи. Я без капелюха ніби гола.

— Неле сказала... — Елена вагалася, чи варто розповідати, — ...що деякі речі, які ти носиш, дуже чудернацькі.

— Так і сказала? — запитала Мона. — Мене не надто обходить, що вона там собі думає.

— А я гадаю, на це варто звернути увагу, — не вгадала Елена. — Вона людина і знає порядки. І якщо стверджує, що твоє вбрання виходить за рамки прийнятого, то вона, очевидно, має рацію.

— Виходить за рамки? Ти підказала мені чудову ідею! — просяяла Мона.

Вона пішла до вітальні. Над каміном висів портрет жінки у розкішній червоній сукні. Мона клацнула пальцями — і сукня сповзла з плечей дами. Тепер дама стояла лише у звабливій білизні, а красива червона тканина лежала біля її ніг. Тканина сповзла далі, за рамку, доки не впала з картини на підлогу. Мона ще раз клацнула пальцями. Сукня підлетіла вгору і попливла до неї. Бабуся схопила її.

— Ось що нам потрібне, Йоландо! В ній ти будеш просто чарівною. Червоний — твій колір, і крій якраз для твоєї фігури. Я б уже давно почакувала над твоїми зайвими кілограмами, але...

— Я не хочу, щоб ти щось неприродно в мені змінювала, — запротестувала Йоланда. — Я чудово почувуюся такою, як є.

— Що значить — неприродно? — Мона скрушно похитала головою. — Деякі люди навіть пластичні операції собі роблять, я сьогодні чула про це від своєї сусідки на курсах із вишивки. Емма збирається скоро відкачувати жир. От що значить — неприродно! А я використовую лише екологічно чисті заклинання.

— Ні, мамо, — затялася Йоланда, — облиш це. Ти мене не переконаєш. Але сукня мені подобається, зараз приміряю. — Вона пішла.

Мона повернулася на кухню. Вона відкривала одні дверцята шафи за іншими, щось радісно мугикаючи собі під ніс.

Олія гречаного горіха

Це надзвичайно дієві парфуми, хоча практично не мають запаху. Олію отримують із дуже рідкісного гречаного горіха. Отримання олії — тривалий процес. Ефект від цього аромату поки що не вдалося перевершити жодним іншим парфумам. Краплини цієї олії (закріпленої добрим заклинанням) досить для того, щоб привернути увагу будь-якого чоловіка. Щось буде його так нестримно тягти до вас, що він не зможе відійти від вас ні на хвилину. Звісно, доки з вами буде цей аромат...

— Лишилося додати крапельку олії гречаного горіха — і її чари будуть непоборні!

«Отже, олія гречаного горіха... — подумала Елена. — Треба запам'ятати для Яни. Хоча вона тепер і сама не знає, чи потрібен їй Том, чи ні...»

— Давай, іди вже звідси! — Неле відштовхнула свою сестру Зільке від комп'ютера. — Твої півгодини минули. Тепер комп'ютер мій, зрозуміла?

Зільке набурмосилася і пішла до ліжка роздивлятися комікси.

Неле закрила комп'ютерну гру, в яку грала її сестра, і перевірила електронну пошту. Якраз лист від Елени!

Привіт, Неле!

Ніяк не могла відіслати тобі листа сьогодні вдень, довелося трохи прикласти мої м. сили. На жаль, комп'ютер поламався, але наш консультант дістав новий. Тепер я буду

обережнішою. Чи ти одержала мого попереднього листа? Може, я кудись на Марс його відіслала! ☺

М. сили й техніка погано вживаються разом. М. сили, очевидно, сильніші. Але Міранда постійно перемикає канали клацанням пальців замість пульта, і наш телевізор поки що здоровенький. До речі, я знаю, як допомогти Яні з Томом — це можливо навіть без Дипл. Чар. Міранда в таких речах розбирається краще, адже в школі я не мала права вивчати чимало предметів. Колись я розповім тобі, як це трапилося...

Мої мама та бабуся щойно пішли на виставку. Бабуся хотіла надягти свій капелюх із лобстером. Я сказала їй, що ти вважаєш цей капелюх жахливим.

Сподіваюся, що цей лист до тебе дійде.

Цілую, Елена.

Неле усміхнулася і почала набирати відповідь.

Дорога Елено!

Твій лист надійшов. Але в обід я жодного листа не отримала. Може, він і справді полетів на Марс і сидить там разом з іншими листами, які так і не потрапили до своїх адресатів.

Те, що ти чародійством поламала комп'ютер, оце так номер! Будь обережною! Техніка зазвичай дуже дорога. Я користуюся старим комп'ютером. Це був комп'ютер Макса, мого брата, але півроку тому він купив собі новий.

Твої натяжки мене заінтригували. Чому ти не могла відвідувати всі предмети? Це якась таємниця?

*По телевізору йде мій улюблений серіал, тому я вже йду.
Бувай, Неле.*

Неле натиснула клавішу «відіслати», й e-mail відправився до Елени. Неле уявила собі, як безкінечні електричні імпульси бігли по дротах, летіли в повітрі, щоб лист за долю секунди потрапив до адресата. У певному розумінні це також була магія... Яку таємницю приховувала Елена? Неле вмирала від цікавості. Вона обов'язково повинна це випитати! Якщо Елена відчує, що їм з Яною можна довіряти, то вона все розповість...

Неле роздумувала. Завтра субота, занять у школі немає. То вони б могли зустрітися учотирьох. Неле відправила навздогін ще одного листа.

Дорога Елено!

У мене завтра вранці легка атлетика, але об одинадцятій я звільнюся. Може, ти зустрінеш мене біля спортзалу імені Фрідріха Яна? Ми можемо потім всі разом погуляти і поїсти морозива. Чи Міранда також прийде? Я відправлю Яні смс.

До зустрічі, Неле.

Лист відправився, і Неле вимкнула комп'ютер.

— Зільке, ходімо дивитися, що там тепер у Луїзи з Яном!

Елена все ще сиділа перед комп'ютером і снувала просторами Інтернету. Поступово вона збагнула всі тонкощі роботи, і їй подобалося пробувати все нові й нові

функції. Вона ще не піддалася на спокусу вирішити проблему чарами, навіть коли не все виходило одразу.

Міранда спершу мовчки спостерігала за всім цим, а потім воно їй набридло.

— Дафне вчитала зі свого журналу, що в людей розвинулася залежність від комп'ютера, — кинула вона. — Мабуть, відьмам це також властиве! Піду в свою кімнату і трохи почитаю.

— Я вже майже закінчила, — спохопилася Елена.

Вона й справді збиралася йти спати, аж раптом знайшла одну прецікаву сторінку, а потім прийшов ще один лист від Неле.

Привіт, Елено.

Ще не спиши? Нова серія «Вічного кохання» повний відстій. Луїза знову посварилася з Яном, а в матері Яна виявився коханець. Я вже піду спати, бо завтра буду в поганій формі і оганьблюся на тренуванні. На добраніч!

Неле.

Елена відразу відповіла.

Дорога Неле!

Збагнути не можу, як ти робиши стійку на руках — мені від самої думки про це не по собі. Я буду чекати на тебе біля спортзалу, Міранда також прийде. І тобі гарних снів!

Елена.

Вона недовірливо прослідкувала, щоб лист пішов до одержувача. Так, усе пройшло успішно. Елена зітхнула і вимкнула комп'ютер. У цю мить вона почула, як відчинилися вхідні двері. Мабуть, бабуся та мама повернулися. Елена не хотіла, щоб вони дізналися, що вона ще не спить. Вона швиденько вимкнула світло і тихо пробралася в темний куток біля каміну, заховавшись за вазою, схожою на діжку.

У вітальні лунали голоси. Елена почула, як дзвінко засміялася бабуся, а мама лише вдавала, що сміється. Мабуть, вони добре розважилися. Та раптом почувся ще один голос — низький і басистий. Це був чоловік!

Розчахнулися двері вітальні. Елена затамувала подих. Мона залетіла всередину й увімкнула світло, не торкнувшись вимикача, — старим відьомським способом. На щастя, чоловік зайшов за нею і нічого не помітив. Він не зводив очей із Йоланди.

— Я лише візьму собі на кухні келишок вина, а потім залишу вас наодинці, — прощбетала Мона. — У моему віці спати треба лягати вчасно. За кожну безсонну ніч доводиться платити новими зморшками, ха-ха-ха!

Елена скривилася. Що бабуся собі думає? Вона справді пішла на кухню і повернулася з келихом вина. На прощання послала Йоланді та незнайомцеві поцілунок і зникла у дверях.

— Ваша мама мудра жінка, — сказав незнайомец. — Вона розуміє, коли треба піти.

— Звучить так, наче у вас якісь наміри, пане професоре, — Йоланда нервово засміялася і спробувала відсунути від чоловіка. Але професор причепився до неї, як банний лист.

Елена дала б йому років п'ятдесят. Він був високий, стрункий і досить симпатичний. І все ж Елену дратувало, що він так настирливо чіпляється до мами. На якусь мить їй здалося, що він нестямно обнюхує мамину маківку — саме те місце, куди бабуся накрапала гречаної олії.

— Як вам наша вітальня? — запитала Йоланда, намагаючись якось відволікти від себе увагу професора.

— Вона дуже елегантна, — мугикнув професор, не підводячи очей. Плечі Йоланди цікавили його більше.

— Ви навіть не подивилися!

— Подивився, — чоловік все-таки мусив роззирнутися. Його погляд зупинився на портреті.

Зображена на ньому жінка була в самій близькості, в той час, як її сукня була на Йоланді.

— Дуже незвична картина! Досить смілива, що робить її ще цікавішою! Здається, у цієї жінки така ж фігура, як у вас, фрау Бредов. Це ж ви позували художнику?

— Ви мені лестите, гер Штроманн, — Йоланда засоромлено захихотіла. — Ця жінка зовсім не схожа на мене. Вона набагато вродливіша.

— А по-моєму, ви просто чарівна, Йоландо...

Елена відвела погляд. Їй було гидко дивитися, як професор упадає за мамою.

— Я принесу вино та келихи, — сказала Йоланда, нервово пригладила волосся, рвучко встала і вийшла на кухню.

А професор тим часом вирішив пройтися по вітальні. Він зупинився біля торшера поряд із каміном. Елена вже злякалася, що він її помітить у кутку, та чоловік розвернувся і рушив до вікна. Раптом він звернув увагу на тераріум. Гість відкинув ковдру, якою накривали тераріум увечері, щоб ігуану не заважало світло. Коли Йоланда повернулася, професор усе ще стояв там, мов прикутий, і дивився крізь скло.

— Який цікавий екземпляр, — сказав він. — Звідки у вас ця тварина?

— Це... е-е-е... це подарунок, — розгублено відповіла Йоланда. Вона поставила пляшку на журнальний столик. — Увімкнути музику?

Професор Шторманн не відповів.

— На перший погляд це звичайна зелена ігуана, але вона має кілька суттєвих відмінностей. Луска на щоках нестандартної форми, незвичайні феморальні пори. Мені здається, що це вид, який ще невідомий науці. Але мої колеги краще розбираються в рептиліях, ніж я. Чи ви дозволите нам обстежити вашу домашню тварину?

— Професоре Шторманне! — Йоланда засміялася, та Елена відчула, що цей сміх звучав нещиро. — Невже ви не можете хоча б на один вечір забути про роботу? Ще хвилину тому ви говорили мені такі компліменти, а тепер... а тепер ігуан для вас цікавіший, ніж я!

Вона підійшла до нього ззаду і поклала руку на плече. Професор обернувся. Йоланда усміхнулася йому. Професор нахилився, щоб поцілувати Йоланду.

В Елени перехопило подих. Мама дозволила себе поцілувати! Правда, вона в ту ж мить накинула ковдру на тераріум, щоб тато не бачив, чим вона займалася з професором. Вони стояли на балкончику й обіймалися, і, схоже, для Йоланди це не було чимось неприємним! А от Елена почувалася препаскудно. Найдужче зараз їй хотілося вистрибнути зі свого кутка і завадити цій солодкій парочці! Може, варто зіпсувати їм задоволення невеличким чародійством! Але ось так нашвидкуруч Елена не могла вигадати жодного капосного закляття.

Доки вона перебирала варіанти, почувся шум, ніби щось вдарилося об скло. Йоланда з професором незадоволено відскочили одне від одного.

— Що це було? — запитав він. — Це птах вдарився об вікно?

Йоланда похитала головою. Вона стягла ковдру з тераріуму. Ігуан сповз зі скляної стіни і готувався до нового стрибка. В Елени серце обірвалося, коли він удруге щосили вгатився у скло.

— Усе ясно, він бачить у мені суперника, — сказав професор Шторманн, тихо посміюючись. — Звіринка без сумніву шаленіє від вас. Це ж самець.

— Мабуть, вам краще піти, — сказала Йоланда. Вона знітилася. — Я не хочу, щоб мій чо... мій звір хвилювався.

— Не варто ставитися до тварини, як до людини, — серйозно зауважив професор. — Як би там не було, я б хотів ще трохи побути з вами, Йоландо.

— Краще не треба, — Йоланда підштовхнула його до дверей. — Я... е-е-е... дуже втомилася... і в мене болить голова... Так багато картин було на цій виставці, вибачте...

— З чого б це така переміна настрою? — лагідно запитав професор Штротманн. — Хіба я зробив щось не так? Він знову спробував стиснути її в обіймах.

— Ні... так... ні, — Йоланда звільнилася з обіймів. — Просто я сама цього не хочу, буде краще, якщо ви підете. — Називай мене Герхард...

— Гаразд, Герхарде, я... я зателефоную тобі, Герхарде.

— Точно?

— Точно!

Вони пішли до вітальні і почали прощатися. Елена чула лише приглушені голоси.

Нарешті вона розім'яла онімілі кінцівки. Потім вибралася зі свого кутка і мерщій кинулася до тераріуму. Гуан заціпеніло лежав у своїй скляній клітці.

— Бідний татко! — пробурмотіла Елена. — Я не дам цьому мерзотнику закрутити голову нашій мамі, я тобі це обіцяю!

Як закляття геть негоже, то й стократ не допоможе

Дівчата вчотирьох сиділи в кав'ярні та їли морозиво, раптом Елена поставила на стіл крихітну пляшечку.

— Що це таке? — здивувалася Яна.

— Олія гречаного горіха, — відповіла Елена.

— Гречаного? Ти хотіла сказати «волосьького»?

— Ні, гречаного, — заперечила Елена. — Він росте лише там, звідки ми приїхали. Моя бабуся запаслася для нашої поїздки цією олією. Вона одурманює чоловіків.

— А точно спрацює? — Яна покрутила в руках пляшечку, наповнену золотаво-жовтою рідиною. Вона скептично ставилася до цієї затії.

Елена кивнула.

— Точно. Сама бачила, як це діє. На своїй мамі. — Вона почервоніла. — Мама ходила вчора на виставку і повернулася додому з якимось типом.

Було помітно, що розповідати про це Елені неприємно.

— Але ж це нормально, що в твоєї мамі з'явився коханий, — сказала Неле. — Адже твої батьки давно розлучилися?

Елена похитала головою.

— Вони не розлучилися.

— Але ж... — Неле запитливо глянула на Яну.

Яна стенула плечима. Вони вже не раз були в гостях у Елени, та ніколи не бачили її тата. До того ж Елена нічого про нього не розповідала. Яна з Неле вирішили, що її батьки або розлучилися, або ніколи й не були одружені.

— Це не так просто пояснити, — пробурмотіла Елена.

— Це, мабуть, пов'язане з тією таємницею, на яку ти натякала вчора? — запитала Неле.

Елена кивнула. Вона бгала пальцями серветку.

— Якщо я вам розповім, ви не будете більше зі мною розмовляти. І не захочете дружити. Там, удома, всі вчинили саме так...

— Як ти могла таке подумати! — обурилася Яна. — Звісно, ми будемо дружити з тобою! Незважаючи ні на що!

— Усе досить серйозно... — якомога тихіше сказала Елена.

— Ти когось убила? — злякано вигукнула Неле. — Чи твій батько вбивця?

— Ні, — Елена заперечно похитала головою. — Його... гм-м... звинуватили в тому, що він нібито практикував чорну магію. І засудили... Але я переконана, що насправді він не винен. Мама і Дафне теж так думають.

— І я, — Міранда взяла її за руку. — Я також не вірю, що гер Бредов міг порушити закон.

Елена вдячно усміхнулася подрузі.

— А тепер твій тато, мабуть, сидить у в'язниці? — вирішила Неле. — Ти можеш спокійно нам про це розповісти, Елено. Ми не почнемо ставитися до тебе гірше, не сумнівайся!

Елена похитала головою.

— Він не у в'язниці, — прошепотіла вона.

Яна та Неле обмінялися поглядами.

— А де ж він тоді? — знігилася Яна.

— Ви бачили ігуана в нас у вітальні? — запитала Елена і підняла голову. — Оце мій тато.

— Ой, — у Яни перехопило подих. Їй треба було якось збагнути цю новину. — Ти маєш на увазі... він...

— Його перетворили на ігуана... так він відбуває покарання, — мовила Елена. — Ніхто не знає, скільки йому ще лишатися в такому вигляді. Може, довіку. Суд конфіскував усе наше майно. Друзі та знайомі відвернулися від нас, а в школі... школа стала для мене справжнім пеклом! Мені заборонили вивчати вищу магію, тому бабусі й спало на думку вирушити в Експедицію.

— В Експедицію? — здивовано перепитала Яна.

— Так називається тривале перебування у світі людей, — пояснила Елена. — Планується, що ми пробудемо тут п'ять років, а за цей час ставлення до нас зміниться. В усякому разі я зможу навчатися в університеті й працювати ким захочу. — Вона дивилася кудись убік. — Звісно, Руфуса і Дафне це також стосується.

— Гм... — сказала Неле. — Схоже, вам довелося пережити багато неприємностей.

Яна кивнула. Вона підозрювала, що у світі магів не все так просто. Не може бути, щоб життя відьом складалося з самого лише позитиву. Мабуть, усе набагато складніше, ніж можна собі уявити.

— Тепер бабуся заповзялася переконати маму знайомитися з іншими чоловіками, — зітхнула Елена. — Учора вона вже цілувалася з якимось типом у нас у вітальні. Я заховалася у кутку і все бачила. Тато також бачив. Він почав кидатися на скло тераріуму! — В Елени затремтіли губи, вона насилу стримувала сльози. — Я зовсім не знаю, що мені робити. Бабуся командує нами, як схоче. Вона така сильна... Вона з самого початку незлюбила тата, ще тоді... коли він був у своєму звичайному вигляді.

Яні дуже хотілося чимось допомогти Елені, але вона не знала, чим їй зарадити. Вона зробила так, як і Міранда — погладила її по руці.

— Бідолашна, — сказала вона. — Принаймні ти завжди можеш розраховувати на нашу підтримку. Що б не трапилося!

Неле кивнула.

— Ми ж подруги!

Повертаючись додому автобусом, Елена відчула полегшення. Вона вже не була в такому відчаї, як уночі. Ще невідомо, чи буде мама й далі зустрічатися з цим професором. Міранда запропонувала, що, як раптом трапиться найстрашніше, і фрау Бредов знову вийде заміж, то тоді Неле зможе забрати ігуана до себе. Адже в її родині люблять тварин, та Елена з жахом сприйняла таку можливість.

Елена й сама ладна була переїхати до Неле.

— Має бути спосіб припинити дію гречаного горіха, — сказала вона Міранді, яка в цей час дивилася у вікно автобуса.

— Якби ми мали Диплом Чародія, то легко це б зробили, — спохмурніла Міранда.

— Може, запитати в Дафне? — запропонувала Елена. — Вона, мабуть, не в захваті від того, що мама може вийти заміж за іншого. Вони з татом часто сварилися. Та не думаю, що вона проміняє його на вітчима.

— А якщо він випадково дізнається, що ми відьми... — Міранда подивилася на Елену, не закінчивши думки.

Про це Елена навіть не подумала. Ні, цього не буде — і квит! Треба якось віднайти цього професора Штротманна, та так, щоб раз і назавжди!

Автобус зупинився, дівчата вийшли і повернули на Солов'їний шлях. Варто було Елені здалека побачити віллу, як її охопило погане передчуття. Вона мучилася в здогадах, що ж трапилося. Маленької червоної автівки біля будинку не було, й Елена згадала, що мама збиралася сьогодні проїхатися по магазинах.

— Я не можу щораз позичати сукні у картин, коли хочу вийти на люди, — сказала вона.

Мона одразу ж запропонувала поїхати з нею разом, щоб допомогти порадою, та Йоланда відмовилася.

— Краще мені дівчата-консультантки допоможуть, вони ж розуміються на тому, що прийнято вдягати на різні заходи. До того ж це гарна нагода для моїх досліджень поведінки людей.

Нотатки Мони про одяг людей

Очевидно, люди приділяють багато часу вибору одягу — в цьому вони дуже схожі на нас, відьом. Тим не менше вони не в захваті від яскравих капелюхів, та і яскраві прикраси на капелюхах неприпустимі. У цілому жінки носять капелюхи рідше, ніж відьми. Імовірно це пов'язане з тим, що капелюхи не програють для них музику, а ще людські капелюхи не мають властивості піднімати настрій на відміну від наших. Особисто я вважаю, що капелюхи дратують людей тому, що ті постійно тримають біля вух мобільні телефони. Музику вони слухають через спеціальну затичку для вух, а не завдяки капелюхам... Шикарний лобстер на капелюсі викликає незадоволення — в усякому разі так вважає одна тринадцятирічна дівчинка...

Елена подзвонила у двері, тому що забула вдома ключі, в Міранди ключів також не було. Вони почули, як спрацювала автоматична заціпка. Коли дівчата зайшли до будинку, Мона зустріла їх із сигариллою в зубах.

— Ви так швидко повернулися? — запитала вона, в її голосі звучала якась нотка, котра насторожила Елену. — Часом не посварилися?

— Ні, ми поїли морозива та поговорили трохи, — відповіла Міранда. — Але Яні час було йти додому, в неї

сьогодні додатковий урок фортепіано. А Неле треба було допомогти мамі підготувати все для пікніка.

— І ми ніколи не сваримося, — додала Елена. — Ми найкращі подруги.

— Ну, гаразд, я сподіваюся, що ви обережні і не видасте нашу таємницю, — сказала Мона.

В Елени кольнуло в грудях.

— Ми не такі дурні, — відповіла вона. Вона спробувала відволіктися від мульткої теми. — Мама не казала, коли повернеться?

— Твоя мати не завжди вважає за потрібне посвячувати мене в свої плани, — кинула Мона. — Так, як і я не завжди посвячую її в свої.

Мона піднялася нагору по мармурових сходах. У повітрі відчувався запах її м'ятного тютюну. Міранда помахала рукою, щоб розвіяти його.

— Фу, ненавиджу, коли твоя бабуся палить в будинку.

— Вона сьогодні якась дивна, — сказала Елена. — Я відчуваю, що тут щось не так.

— Розслабся, ти надто сильно переживаєш через те, що бачила вночі, — відповіла Міранда.

Елена зітхнула. Вона зайшла до вітальні і відразу направилася до тераріуму. Та в скляному ящику ігуана не було!

Елена закричала:

— Тато зник!

Міранда в ту ж мить підбігла до неї і вигукнула:

— І справді!

Ігуан був надто великим, щоб просто заховатися в тераріумі. І кришка була прикрита, сам він ніяк не міг би видряпатися.

В Елени пересохло в роті. Вона ніяк не могла повірити, що тераріум порожній. На якусь секунду в неї спалахнула надія, що тато повернув собі свій звичайний вигляд, і вибрався з тераріуму. Але тоді б бабуся про це сказала...

— БАБУСЮ!!! — Елена побігла назад до вітальні.

Мона з'явилася на сходах.

— Чого так надриватися? Я ж не глуха!

— Що ти зробила з татком?

Мона відказала, ледь помітно усміхнувшись:

— Відбивну котлету. І згодувала її сусідським котам, що вештаються в нас у саду.

В Елени перехопило подих, спершу вона повірила словам бабусі. Мона засміялася.

— Не переживай за тата. Він у добрих руках. Його виміряють, сфотографують, може, зроблять якісь щеплення... В будь-якому випадку він скоро опиниться в своєму природному середовищі, і ми нарешті зможемо викинути цей гидотний тераріум на смітник.

— Що ти з ним зробила? — ледве чутно повторила Елена.

Вона навіть не помітила, як підійшла Міранда і міцно стиснула її руку.

— Нічого я не зробила, — сказала Мона. — Приходили двоє людей із зоопарку, професор Штротманн та його колега. Вони хотіли подивитися на нашого ігуана, тому

що вважають, що це невідомий для науки вид. Я сказала їм, що нехай забирають. Вони й забрали. От і все.

Елена відчула, як до горла підступила млість.

— Ти здала тата в зоопарк, — прошепотіла вона.

— Бо там йому і місце! І дуже тішуся, що не побачу його більше в своєму домі! — Мона розвернулася і пішла в кімнату.

Яна сиділа у своїй кімнаті й роздумувала, де б заховати пляшечку з олією гречаного горіха, коли раптом задзвонив телефон. Мама піднесла їй слухавку.

— Це тебе, — сказала вона. — Елена.

Яна взяла слухавку.

— Тільки недовго, в тебе скоро урок фортепіано, — сказала фрау Кляйст.

Яна мовчки кивнула. Еленин голос на тому кінці аж захлинався від хвилювання.

— Що трапилося? — запитала Яна.

Елена розповіла про все, що сталося. Вона ридала.

— Що ж мені тепер робити, Яно? Тато не може жити в зоопарку!

— Ми його визволимо! — твердо пообіцяла Яна. — Я зателефоную Неле, і ми відразу відправимося за ним. Зустрінемося біля кав'ярні. За півгодини. Гаразд?

— Так, — схлипнула Елена і повісила слухавку.

Цієї миті Яна згадала, що в неї скоро урок фортепіано.

— Прокляття! Доведеться відмінити урок, що б там не говорив гер Браун. Еленин тато зараз важливіший.

Яна набрала номер подруги. До телефону підійшла Зільке і заявила, що Неле зараз не може говорити. Вона ріже яйця та паприку.

— Терміново клич її, це дуже важливо!

Зільке трохи позволікала, та незабаром почувся голос Неле.

— Що трапилося?

— Елениного тата вкрали, нам треба терміново їхати до зоопарку! — випалила Яна, в цю мить зайшла її мама. — Ти можеш підійти до кав'ярні через півгодини?

— Але ж у мене пікнік! — сказала Неле.

— Але ж у тебе урок фортепіано! — одночасно вигукнула фрау Кляйст.

— Через півгодини, — повторила Яна. — Це терміново, Неле!

— Гаразд, я прийду, — сказала Неле і повісила слухавку.

— Нікуди ти не підеш! — обурилася фрау Кляйст, коли Яна спробувала проскочити повз неї. — А як же твій урок? Ми ж домовилися! Що подумає гер Браун? І що це за викрадення?

Яна вирішила сказати правду лише наполовину.

— Справа у татові Елени. Біда! Сьогодні його викрали двоє чоловіків. Елена у відчаї, не знає, що робити.

Фрау Кляйст була вражена.

— Бідна! Але все одно. Цим повинна займатися поліція, а не ви!

— Але ми маємо бути разом із Еленою! — сказала Яна. — Це набагато важливіше, ніж урок фортепіано.

Вона схопила свій рюкзак і вибігла з квартири раніше, ніж мама встигла щось заперечити.

Гер Браун саме виходив із ліфта.

— Доброго дня, Яно.

— Доброго дня, гер Браун. Мама вам усе пояснить.

Залишивши вчителя в непорозумінні, Яна побігла сходами вниз, схопила велосипед і стрімголов помчала в напрямку кав'ярні. Вона й гадки не мала, як вони визволятимуть ігуана із зоопарку, та була певна, що щось-таки придумає. Не минуло й пари хвилин, як з'явилися Елена з Мірандою. Очі в Елени були заплакані, Вона ще раз розповіла, що трапилося.

— Вдома були бабуся з Руфусом. Мама поїхала за покупками, а Дафне гуляла десь на вечірці. Руфус грався нагорі і не бачив, як вони забирали ігуана. Тепер він весь час рюмсає, що тато зник.

Незабаром підійшла Неле. Вона аж задихалася, бо так швидко мчала сюди.

— Вибачте... що змусила... вас чекати... — прохрипіла вона. — Раніше ніяк не виходило.

Вона розпитала Елену про те, що трапилося.

— Гм, — задумалася Неле. — Нам потрібні докази, що ігуан не може лишатися в зоопарку. Якийсь документ. Якась довідка. Щось подібне.

Міранда кивнула.

— Для людей довідки надзвичайно важливі.

Неле подивилася на Елену.

— Ви можете начаклувати щось подібне? Якусь довідку, щоб не було доскіпувань.

Елена з Мірандою перезирнулися.

— Так, гадаю, що ми впораємося, — сказала Міранда. — Я навіть сургучеву печатку начаклую, якщо треба.

— А що написати у довідці? — запитала Яна.

Неле нахмурила лоба.

— Може, документ на право власності? Або договір?

Тут їй сяйнула думка. Заповіт! Ігуан був подарунком, вам його довірили, і ви пообіцяли доглядати за тваринкою до кінця її життя.

Елена подивилася на неї зі страдницьким виразом.

— Вибач, — промовила Неле. — Я нічого поганого не хотіла сказати. Переконана, що ігуан проживе ще довго-довго. Як вам ця ідея?

— *Заповіт* — напрочуд добра думка, — сказала Яна. — Звучить дуже загадково.

— Якраз збігається з тим, що мама вночі говорила професору, — згадала Елена. — Вона сказала, що ігуан — це подарунок.

— Чудово! — Неле вже схопила блокнот. — Ну, що ж, давайте писати текст.

Через п'ятнадцять хвилин вона зачитала дівчатам те, що вийшло.

ЗАПОВІТ

Мого дорогого ігуана на ім'я Леон я заповідаю фрау Йоланді Бредов та її дітям Дафне, Елені та Руфусу. Сім'я зобов'язується забезпечувати домашній тварині необхідний догляд і стежити за її самопочуттям. Ігуан буде під опікою фрау Бредов до кінця свого життя і не може бути переданий у треті руки.

Підписано 29 березня 2005 року

Сер Максиміліан Тератеволо

Верховний суддя графства Ігвуд

Підпис — це була їхня спільна ідея. Елена пригадала ім'я судді, який виніс вирок татові. Неле вважала, що «сер» звучить на англійський лад, а значить, попередній власник мав проживати в Англії. Потім вони разом виграли графство Ігвуд.

Неле простягла Елені чернетку.

— Зможете зробити з цього справжній документ?

Міранда роззирнулася навколо. На вулиці біля кав'ярні сиділи люди і тішилися сонечком.

— Не тут. Краще ходімо до парку.

Яні було цікаво подивитися, як Міранда з Еленою будуть чаклувати, та вони вирішили заховатися за живо-плотом, щоб їм ніщо не завадило.

— Нам треба повністю зосередитися, — пояснила Міранда. — Документ ми начаклуємо. Будемо сподіватися, що він довго протримається, не розпадеться, доки не зробить свою справу.

Неле з Яною сіли на лавку і чекали. Яна час від часу поглядала на годинник. Їй здалося, що Елена з Мірандою чаклують надто довго. В якийсь момент вона вирішила, що в них нічого не вийде.

Нарешті дівчата вийшли з-за живоплоту. Вони були вкриті потом, розпашілі, але в руках тримали великий сувій.

— Ось, — безсило проказала Елена. — Зробили, що змогли. До вечора потримається.

Яна з Неле обережно розгорнули сувій. Заповіт мав вигляд рукописної сторінки зі старої книги. Підпис і сургучева печатка мали натуральний вигляд.

Неле схвально свиснула.

— На комп'ютері я б так не зробила. А сургучеву печатку тим більше!

— Гадаєш, фокус вийде? — запитала Елена.

— Сподіваюся, — сказала Неле. — Ну, чого чекаємо? Бігом до зоопарку!

Біля входу в зоопарк вони купили карту, і Неле рішуче направилася до павільйону з рептиліями. Елена,

Міранда та Яна йшли за нею, відчуваючи, як серце від хвилювання шалено гупає в грудях.

— А якщо ігуана там немає? — запитала Яна. — Може, його обстежують у якомусь спеціальному місці.

— Спершу ми знайдемо цього професора, — сказала Неле. — Він повинен знати, куди понесли ігуана.

— Його звати професор Штромаанн, — мовила Елена.

— Це директор зоопарку, — пояснила Неле. — Я навіть знаю, який він на вигляд. Недавно я бачила репортаж про нього по місцевому телебаченню.

У павільйоні рептилій було багато відвідувачів. Люди стояли перед скляними тераріумами і спостерігали за зміями та ящірками.

Найпопулярнішим був ставок із крокодилами. Дівчата лише побіжно глянули в його бік. Крокодили їх сьогодні не цікавили. Вони шукали зовсім інше...

У кімнаті з ігуанами майже не було людей. Елена оглядалася на всі боки, сподіваючись знайти тата. Кілька разів їй здалося, що вона його помітила, але врешті-решт виявилось, що жодна ігуана не була на нього схожа. Елена повільно йшла вздовж стіни. В останньому тераріумі сиділа також чужа ігуана.

— Тата тут немає, — розчаровано сказала вона.

У цю мить до кімнати зайшов доглядач. Він приніс відро з водою. Неле заговорила з ним.

— Вибачте, ви не підкажете, як нам знайти професора Штромаанна? Ми б хотіли з ним поговорити.

— Не знаю, чи він сьогодні на роботі, — пробурчав доглядач. — В будь-якому разі він зайнятий.

— Шкода. Ми журналісти зі шкільної газети, — сказала Неле, мило усміхаючись. — Пишемо статтю про зоопарк. Ой, а можна вас сфотографувати?

Вона дістала телефон. Це дуже потішило доглядача, він завмер, щоб Неле зробила фото. Коли Неле натиснула на кнопку, Елена раптом відчула різкий біль у скронях. Ох, ці мобілки!

— А ось і професор іде, — сказав доглядач, який тепер був настроений до них набагато прихильніше. — Доброго дня, професоре Штроманн! Тут до вас юні дами зі шкільної газети!

Професор обернувся. Елена відразу його впізнала. Більше за все їй хотілося стрельнути в професора блискавкою, щоб той вгатився об стіну, так сильно вона його ненавиділа.

— Чим можу бути корисний? — Штроманн усміхнувся до дівчат.

— Мене звати Неле Германн, — сказала Неле. — Ми із «Шкільного кур'єра». До речі, моя мама також журналістка і пише статті для різних журналів, наприклад, для *Geo*, *National Geographic*. Ви, мабуть, чули її ім'я. Чи ми б могли десь поговорити, щоб нам ніхто не заважав?

Елена дивом дивувалася, як розкуто Неле вішала локшину професорові на вуха. Але в того не промелькнуло й тіні сумніву. Він провів дівчат у сусідню кімнату.

— Ось тут. Я вас слухаю, — його усмішка стала ще ширшою.

— Ми чули, що у вас в зоопарку з'явилася нова ігуана, — сказала Неле. — Кажуть, що це невідомий для науки вид, і ви саме досліджуєте тварину.

Штроманн був вражений.

— Як... як ти дізналася? Ми ще не робили жодних заяв! Ще ніхто не знає, крім дуже вузького кола людей!

— Ми знаємо, бо то наш ігуан, — не змогла втримати злості Міранда. Вона ступила крок уперед і розгорнула сувій. — Ось! Це свідчить про те, що цей ігуан належить сім'ї Бредов і він навіки залишиться під її опікою.

— Але я отримав дозвіл... — професор вийняв із кишені окуляри, щоб уважно вивчити документ.

— Дозвіл дала вам моя бабуся, — сказала Елена. — Але вона не має права розпоряджатися ігуаном. Тварина не належить їй, тому вона не має на неї права.

— Цікаво, цікаво... — професор заховав окуляри назад. — Це добре, що ви так турбуєтеся про тварину. Але запевняю, з нею все буде в порядку! Їй у нас буде добре. В зоопарку ігуани почувуються комфортніше, ніж у вашому тісному тераріумі.

«Брехун!» — подумала Елена. Тераріуми в зоопарку аж ніяк не просторіші за їхній.

— Ми хочемо забрати ігуана додому, — видушила із себе Елена. — Сьогодні ж!

— Любенька моя, я розумію ваше бажання, але це неможливо, — відповів професор. — Вивчення цього нового виду стане великим кроком уперед для науки...

Елена пильно подивилася йому в очі. В нього були холодні голубі очі, і Елена побачила в них рішучість не віддавати ігуана, чого б це не коштувало.

«Це мій тато», — подумала Елена і повільно простягла руку поперед себе. Вона згадала, як минулої ночі той стрибав на скло через ревнощі до цього чоловіка, який оце зараз стояв перед нею і не хотів повертати їй ігуана...

— Ти зробиш те, чого я хочу, — бурмотіла Елена, сконцентрувавши все своє бажання на кінчику пальця, який у цю мить почав поколювати. Мистецтво підкорення належало до вищої магії, Елена раніше його не практикувала. Але в неї просто мало вийти! Це так важливо...

Міранда також простягла руку.

— Ти це зробиш! — пробурмотіла вона — і з її пальця вилетіла синя іскра і влучила у професора. Він раптом сторопів.

— Але ж... — здавалося, посеред речення він забув, що хотів сказати. На його обличчі з'явилася усмішка. — Звісно, ти можеш забрати ігуана додому. Ми зробили досить світлин. До того ж ми не зовсім впевнені, що мова йде про новий вид. Можливо, це лише регіональний підвид зеленої ігуани.

— Бідолашний таточко, — ніжно прошепотіла Елена. — Не бійся, тепер ти знову вдома.

Вона закрила кришку тераріуму, ігуан відразу накинувся на листя кульбабки, що їх Міранда принесла із саду. На журнальному столику лишалася коробка, в якій дівчата привезли його додому. Професор був дуже люб'язний і підвіз їх.

Коли він уже збирався від'їздити, у двір завернула маленька червона автівка: Йоланда. Вона вдало проїхалася по магазинах і поверталася в доброму гуморі. Але варто було їй дізнатися, що трапилося у її відсутність, як її настрій різко погіршився.

Вона сварилася прямо перед будинком і кричала так голосно, що чути було навіть у вітальні, до того ж двері були відчинені навстіж.

— Піду подивлюся, що там діється, — сказала Міранда. — Раптом твоїй мамі потрібна допомога.

— Я з тобою, — мовила Елена і пішла в коридор. Неле та Яна побрели за ними, щоб не пропустити нічого цікавого.

Професор з Йоландою стояли біля своїх машин і голосно сперечалися.

— Ви мали б спершу запитати мене! — кричала Йоланда.

— Але ж, Йоландо... — професор Штроманн намагався її заспокоїти. — Нічого ж не трапилося. Ми просто сфотографували ігуана і повернули назад! До того ж твоя мати дозволила мені...

— Я щось не пригадую, щоб ми переходили на «ти», — лютувала Йоланда. — Для вас я все ще фрау Бредов! І якщо ви негайно не заберетеся звідси, то я перетворю вас на качан капусти, професоре!

Йоланда нахмурилася і простягла вперед руку.

— Ні! — закричала Елена.

Йоланда глянула на доньку і опустила руку.

— Гаразд, — пробурмотіла вона. — Ти маєш рацію. Я не буду нічого робити.

Вона повернулася до професора і гаркнула:

— Та забирайтеся ж нарешті геть!

Професор мовчки сів у машину, завів двигун, розвернувся і щосили рвонув уперед.

Йоланда забрала з машини пакунки і повільно пішла з ними по сходах.

— Дякую, Елено, — сказала вона. — Я мало не перетворила його на качан капусти.

Побачивши Яну і Неле, вона здригнулася.

— Не хвилюйтеся, — сказала Міранда, — вони все про нас знають, фрау Бредов. Вони нас не зрадять.

Яна і Неле кивнули на знак згоди. Йоланда невпевнено усміхнулася.

— Я й справді запросила його тільки заради досліджень, — сказала Йоланда, коли вони всі зібралися у вітальні. — Це єдина причина, повір мені, Елено. Я не кохаю нікого іншого, лише твого тата, даю тобі слово відьми!

— Але ж ти з ним цілувалася! — відказала Елена. Її голос звучав приглушено, бо горло пересохло від відчаю. — Учора ввечері. Я сама бачила вас.

— От лихо, — Йоланда важко зітхнула. — Один нещасний цілуночок чи два. Ну, й що з того? Мені треба було з'ясувати, як цілуються людські чоловіки. Не можу ж я обмежуватися самою теорією.

— Ну, і як вони цілуються? — Еленин голос став ще тихішим. Така недоречна розмова, та ще й у присутності її нових подружок! Що дівчата про них подумують? Треба обов'язково пояснити їм, що це за дослідження.

— Леон цілується набагато краще, — мрійливо сказала Йоланда, — ні в яке порівняння не йде. У мене мурахи по шкірі. Його поцілунок... — Вона від насолоди заплющила очі. — Це як ковток шампанського.

Яна ледь чутно зітхнула.

— А вчорашній поцілунок? — запитала Елена.

— А цей був, ніби кисла капуста, — сказала Йоланда. — Якщо всі люди так цілуються, то на цьому я дослідження поцілунків завершу.

Вона рішуче встала.

— Але досить про це. Де бабуся? На неї ще чекає розмова.

— По-моєму, вона нагорі робить розминку, — сказала Елена. — Хоча в такий час вона ніколи не займається.

— Певно, її мучить совість, — сказала Міранда.

— І не даремно! — сердито відповіла Йоланда і попрямувала до дверей.

— А що це за таємничі дослідження? — поцікавилася Неле, щойно фрау Бредов вийшла з кімнати.

— Знання відьом про людей дуже застаріли, — пояснила Елена. — Я вам колись покажу нашу фундаментальну працю про людей. Вона називається «Як поводитися з людьми». Дуже стара книга. Під час нашого перебування тут ми будемо спостерігати і записувати все, що побачимо.

— Тобто... — Яна нерішуче глянула на Неле. — Тобто ви шпигуєте за нами?

— Шпигуємо? Дурниці! — сказала Міранда. — Ми просто записуємо ваші звичаї і традиції — як ви одягаєтеся, що любите їсти, як користуєтеся технікою і таке інше...

— А до чого тут чоловіки? — допитувалася Неле.

— Ну, звісно, відьмам хотілося б знати, як ви фліртуєте, — Міранда розсміялася. — Це також відноситься до звичаїв.

— Мені б також не завадило вивчити це, — пробурмотіла Елена і почервоніла.

— Ой, до речі! — вигукнула Міранда і схопила сувій, що лежав на журнальному столику. Заповіт на очах розпадався на маленькі шматочки, що повільно осідали на підлогу. — Я піду за пирососом.

— Та облиш, — попрохала Елена. — Давай як колись.

Вона клацнула пальцями. Клаптики паперу зіжмакалися в одну кульку, що вилетіла з вітальні, завершила на

кухню і впала біля шафи. Елена усміхнулася, тоді наставила пальця на дверцята шафи — ті розчахнулися, звільнивши шлях відру для сміття. Кришка смітника сама піднялася і кулька стрибнула всередину. Яна та Неле зачаровано спостерігали за нею.

— Заклинання прибирання першого рівня, — зблиснула очима Елена. — Нас цього в дитячому садочку вчать.

Глосарій

★ АМУРОМАТІЯ

Коли відьма закохана, то біля її ліжка часто з'являються дивні сяючі образи. Іноді з'являються привиди, що вмить розсіюються, якщо хтось намагається з ними поговорити.

★ ВИКЛИК ПОДУМКИ

Безпосередня комунікація — від мозку до мозку. Оскільки такий вид зв'язку може спричиняти дуже неприємні відчуття, то виклик подумки дозволяється лише в екстремальних випадках.

★ СІРІ МАТИ

Чародії, які застосовують магичні сили для врегулювання побутових проблем. Вони використовують не лише білу, але й сіру магію для здійснення покарання.

★ ВЕРХОВНИЙ КОДЕКС МАТІЇ

Великий кодекс, який визначає, які заклинання дозволені для застосування в побуті.

★ ЗЕЛЕНІ МАТИ

Маги, які чаклують у злагоді з природою і турбуються про баланс та гармонію у світі.

★ ЕКСПЕДИЦІЯ

Тривале перебування у світі людей з метою проведення досліджень.

★ ВИЩА МАТІЯ

Магія вищого порядку, на застосування якої потрібен дозвіл.

★ **Куля-комунікатор**

Амулет, за допомогою якого відьми та маги спілкуються у своєму світі.

★ **Відомство зі справ магів**

Заклад, в обов'язки якого входить організація поїздок у світ людей.

★ **Метаморфоза**

Перевтілення в тварину (вважається вищою магією).

★ **Мандрівні чаклуни**

Мандрівні чаклуни-клоуни, що показують фокуси.

★ **Братство Чорних Мантий**

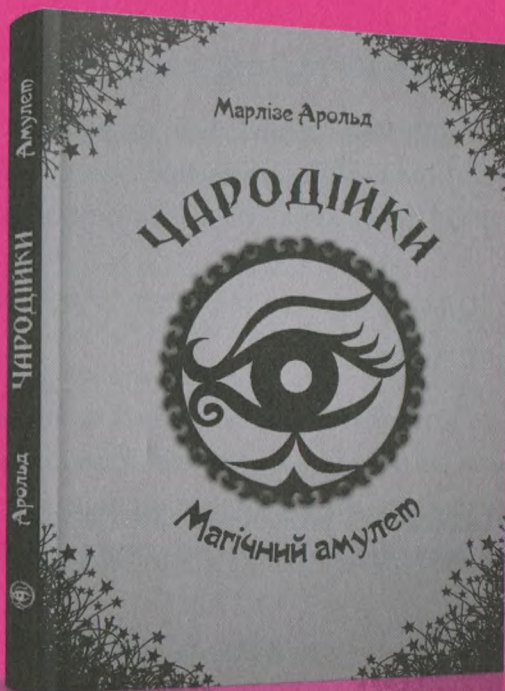
Таємне товариство, заборонене протягом вже більше ста років. Його чарівники практикують чорну магію і проводять заборонені ритуали.

★ **Транстлобальний комунікатор (скорочено Транстлобоком)**

Амулет, за допомогою якого можна встановити зв'язок між світом магів та людей. Принцип його дії такий самий, як і в кулі-комунікатора, але дальність сигналу в кулі-комунікатора більша.

★ **Узи вірності**

Заклинання, яке змушує чоловіка зберігати вірність.

ЧАРОДІЙКИ

Магічний амулет

Яку таємницю зберігає амулет, що його знайшла Елена? Чи зможе вона з його допомогою порятувати тата?

В той же час новим подружкам дівчат потрібна допомога у справах кохання! Елені стає все складніше приховувати правду від людей...

Літературно-художнє видання
Серія «Чародійки»

Марлізе Арольд
ЧАРОДІЙКИ
Фатальне заляття

Для дітей шкільного віку

Переклад з німецької *О. П. Ковальової*
Головний редактор *Л. М. Гуменна*
Редактори *В. В. Борзова, К. В. Шаповалова*
Комп'ютерне макетування *Г. С. Горової*

Формат 62×90 1/16. Гарнітура Garamond
Папір офсетний. Друк офсетний
Ум. друк. ар. 10,5
Тираж 5000 прим.

ПП «Юнісофт»
вул. Морозова, 13 б, м. Харків, 61036
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 3461 від 14.04.2009

З питань придбання літератури
звертайтеся у відділ реалізації
видавництва «Талант»
за телефонами:
(057)714-67-62;
(067)570-64-88;
(050) 364-72-19;
e-mail: knigitalant@ukr.net

shop.talantbooks.com.ua

Чорна магія...

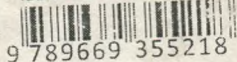
... і участь у Братстві Чорних Мантії у світі магів вважаються тяжким злочином. 13-річна Елена відмовляється вірити в те, що її батько справді винен. Але судді виголосили вирок: в покарання Леон Бредов проведе решту життя в тілі Зеленої ігуани!

Родина Бредов має лише один спосіб позбутися злиднів і повернути собі чесне ім'я — їхати в Експедицію, тобто на час перебратися у світ людей.

Елена з родиною непомітно живуть серед звичайних людей. Але незабаром однокласниці Елени запідозрили недобре.

Що приховує ця таємнича новенька?

ISBN 978-966-935-521-8

9 789669 355218

ISBN 978-617-7341-96-2

9 786177 341962